VP MAGAZIN

Foileton

virtual-project.eu

Se împlineşte un an de la relansarea experimentului

Foileton - VP MAGAZIN

continuator al revistei virtuale

TRACIA MAGAZIN,

reviste alcătuite de cititori pentru cititori!

În paginile lor ați avut ocazia delectării cu romane în foileton, mai vechi sau mai noi, şi traduceri în premieră realizate de colegi inimoşi, carora le mulțumim pe această cale. Echipa *VP Magazin* a încercat să acopere o cât mai largă paletă literară de divertisment, punând alături romane şi povestiri SF, tehno-thrillere, pagini de artă, pagini de călătorie, expediții şi exploratori, poveşti despre aviație – acei oameni minunați şi maşinile lor zburătoare – carte de aventură.

Revista a avut şi rubrici „IN MEMORIAM" dedicate unor personalități ale literaturii SF cum au fost, Marcel Luca, Alexandru Ungureanu, Mihail Grămescu, Ştefan Ghidoveanu.

O rubrică specială de autor a fost susținuta de povestirile maestrului **Sergiu Someşan**, căruia îi mulțumim pe această cale!

Fiindcă în aceasta lună se fac şi multe cadouri, revista noastră virtuală a primit acceptul unui tânăr autor din noul val al SF-ului românesc **Alexandru Lamba**, pentru publicarea romanului său *Arhitecții Speranței*.

Din această lună avem şi o rubrică de literatură western care debutează cu romanul *Forlon River* al scriitorului american Zane Grey.

Vă mulțumim pentru susținere şi vă dorim
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

VP Magazin

numărul 11 - Decembrie 2014

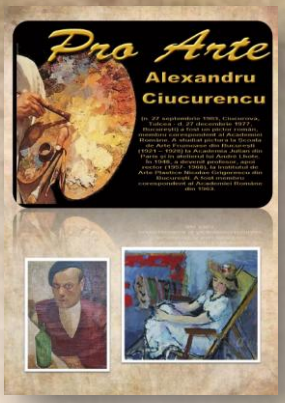

ProArte
Alexandru
Ciucurencu

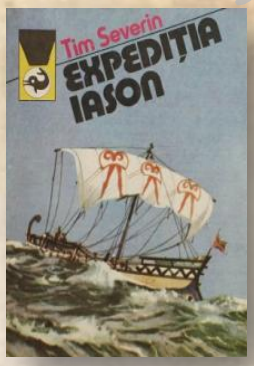

Expediții și Exploratori
TIM SEVERIN
Expediția IASON
Capitolul 7

Special
Sergiu Someşan
Şansa noastră s-a
numit Adam

Jon F. Merz
NINJA
Prima parte

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Episodul 8

William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolele 2-3

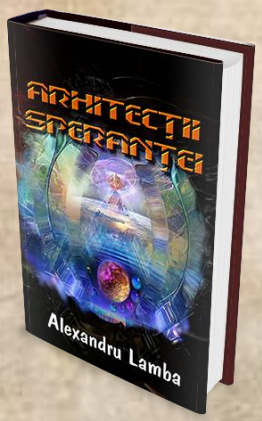

Alexandru Lamba
Arhitecții
speranței
Episodul I

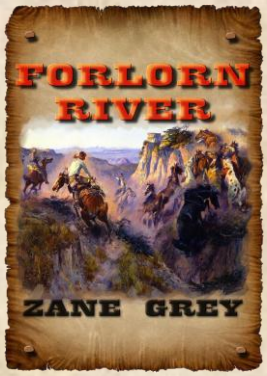

Zane Grey
Forlorn River
Capitolele 1-2

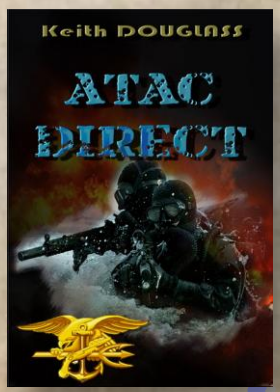

Keith Douglass
Atac direct
Episodul I

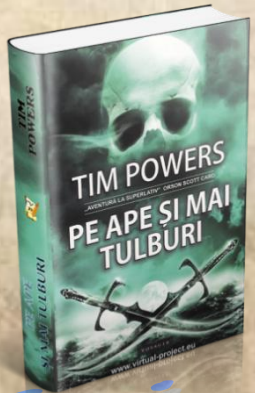

Tim Powers
Pe ape şi mai
tulburi
Capitolele 26-27

`

VP Magazin

Pro Arte

Alexandru Ciucurencu

(n. 27 septembrie 1903, Ciucurova, Tulcea - d. 27 decembrie 1977, București) a fost un pictor român, membru corespondent al Academiei Române. A studiat pictura la Școala de Arte Frumoase din București (1921 – 1928) la Academia Julian din Paris și în atelierul lui André Lhote. În 1948, a devenit profesor, apoi rector (1957- 1968), la Institutul de Arte Plastice Nicolae Grigorescu din București. A fost membru corespondent al Academiei Române din 1963.

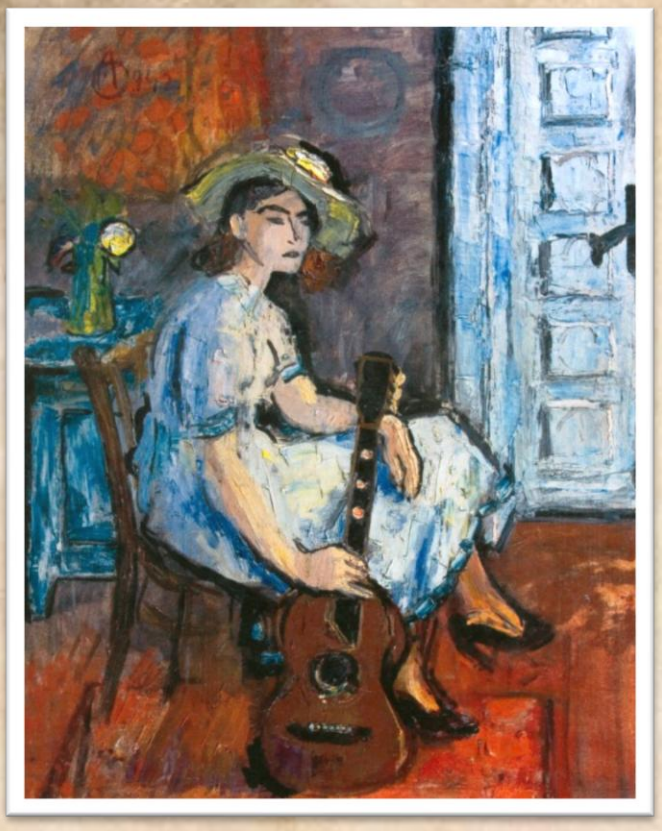

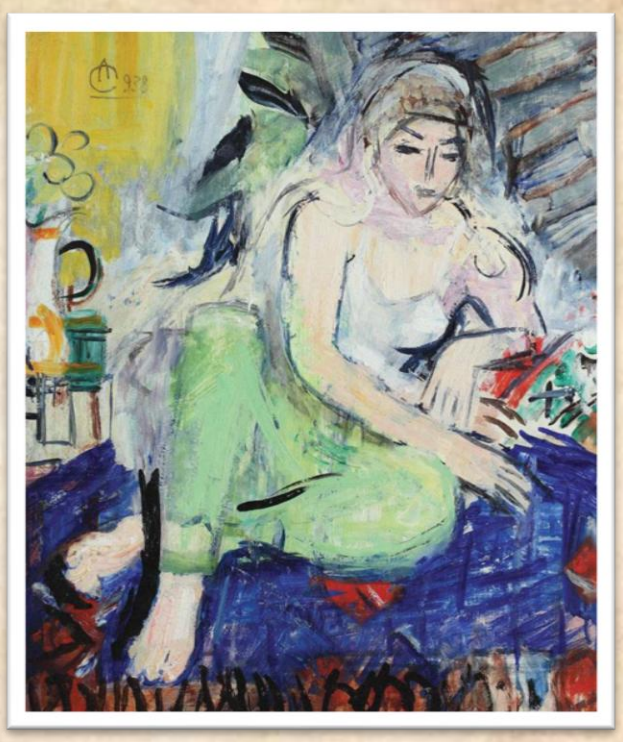

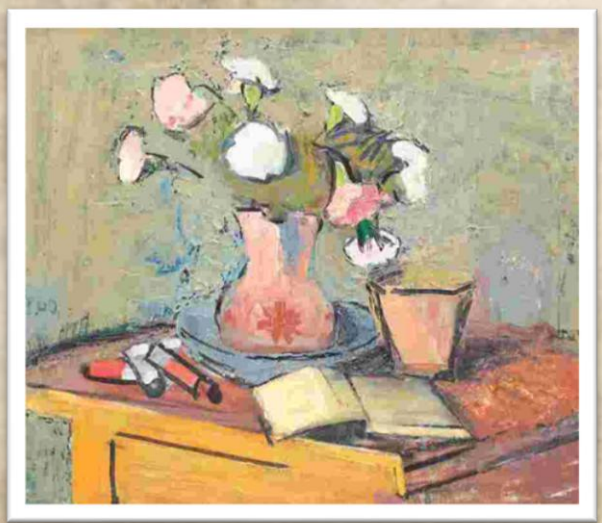

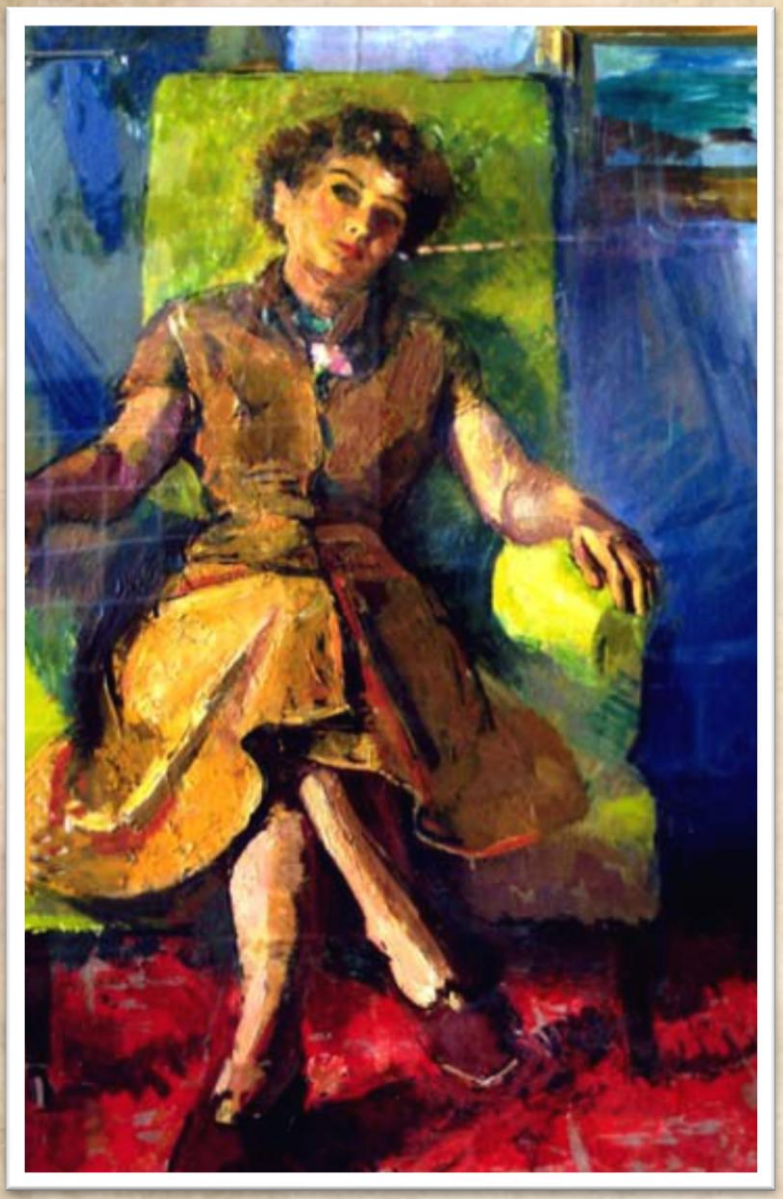

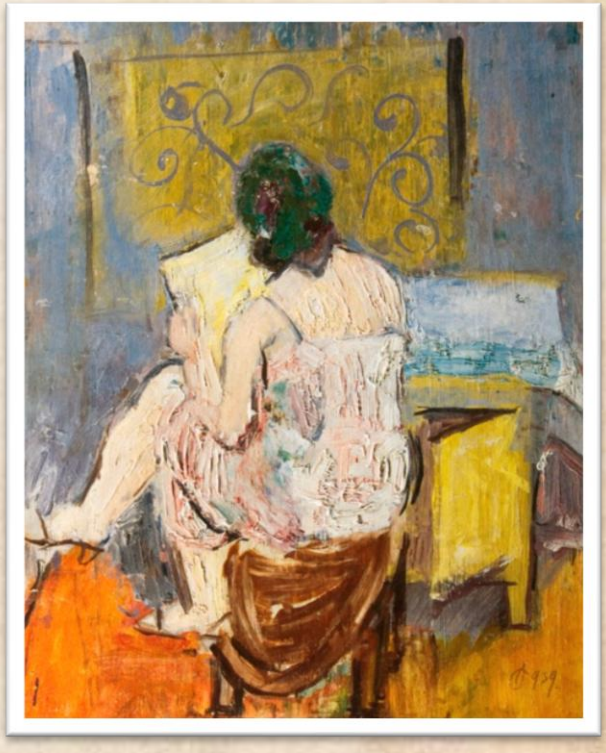

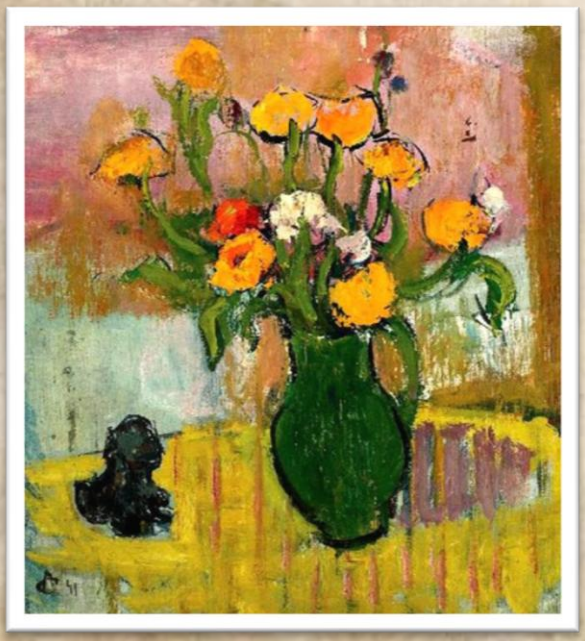

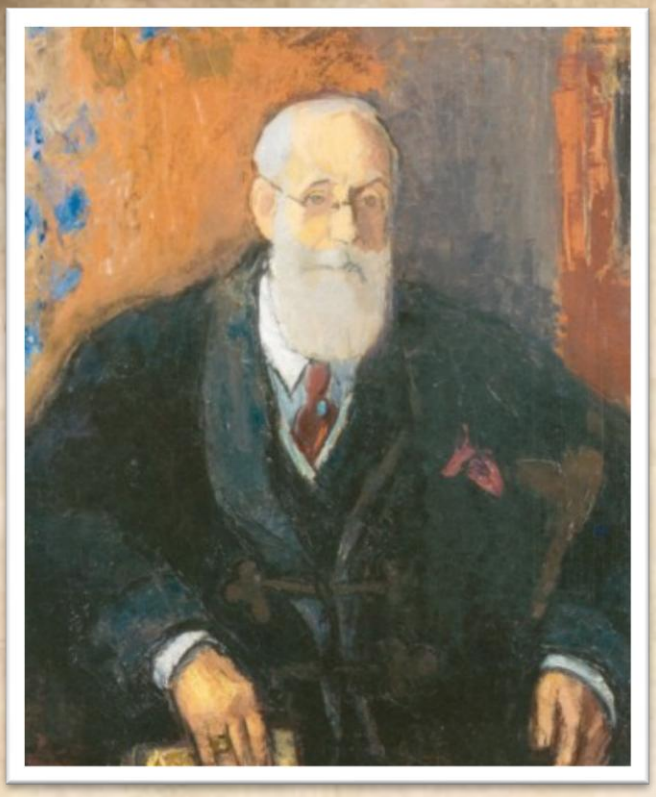

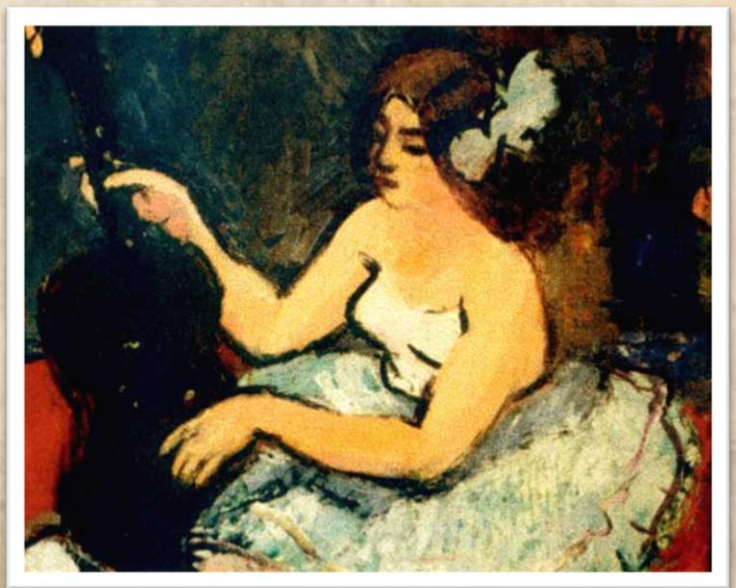

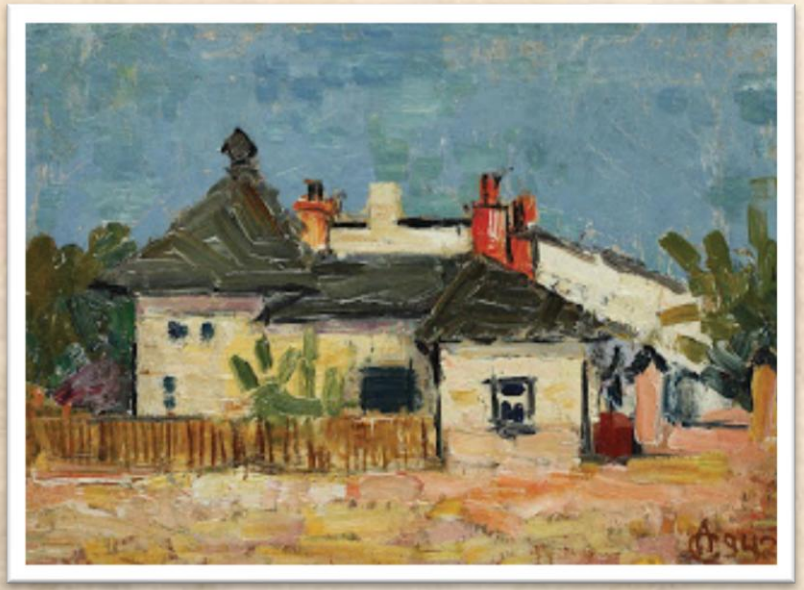

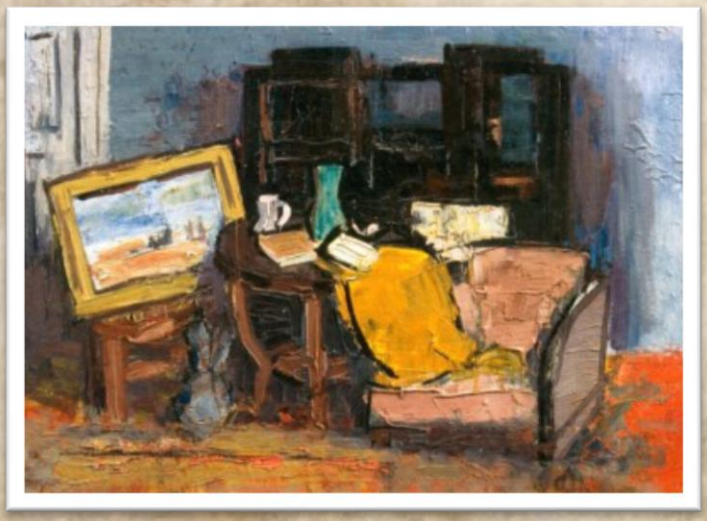

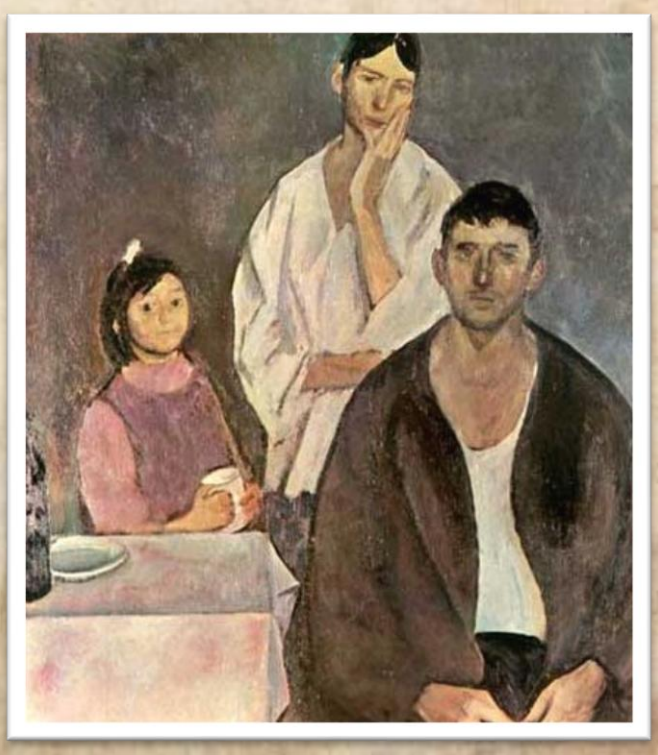

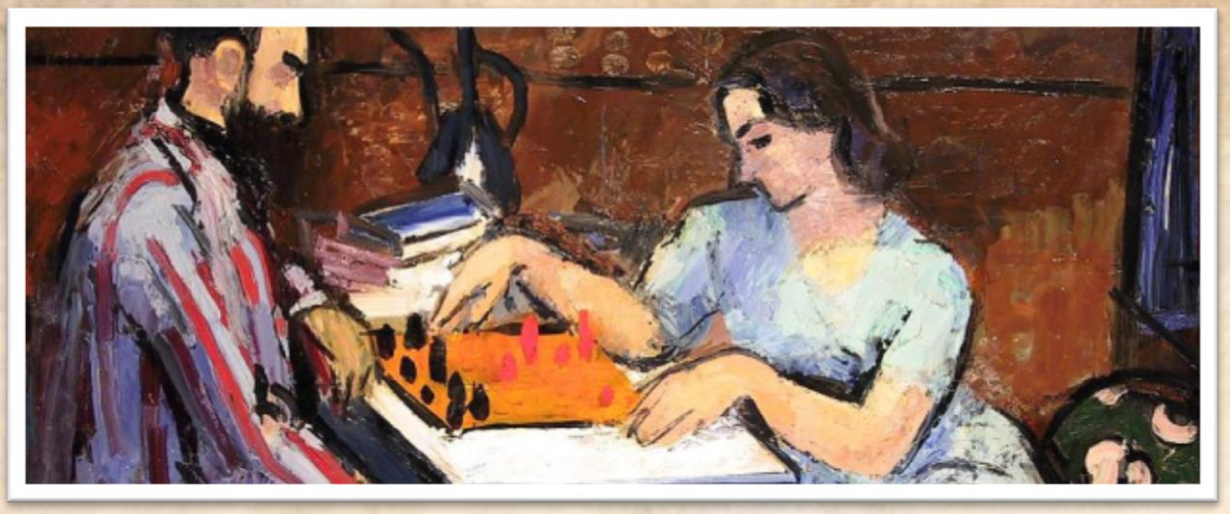

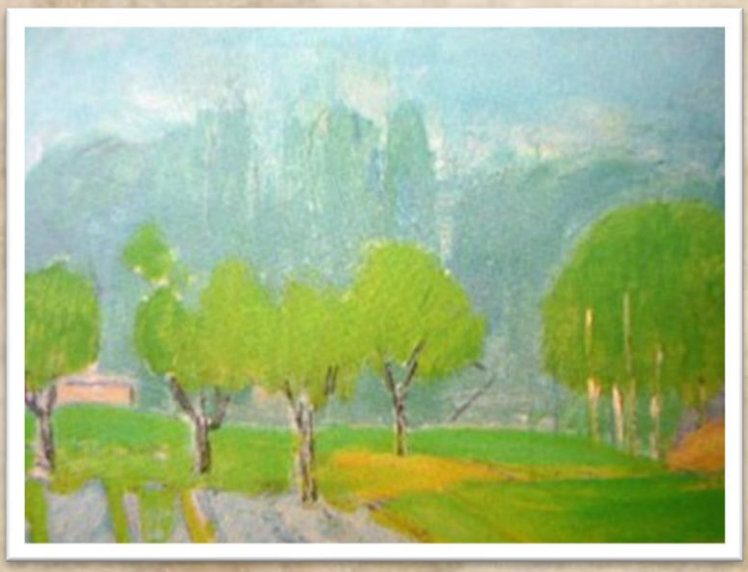

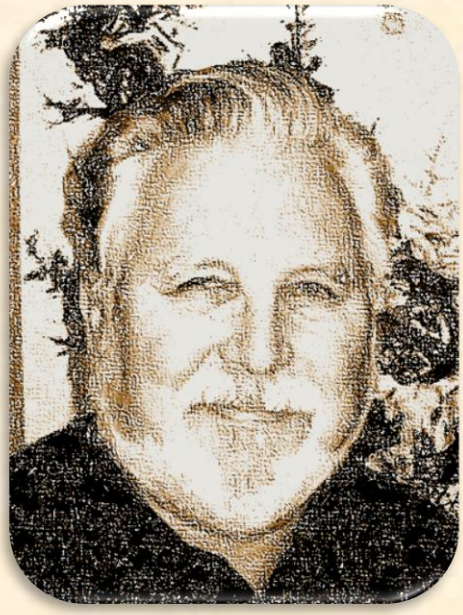

Special pentru VP Magazin

SERGIU SOMEŞAN

ŞANSA NOASTRĂ S-A NUMIT ADAM

Adam B. era într-una dintre cele mai nefericite zile pe care şi le putea aminti de câțiva ani buni încoace. Adevărul este că toate întâmplările care concurau acum la nefericirea lui i se mai perindaseră aşa, din când în când, prin viață, dar întotdeauna separat şi mai ales lăsând câte o săptămână, două între ele, suficient ca el să-şi revină şi să înceapă să-şi facă iar iluzii, pe care destinul urma să i le spulbere de altfel foarte repede.

Şirul ghinioanelor a început încă de dimineață, când a descoperit în cutia poştală o scrisoare de la Camelia; bineînțeles că fusese adusă de poştaş încă din după-amiaza zilei precedente, dar a trebuit ca el să caute în cutie tocmai dimineață şi să-şi strice astfel toată ziua. Mai primise el şi altădată scrisori incendiare, dar de data asta dulcea copilă de pe malurile Dâmboviței era categorică în exprimarea sentimentelor ei.

Îi scria, printre altele, că nu înțelege de ce pentru câteva clipe de dulce rătăcire e obligată să-i suporte prezența de fiecare dată când vine el prin Bucureşti: „Gata, ajunge!”, îi scria ea exasperată spre finalul scrisorii, mărturisindu-şi prin aluzii fine fericirea ce ar cuprinde-o dacă nu i-ar mai vedea niciodată nici privirea linguşitoare, şi nici mutra de şobolan bănuitor.

Oricât ar părea de ciudat, pe Adam nu l-au deranjat atât pretențiile Cameliei de a întrerupe legătura, cât mai ales modul categoric şi deosebit de

vehement în care erau formulate, asta ca să nu mai vorbim de comparațiile deosebit de plastice din finalul scrisorii.

Deci privirea lui intensă, prin care încerca să aducă un modest omagiu modului absolut încântător în care Mama Natură aşezase cele cincizeci şi două de kilograme ale Cameliei, ei i se părea a fi o simplă privire linguşitoare. Ba mai mult, figura lui blazată, de intelectual rasat, care se îndoia din principiu de fidelitatea femeilor şi de marile adevăruri ale ştiinței, ar fi după ea o vulgară mutră bănuitoare.

Pe moment, amintindu-şi câteva clipe de dulce intimitate când oricum problemele ontologiei nu valorau prea mult, fu tentat să-i ierte totul şi să compună cât mai repede o scrisoare în care să încerce o conciliere. Din nefericire, chiar în acel moment ochii îi căzură peste cuvintele „şobolan bănuitor”. Ei bine, nu! Asta era ceva ce demnitatea lui ultragiată nu putea digera aşa de uşor, drept care a dat un ordin imperativ neuronilor să întrerupă sinapsele care duceau spre amintirea ei.

La birou, întâmplarea a făcut să îl aştepte o lucrare urgentă ai cărei coeficienți trebuia recalculați în funcție de noile consumuri. Mai mult chiar, lucrarea era aşteptată de şeful de birou, care trebuia să le comunice la fel de urgent noii coeficienți partenerilor străini. Dar, în loc de coeficienți şi consumuri, Adam nu vedea decât scrisoarea Cameliei (o pusese deasupra dosarului, aşa că era firesc) şi tocmai ajunsese la concluzia că ar fi bine să-şi concentreze atenția asupra altei fete, care ar şti să-i aprecieze aşa cum se cuvine calitățile. Era deja cu gândul, şi cu ochii, de altfel, la varianta Nina, o încântătoare brunetă plină de cârlionți şi de temperament, care tasta de zor ceva la un calculator din apropiere, şi tocmai studia o posibilă abordare a problemei când în birou intră şeful să-i ceară coeficienții. Se prea poate ca gândul lui Adam să fi trecut de faza tatonărilor inițiale, ba suntem chiar siguri de asta, pentru că mult prea mult din temperamentul Ninei se putea întrezări în privirea lui strălucitoare ațintită asupra ei, drept care nu-l zări pe şeful de birou decât când acesta ajunsese în fața lui. Mult prea târziu pentru a-şi muta privirea de la cârlionții variantei alese, dar suficient pentru a-şi aduce aminte că Nina era pasiunea secretă a şefului. Acesta aruncă o privire spre Nina, una spre dosarul neatins, şi-i şopti şuierat:

— Vino afară, Adam! – exact pe tonul pe care îl folosise pe vremuri un alt şef cu alt Adam pe care îl prinsese dându-i târcoale secretarei lui, ba mai mult, mâncându-i fructele din mărul pe care făcea experiențe fitotehnice.

Cunoscând în mare povestea, Adam tremura amintindu-şi că, după toată tărăşenia, cei doi fuseseră scoşi din schemă şi trimişi undeva unde nu le-a fost prea uşor.

Din fericire, conflictul cu actualul şef a fost de proporţii ceva mai reduse, şi Adam a fost scos numai pe coridor. Şeful era cunoscut drept o persoană discretă, iar în birou erau prea multe fete tinere pentru a-şi putea etala, aşa cum ar fi dorit, raritățile lingvistice păstrate pentru astfel de ocazii. Dar o dată ajunşi pe coridor…

Ei bine, sunt momente în viață când e mai bine să fim discreți, şi se pare că acum a sosit unul dintre ele…

Ca şi cum toate aceste lovituri ale sorții, destul de bine țintite, nu ar fi fost îndeajuns, destinul îi mai pregătise pentru aceeaşi zi încă vreo două-trei de acelaşi calibru, parcă numai de dragul de a demonstra că, deşi probabilitatea ca toate aceste întâmplări să se petreacă în aceeaşi zi este destul de redusă, din când în când Doamna Şansă pleacă pe la amici să bea un ceai şi uită să se mai întoarcă, iar probabilitățile, rămase de capul lor, se amuză jucându-le şi astfel de farse bieților oameni.

Drept care, spre seară, bietul Adam, dezgustat pe drept cuvânt de viață, se hotărî să facă o mică plimbare în parcul de la marginea oraşului, să se mai liniştească. Nimic mai simplu, parcul era pustiu, luna părea să caute perechile de îndrăgostiți (le căuta degeaba, venise o trupă rock în localitate şi îndrăgostiții erau la concert) , era deci o atmosferă numai bună pentru a-şi linişti nervii agresați de stresul cotidian şi de întâmplările mai sus pomenite. Luna, în lipsa clienților obişnuiți, îşi concentrase asupra lui Adam întreaga ei putere de seducție şi începea puțin câte puțin să-şi facă efectul.

După un timp destul de scurt, deja i se părea că vede viața mai în roz şi chiar începu să surâdă satisfăcut, felicitându-se pentru ideea de a veni în parc, când observă că vede totul în roz pentru că de sus venea o lumină verde. Cum Adam era prin excelență o fire analitică, poate că în alte condiții ar fi stat să studieze mai pe îndelete fenomenul, care i se părea de-a dreptul ciudat, dar acum nu-şi putea permite acest lux pentru că îşi dădea seama, ca un cititor consecvent al literaturii despre Cazuri Încă Neelucidate ce era, că se îndreaptă cu paşi repezi spre o întâlnire de gradul doi.

A ajuns la concluzia asta când a observat că lumina verde era emisă de… da, cu părere de rău şi în ciuda tradiției, nu putea să numească obiectul care atârna deasupra lui „farfurie zburătoare”. Părea mai degrabă (pentru a nu părăsi bucătăria) o uriaşă solniță din care cineva golise toată sarea şi o înlocuise cu reflectoare care acum îl luminau indiscret pe Adam. Solnița zburătoare bâzâi câteva minute deasupra lui, ca şi cum l-ar fi studiat, apoi se deplasă la vreo zece metri mai în față şi ateriză greoi. După toate aparențele, întâlnirea de gradul doi a lui Adam avea toate şansele să se transforme în una de gradul trei, drept care, instinctiv, îşi potrivi cravata

şi-şi aranjă puțin părul, cu gândul să le facă o impresie cât de cât onorabilă extratereştrilor.

Spre lauda lui, trebuie să arătăm aici că nici un moment nu s-a gândit să întâmpine violent reprezentanții îndepărtatei civilizații, cum auzise că au procedat câțiva şerifi de prin Texas. Unii cititori mai meticuloşi ar putea obiecta că nici nu avea dotarea tehnică necesară, inginerii de pe la noi nefiind dotați cu Colt-uri, nici măcar după o ceartă zdravănă cu şeful. Ei bine, reproşându-le acestora faptul că ne obligă la divagații tocmai în momentele-cheie ale acțiunii, ne vom mulțumi să observăm că duminica, spre marginea parcului, obişnuiau să iasă la iarbă verde cei din oraş; veneau de obicei cu autoturismele, aşa că profitau de acest binevenit răgaz şi mai schimbau la maşină o bujie, un filtru de ulei, ba chiar uleiul, aruncând apoi ce le prisosea prin tot parcul, astfel că lui Adam i-ar fi fost foarte la îndemână să le adune. Asta ca să nu ne complicăm vorbind şi despre contribuția celor fără maşini, care îşi aduceau şi ei obolul alcătuit mai ales din sticle goale şi cutii de conserve. Dacă ar fi vrut, Adam ar fi putut deveni mai eficace chiar decât un şerif texan!

Din fericire însă, atât pentru el, cât şi pentru noi, în loc să nutrească planuri belicoase, se mulțumi, după cum am mai spus, să-şi aşeze cravata şi părul; se opri apoi curios să vadă ce o să mai urmeze.

Din obiectul zburător oprit în fața lui coborâră trei ființe destul de asemănătoare cu oamenii (ne pare rău pentru cei care îndrăgesc tradiția, dar nici măcar verzi nu erau), ba se pare că şi obiceiurile le aveau asemănătoare cu ale omului, pentru că cel care părea a fi şeful îl împinse în față pe altul, mai mic şi mai amărât, spunându-i:

— Ia du-te mai aproape şi vezi dacă nu muşcă, nu înțeapă, nu distorsionează spațiul, nu opreşte timpul, nu anulează vreo dimensiune sau nu... – şi urmară câteva noțiuni pe care Adam, în ciuda pregătirii sale multilaterale, nu reuşi să le priceapă.

(Nu vrem să jignim pe nimeni, drept care nu ne vom apuca aici să explicăm lucruri atât de simple cum ar fi modul în care s-a putut Adam înțelege cu extratereştrii: ni s-ar părea ceva de-a dreptul superfluu.)

Ființa mai mică şi mai amărâtă făcu prudentă câțiva paşi spre Adam şi se opri la o distanță rezonabilă.

— Nu face nimic, şefu'. Nu-i periculos!

— Nu face nimic... nu face nimic..., îl maimuțări celălalt, furios. Aşa mi-ai spus şi cu vulcanul ăla noroios de pe Venus, şi când m-am dus lângă el... ştii ce am pățit... Du-te mai aproape!

— Nu-i nevoie, se crezu Adam dator să intervină. Dacă mă puteți înțelege, vă spun eu: sunt o ființă rațională, şi în consecință nu sunt

agresiv.

— Da, te înțelegem, răspunse morocănos cel care părea a fi şeful. Am captat pe drum încoace câteva emisiuni de televiziune şi am văzut cât de rațional ştiți să vă exterminați unii pe alții... În sfârşit, sunt probleme care nu ne interesează. Vrem numai să te avertizăm să nu faci vreun gest necugetat, pentru că avem mijloace să-l contracarăm. Am venit aici cu o misiune şi sper să ne ajuți de bunăvoie să ne-o ducem la capăt, pentru că altfel... – şi ochii, pe care oricum îi avea ieşiți puțin din orbite ca la un exoftalmic, i se bulbucară amenințător spre Adam.

— Bineînțeles că am să vă ajut, bâigui acesta nefericit, înghițindu-şi discursul de bun venit pe care ar fi vrut să-l țină. Numai că nu prea pricep cum am să vă pot ajuta eu, care...

— Am să-ți explic în câteva cuvinte despre ce este vorba. Noi suntem prospectori de râs... Nu, nu este vorba despre animalul pe care ți l-ai reprezentat acum în minte, *Lynx Lynx*, cum îi spuneți voi, ci de actul prin care o ființă rațională îşi exprimă bucuria, veselia. Nu ştiu dacă ar trebui să-ți spun... În sfârşit, nu cred că fac o greşeală dacă îți spun că în râs este ascunsă o energie formidabilă, dar după penuria energetică în care vă zbateți îmi dau seama că sunteți încă departe de a-l folosi. În consecință, am dori să testăm câtă energie conține râsul ființelor de pe această planetă, pentru că, țin să-ți mărturisesc, există ființe care, deşi râd cu gura până la urechi, parcă aşa se spune, emană descurajant de puțină energie. Nu este nevoie să pricepi mai mult, esențial este numai să vrei să ne ajuți, pentru că altfel...

— Aş vrea, bineînțeles, numai că...

Adam ar fi vrut să le explice că poate nu este cel mai potrivit, după nefericitele întâmplări prin care trecuse în cursul zilei, pentru a le arăta cât de veseli sunt pământenii.

— Să nu-mi spui că nu cunoaşteți râsul pe planetă, se burzului şeful. Am captat emisiuni în care am văzut cum săli întregi se prăpădeau de râs la ceea ce numiți voi filme comice...

Se întoarse spre cel de-al treilea extraterestru, care părea a fi un tehnician, pentru că în tot acest timp manevrase retras nişte aparate.

— Ai pregătit detectorul?

Acesta înclină tăcut din cap şi aduse mai aproape de Adam o maşinărie complicată.

— Începe cu testul unu! Spune-i un banc adaptat la planeta asta.

Tehnicianul se dădu lângă Adam şi începu cu o voce monotonă şi plângăreață să-i povestească un banc răsuflat despre un soț ținut sub

papuc de nevastă.

— De ce nu râde? se încruntă şeful spre tehnician.

Acesta ridică din umeri.

Adam nu râdea, imaginându-şi că o soartă asemănătoare ar fi avut probabil şi el dacă ar fi făcut prostia ca până la urmă să se căsătorească cu Camelia.

— Mai zic unul? întrebă tehnicianul.

— Lasă, făcu şeful. Poate exemplarul nostru este sensibil numai la excitanți vizuali. Trecem aşadar la testul doi. Proiectează-i filmul acela comic pe care l-am înregistrat.

Tehnicianul apăsă un buton, şi pe peretele întunecos al aparatului apăru un dreptunghi luminos, unde începu să se deruleze o cunoscută comedie cu un şef care obişnuia să-şi tortureze subalternii cu cele mai rafinate chinuri pe care le putea născoci, film care stârni asociații dureroase în sufletul lui Adam, dar nici măcar un singur zâmbet.

— Poate se preface, îşi dădu cu părerea extraterestrul mai mic şi mai amărât, care îi testase lui Adam agresivitatea.

— Nu se preface, spuse nedumerit şeful, îl țin sub observație telepatică. Se întoarse rugător spre Adam: Uite ce te rog eu aşa, în particular. Nu ne putem întoarce la Bază şi să spunem pur şi simplu că nu am reuşit să testăm câtă energie conține râsul pământenilor. Trebuie să ducem o înregistrare, altfel ne taie ăia de la primă. Pune-te în locul nostru şi încearcă să înțelegi! Hai, fă un efort şi râzi nițel!

Tehnicianul se apropie cu sonda aparatului şi Adam scoase un hohot de râs anemic în care reuşi să concentreze toate nefericitele întâmplări de peste zi.

— Opreşte, opreşte! sări în sus, alarmat, tehnicianul.

— Ce-i, ce s-a întâmplat? se apropie îngrijorat şeful de el.

—Extraordinar, îi răspunse acesta. Aşa ceva nu am mai pomenit! Râsul lui are un coeficient energetic negativ. Când râde, pur şi simplu ne absoarbe energia din rezervoare.

Privind înspăimântat spre Adam, îl trase pe şef mai într-o parte şi îi şopti:

— Rugați-l să nu mai râdă până plecăm, altfel ne descarcă rezervoarele şi nu mai decolăm niciodată de aici.

Şeful se scărpină încurcat în cap, gest destul de asemănător cu al

pământenilor aflați în aceeaşi situație, dar îşi reveni relativ rapid, dovadă că nu fusese numit chiar degeaba şef al expediției.

— Ascultă, se dădu el aproape de Adam, fă un efort şi nu mai râde până plecăm noi.

Ar fi vrut să-l şi amenințe, dar de teamă să nu pară caraghios preferă să se abțină şi făcu un gest scurt spre tehnician.

Acesta pricepu şi începu să strângă febril aparatura. În câteva minute au fost gata şi s-au urcat în solniță, aruncând priviri neliniştite spre Adam, care parcă voia să le spună ceva şi nu-şi găsea cuvintele. Îşi reveni abia după ce nava extratereştrilor se pierduse undeva printre stele.

— Drum bun! şopti el trist în urma lor.

Sunt sigur că se vor găsi unii care se vor grăbi să-l critice pe Adam pentru modul deplorabil în care a reacționat, învinuindu-l că din pricina unor motive personale a ratat contactul cu o civilizație extraterestră. Nu ştiu însă dacă acestora le-ar fi convenit să-şi petreacă restul zilelor undeva prin extremitatea sudică a galaxiei, pe o planetă cu cerul verde, închişi într-o cameră unde să li se proiecteze zi şi noapte comedii, iar de la cap să le pornească linii magistrale de înaltă tensiune.

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

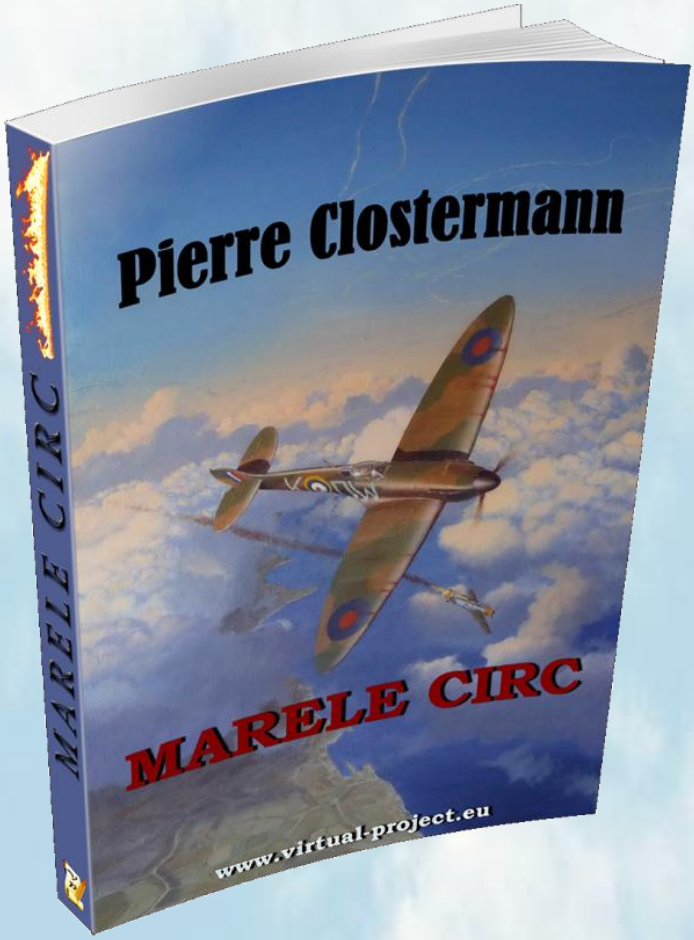

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

• Tempest contra Focke Wulf

În după-amiaza aceasta cerul este un loc cu adevărat primejdios.

Am căutat trenuri în regiunea Bremen, dar fără prea mult succes. Fairbanks conduce o patrulă de şase *Tempest* – cu mine ca număr 2, cu Mossings ca număr 3, cu Inglis ca număr 4, cu Spence ca număr 5 şi cu Dunn ca număr 6. L-am prevenit, înainte de plecare, că patrula este inegală – trei piloţi tineri, fără experienţă, e cam mult.

Atacăm totuşi un tren într-o gară de triaj. Suntem întâmpinaţi de o A.A. densă şi precisă. Spence e lovit la aripa stângă şi are exact timpul să largheze rezervorul suplimentar cuprins de flăcări.

Fairbanks şi-a condus atacul prea mult în picaj, şi mi-a fost tare greu să mă ţin pe urmele lui: cele vreo patruzeci de lovituri pe care le-a risipit în direcţia locomotivei nu au pricinuit pesemne mari stricăciuni. Am urcat iarăşi repede în nori, încadrat de trasoare.

Hotărât lucru, nervii mei nu mai pot suferi antiaeriana.

Apoi Fairbanks ne plimbă vreme de zece minute în zigzag până la Osnabruck şi, nevrând să mai caute un alt tren, ia un cap compas de 260°, care ne readuce deasupra Ruhr-ului. Două sute de avioane *Lancaster* execută acolo un mare raid de zi.

Am putea avea norocul să întâlnim pe aici câteva *Messerschmitt*-uri *109*.

Cerul continuă să fie foarte nefavorabil. La trei mii metri, un strat subţire, translucid, de nori 10/10, iar dedesubt o învălmăşire de mici cumuluşi printre care, de altfel, şi navigăm. Este exact soiul de poziţie de unde nu vezi nimic, dar de unde eşti văzut de pretutindeni.

Controlul de zbor ne cheamă:

— *Hullo, Talbot Leader? canari please, canari please*![1]

— *Hullo, Kenway, Talbot Leader answering, canari coming up in ten seconds*![2]

(Canari este cuvântul de cod pentru, emiţătorul special ultrasecret care echipează *Tempest*-urile şi care lansează la cerere, prin apăsare pe un buton galben situat la dreapta cabinei de zbor, un anume semnal de radar. Semnalul acesta are proprietatea de a dubla un ecou de radar şi de a-i schimba culoarea în tuburile catodice.)

[1] Alo, Talbot, fă-ţi canarul să cânte, fă-ţi canarul să cânte

[2] Alo, Kenway, răspunde Talbot. Canarul meu va cânta peste zece secunde!

Treaba aceasta permite controlorului, cu mult mai multă precizie decât I.F.F.-ul, să identifice pe un ecran încărcat, cutare ori cutare formaţie printre multe altele.

— Ia te uită, o fi dând careva târcoale prin partea locului…

— *Hullo, Talbot Leader, Kenway calling, there are Huns around, coming back from the Ruhr. Can't give you anything definite yet*![1]

Scot piedicile tunurilor şi îmi reglez colimatorul. Drace, mi s-a ars becul… Îmi scot înfrigurat mănuşile, bâjbâi în micul rastel unde stau agăţate becurile de schimb şi deşurubez baza colimatorului.

— *Look out for Huns coming down at 3 o'clock*![2]

Mestec în dinţi o înjurătură şi ridic la timp capul spre a vedea vreo treizeci de *Focke Wulf*-uri, înşiruite la mai puţin de două mii de metri şi picând asupra noastră. Instinctiv las totul baltă şi fac faţă atacului, alături de celelalte cinci avioane.

Tot legănându-se la capătul firului electric, baza colimatorului mă loveşte în plin obraz, mănuşile îmi cad sub scaun şi un proiectil de 30 mm explodează în aripa dreaptă, ciuruindu-mi fuzelajul cu schijele sale.

Prost început!

Un *Focke Wulf* „bot-lung" îmi trece pe aproape şi dedesubt, executând un semi-tonou rotunjit…

Ce învălmăşeală!

— *Good bye, chaps, I have had it*![3]

Este glasul sărmanului Spence – *Tempest*-ul lui coboară în vrie, scuipând flăcări şi ulei. Bietul Spence, uriaşul Spence atât de mândru de bebeluşul născut nu demult.

Iar acum urmează hora cea mare. *Focke Wulf*-urile, cu dibăcie împărţite pe grupuri de câte cinci, şase, se lipesc de fiecare dintre noi…

Lipsit de colimator, trag la întâmplare şi fără succes asupra unui neamţ care se fâţâie un timp prin faţa mea. Dezarmat, nu mai am ce căuta în afacerea asta. Îl previn pe Fairbanks care nu răspunde şi hotărăsc să ies din încăierare. Motorul începe să mi se încingă într-un chip îngrijorător.

În faţa mea s-au ciocnit două *Focke Wulf*-uri, iar rămăşiţele lor învălmăşite coboară uşor, semănând o ploaie de sfărâmături în flăcări.

Se deschide o paraşută, dar pe dată ea se şi mistuie în nori…

Urmat de patru nemţi, fac o „lumânare" perfect dreaptă şi aştept, cu nasul ridicat spre cer, slăbirea comenzilor… o clipă de înfrigurată nelinişte… pierderea de viteză nu se face simţită… sunt pe spate… trag de manşă… ce manevră jalnică! Hotărât, nu stăpânesc *Tempest*-ul.

Unul dintre *Focke Wulf*-uri mi-a dejucat uşor manevra, iar proiectilele sale trec foarte aproape de capota avionului meu. Acum pic pe verticală. Cu cele

[1] Alo, Talbot, te cheamă Kenway. În împrejurimi se află nemţi care se înapoiază din Ruhr. Date precise nu vă pot transmite încă.
[2] Atenţie la nemţii care vă pică în spate la ora 3.
[3] Adio, prieteni! Am câştigat!

opt tone ale maşinăriei mele, capăt repede nouă sute kilometri pe oră la anemometru şi las în urmă *Focke Wulf*-ul. Dar trebuie să redresez iute, căci aripa lovită vibrează, iar învelişul ei, zdrenţuit de schije, se rupe într-un chip primejdios.

Traversez Rinul, la o înălţime mai mică de cincizeci de metri, salutat de o A.A. dezlănţuită. De altfel mi-am ales prost locul şi mă regăsesc în razmoturi pe malul stâng, de-a dreptul deasupra pungii pe care o formează frontul inamic la Wesel.

Şi ce mai A.A.! Până şi mitralierele au intrat în joc. Înţeleg acum de ce toată lumea face un ocol deasupra Gorch-ului.

Din pricina ceţii, pierd Volkel-ul şi mă trezesc la naiba în praznic, în plină câmpie olandeză. Toate morile, toate canalele şi oraşele se aseamănă – cu neputinţă de stabilit pe hartă punctul în care mă aflu. Cer o poziţie lui Desmond care mă aduce cu primul său vector exact la bază.

Aterizez foarte prost, căci flapsurile nu vor să iasă decât pe jumătate şi mi-e teamă că mă vor lăsa chiar la mijlocul prizei de teren…

Inglis şi Dunn au aterizat în urmă cu câteva clipe. Mossings se află în tur de pistă.

Fairbanks şi Spence au fost doborâţi. Inglis şi Mossings au avariat fiecare un neamţ, iar Dunn a plumbuit alţi trei. Violenţa bătăliei nu a îngăduit însă verificarea rezultatelor.

La popotă, o seară destul de sumbră.

• Aterizare tragică

Observ prin geamurile murdare patrula Galben a escadrilei 274 care se înapoiază dintr-o recunoaştere de luptă.

Din patru avioane doar trei vin la aterizare, iar unul dintre ele pare să fie grav lovit de antiaeriană.

Desmond mă cheamă la telefon şi îmi cere să vin imediat la turnul de control.

Săr aşadar în jeep. Primele două *Tempest*-uri aterizaseră în formaţie, iar din rulota şefului de pistă ţâşneşte o salvă de rachete roşii pentru atenţionarea celui de al treilea.

Desmond se află pe balconul turnului, cu microfonul în mână. Fără să o mai iau pe scară, ajung până la el urcând scara exterioară.

— Uite, este Alex, îmi spune el trecându-mi binoclul – dă-i câteva sfaturi.

Sărmanul Alex s-a ales pesemne cu o lovitură urâtă în aripă, iar o jambă a trenului de aterizare se bălăngănea jalnic, având o roată pe jumătate smulsă.

Ea trebuie escamotată cu orice preţ; în asemenea condiţii nu va putea să aterizeze niciodată.

— *Hullo, Alex*! *Pierre here, try to get your port leg up*![1]

Niciun răspuns…

Repet, străduindu-mă să vorbesc încet şi limpede. Peste câteva secunde, în sfârşit, glasul lui Alex, şovăitor şi obosit, se face auzit la difuzor…

— *Sorry, I cannot*![2]

Insist.

— *Try again*![3]

Zgomotul de trâmbiţă al motorului său, în plin şi cu elicea la pas mic, sfârşeşte prin a stârni pe toată lumea. Văd siluete căţărându-se pe acoperişurile colibelor ori grămădindu-se pe la uşi şi ferestre…

Hibbert şi Brooker aleargă şi ei urmărind îngrijoraţi evoluţiile avionului care pică, urcă iar, îşi leagănă aripile, încercând să deblocheze roata aceea blestemată.

Până în cele din urmă, după un picaj, un obiect se desprinde din avion, dar tot mai rămâne jamba oleo-pneumatică.

— *Alex, try your CO_2 bottle*![4]

E ultima lui şansă…

Văd prin binoclu cum jamba de amortizare începe să urce încet, în sacade, aproape încastrată în cavitatea aripii…

— *Hullo, Pierre, I have spent my CO_2, and the leg is not fully locked yet.*[5]

Glasul îi tremură. Bietul băiat! Cât de bine îi înţeleg pierderea cumpătului, singur acolo sus, luptându-se cu toată mecanica aceea preschimbată într-o capcană a morţii. Am impresia că-l văd, lac de sudoare, cu respiraţia tăiată, lovind cu disperare în trenul de aterizare, apăsând totuşi pe sifonul buteliei de CO_2, acum golită…

Ambulanţa porneşte şi se duce să staţioneze în capul pistei, cu motorul la ralanti. După ea, maşina pompierilor – pe scările acesteia, pompierii se aseamănă cu scafandri îmbrăcaţi în costumele lor de azbest… Soseşte şi jeep-ul doctorului.

Alex mă cheamă:

— *O.K. Desmond, coming-in for belly landing. Switching off*![6]

— Doamne Dumnezeule, spune-i, Clostermann, să sară! urlă la mine Brooker.

Prea târziu! Şi-a decuplat radioul.

Tempest-ul ia priza de teren.

---

[1] Alo, Alexe, aici Pierre. Încearcă să escamotezi jamba din stânga!
[2] Îmi pare rău, nu pot!
[3] Mai încearcă totuşi!
[4] Alex, încearcă butelia de CO^2.
[5] Alo, Pierre, am epuizat presiunea din butelie şi nu am reuşit să zăvorăsc roata!
[6] E-n regulă, Desmond, vin la aterizare pe burtă. Întrerup radio-ul.

O iau fuga pe scări şi mă arunc în jeep. Conducătorul pompei debreiază şi trece în viteza întâi... oamenii încep să alerge de-a lungul benzii de zbor.

Tempest-ul coboară, silueta lui se măreşte vertiginos. Discul strălucitor al elicei se rupe dintr-odată în bucăţi, de îndată ce Alex taie contactele. Manevra lui de aterizare este impecabilă. Cu coada lăsată în jos, cu flapsurile scoase, se apropie de pista din cărămidă.

Apăs pe accelerator, urmat de clopotul pompierilor şi de sirena ambulanţei...

Tempest-ul va face priză cu terenul – cupola transparentă a carlingii zboară!

Gata! Un formidabil hârşâit, elicea se frânge, iar cele opt tone se prăbuşesc cu trei sute la oră...

Un bubuit de tunet. Apoi, sub ochii noştri îngroziţi, avionul saltă, capotând, la mai mult de treizeci de metri înălţime şi se striveşte căzând pe spate, cu coada înainte, într-o mare de vâlvătăi...

Cărămizile se împrăştie..., o explozie surdă, o lumină orbitoare, apoi imediat flăcări îngrozitoare, înalte de douăzeci de metri, care răsucesc în aer volute groase de fum negru brăzdate de fulgere...

Frânez la cincizeci metri de vatra aceea de jar şi sar din jeep, în timp ce maşina pompierilor se aruncă de-a dreptul în flăcări, scuipând spumă carbonică din cele şase furtunuri de înaltă presiune...

Pompierii ţâşnesc din maşină, cu topoarele în mână, urmaţi de infirmieri...

La treizeci de metri dogoarea este atât de mare, încât aerul îţi arde gâtlejul, ca alcoolul.

O jerbă de scântei albicioase se răspândesc din cuptorul acela, urmată de bubuitul sec al muniţiilor, care încep să explodeze în încărcătoare... schijele şuieră...

Îngroziţi, auzim limpede un urlet înfiorător care străpunge vacarmul – apoi un braţ se agită în mijlocul acelor străluminări şi trosnituri de metal care se topeşte.

Unul dintre pompierii care încearcă totuşi să pătrundă în infernul acela, se prăbuşeşte. Îl scoatem de acolo cu un cârlig, butuc negru, fumegând.

Iese clătinându-se din costumul lui de azbest pe care desluşim picături de aluminiu topit şi cade pe burtă vomitând...

Flăcările sforăie, fumul ne înţeapă ochii. Pompierii deşartă sute de litri de lichid lăptos care stropeşte, se evaporă ori se revarsă peste cărămizi.

Totuşi căldura scade şi începem să întrezărim, pe după limbile de foc, carcasa sfărâmată a *Tempest*-ului – motorul spart îşi arată viscerele de alamă mânjite cu noroi, scheletul ampenajului, fuzelajul frânt în trei, aripile găurite de explozia benzilor de proiectile.

Focul se lasă aproape învins; vag, desluşim licăriri roşii ce şerpuiesc pe sub spuma fierbândă.

Bălăcărind până la genunchi, ne năpustim într-acolo. Ne izbeşte un groaznic miros de carne şi cauciuc ars, care ne întoarce stomacul pe dos. O pulbere albă, de impalpabilă cenuşă de aluminiu, cade în ploaie.

Apoi, zgomotul topoarelor, care sfarmă ce a mai rămas din carlingă.

— *Easy chaps... easy...*[1]

Mâini învelite în azbest clatină din loc sfărâmături învălmăşite, aruncă fiarele înroşite până la alb ce cad pe iarbă sfârâind.

... Şi vedem...

Nu ştiu ce anume mă împinge mai în faţă, mai aproape...

Cu multă grijă este scoasă de acolo o masă informă, roşie şi neagră, de care stau prinse fâşii de stofă calcinate, chingile paraşutei şi ale hamului au ars, dar ghiceşti sub crusta aceea sângerândă catarame metalice incandescente care au săpat până la os...

Cu o seringă hipodermică în mână, legat la gură cu o batistă, medicul înţeapă oarecum la întâmplare în carnea aceea arsă – ca să termine odată – căci mai poţi desluşi (să fie oare o halucinaţie?) un fel de pulsaţie neregulată, de parcă inima ar mai fi bătut slab deasupra pântecului sfâşiat, deschis...

Un spasm zguduie rămăşiţa unui picior...

Simt sudoarea înghețându-mi pe spinare. Cu picioarele retezate parcă, cu nervii zdrobiţi, în mocirla aceea de cenuşă spumă...

A doua zi tragedia reîncepe cu Golding, care de asemenea, încearcă că aterizeze pe burtă cu *Tempest*-ul său.

25 februarie 1945.

Încă o zi infectă. Ninge, viscoleşte. Vremea fiind închisă nu se poate zbura.

P.C. Operativ al Diviziei menţine totuşi în stare de alarmă imediată două patrule de *Tempest*-uri, una a escadrilei 486, alta de la 56 – precum şi o patrulă de *Spit*-uri *XIV* din escadrila 41. Cele trei patrule fac cu schimbul, încă din zori, fără să spere a zbura.

Către ora 15, timpul se luminează uşor, iar cele şase *Spitfire* sunt trimise în misiune. Pe frigul ăsta cumplit îşi pornesc anevoie motoarele, iar noi, de la ferestre, ne uităm la ei rânjind. Până în cele din urmă o pereche decolează, urmată, la cel puţin trei minute mai apoi, de restul.

Peste un sfert de oră, ultimele patru *Spit*-uri aterizează, întrucât nu au putut ajunge din urmă pe celelalte prin nori; ele anunţă totuşi că prima pereche a interceptat un avion german cu reacţie.

Tâlcul istoriei îl aflăm seara, la bar, când piloţii de la 41 fac tuturor o viaţă de infern. Nu se mai jenează.

Flying-Officer Jonny Reid D.F.C. a reperat, la puţină vreme după ce a decolat, în timp ce patrula deasupra podului Nimègue, la trei mii de metri

[1] Încetişor, băieţi, încetişor!

altitudine, una din acele păsări rare, noi-nouţe ale Luftwaffe-i, un *Arado 234,* pe când pătrundea în liniile noastre, în razmot.

Intrând într-un picaj de moarte, cu eşapamentele vâjâind, cu riscul de a face să-i sară aripile, Jonny a izbutit să prindă animalul într-un viraj, trăgând de aproape, depunându-l graţios, în flăcări, la mai puţin de o sută metri de Postul de comandă a lui Broadhurst, la Eindhoven.

Comandantul Diviziei este încântat, căci un grup de gazetari americani a asistat la operaţie şi este primul *Arado 234* a cărui doborâre apare omologată.

După acest eveniment, piloţii de la 41 pun din nou în discuţie nesuferita controversă *Spitfire* contra *Tempest* şi ne hărţuie cu ironiile lor; voi, campionii, cu fiarele voastre de călcat de opt tone, cu cele patru tunuri, nu aţi fost niciodată în stare să puneţi mâna pe unul ca ăsta! La ce naiba ne mai omorâţi urechile toată ziua cu irezistibilele voastre picaje de câini de plumb şi cu croaziera voastră ucigătoare!”

Bineînţeles, le-o întoarcem şi noi, spunând că neamţul voia cu orice preţ să se sinucidă. Şi apoi, am văzut cum arăta avionul lui Reid după aterizare: bietul *Spit* are aripile încreţite precum un acordeon, vopseaua coşcovită, niturile sărite, iar fuzelajul este dezaxat. Bun de aruncat la fiare vechi!

Şi încheiem discuţia cu un argument hotărâtor, care are darul de a-i jigni nespus pe piloţii *Spit*-urilor, şi anume cu argumentul că viteza noastră de aterizare este aproape mai mare decât viteza lor de croazieră.

Dat fiind că sunt un ex-pilot de *Spit*, Frank Wolley încearcă să mă angajeze în discuţie ca arbitru. Ofer zece minute de explicaţii confuze şi de formule matematice, după care toată lumea se declară mulţumită.

Încă un rând de băutură pentru toţi pecetluieşte împăcarea. Noi bem în sănătatea scândurelelor, ei în cea a autobuzelor zburătoare şi mergem la culcare mulţumiţi.

• Tempest contra Messerschmitt

După dureroasele lovituri din ultima vreme – cu deosebire după moartea lui Fairbanks – Serviciul „operaţii” de la Armata aeriană şi P.C.-ul Diviziei hotărăsc ca numai formaţii cuprinzând minimum opt avioane să opereze în adâncimea teritoriului inamic. Mai mult decât atât, formaţiile îşi vor executa *sweep*-urile două câte două, urmând drumuri paralele, la mai puţin de o sută kilometri una de alta, astfel încât să-şi poată da ajutor.

Zburând ca şef al secţiunii Talbot, conduc un *sweep* de opt *Tempest*-uri din escadrila 274, în regiunea Hanover. A 486-a va opera prin împrejurimi.

Către ora 15:05, după ce mi-am aruncat o privire pe aerodromurile din Hanovra şi din Langenhagen, virez la stângă, cu cap compas de 320 asupra Wunstorf-ului, de unde operează de obicei două escadrile de *Messerschmitt*-uri *109.*

Îl previn prin radio pe Mackie, care o conduce pe a 486-a:

— *Hullo Railroad, switching from H-Harry over to B-Baker.*[1]

Cu cele două piste ale sale în formă de cruce a Sfântului Andrei, aerodromul Wunstorf se arată pustiu. Pare totuşi în bună stare.

Lăsând pe stânga lacul Steinhuder, urc spre Bremen.

Ora 15 şi 15 minute. Ne aflăm în raza bazei de vânătoare de noapte Hoya. Decid să fac un viraj de 360, cu scopul de a observa împrejurimile şi de a-mi regrupa *Tempest*-urile risipite în văzduh pe o distanţă de aproape cinci kilometri.

— *Come on Talbot, pull your fingers – join up*![2]

În timpul virajului îmi număr maşinal avioanele. Drace, unde a dispărut al optulea?

Îmi legăn *Tempest*-ul, spre a privi în unghiul mort al ampenajelor mele.

— *Breack Port Talbot*![3]

Am tocmai destul timp să-mi urlu *breack*-ul în microfon. *Messerschmitt*-urile *109* din Wunstorf au şi sosit! La o mie metri mai sus, într-o impecabilă formaţie, lunecă patruzeci sau cincizeci de *Messerschmitt*-uri…

— *Flat-out, climbing. Don't your speed drop*![4]

Ne-au văzut. Şovăie doar o clipă, după care se şi află pe verticala noastră, legănându-şi aripile. Se împart în două grupuri – unul virează la stânga, celălalt la dreapta.

— *Hullo Railroad, better come and give us a hand. Forty 109 over Hoya.*[5]

Chem în ajutor pe a 486-a; este mai prudent.

O să fiu prins în sandwich, între două formaţii de nemţi. Atunci mai bine să cobor, fără necazuri, spre Hanovra.

Ce de tărăgănări! Nemţii sunt neliniştiţi şi par să miroasă o capcană.

Şi ia te uită cum Albastru trei şi Albastru patru au rămas în urmă, la un kilometru de restul formaţiei mele.

— *Join up Blue 3 and Blue 4, for Christ's sake*![6]

Voi încerca, până la sosirea lui Mackie, să menţin contactul fără a intra în luptă. Aud Kenway-ul care îl aduce spre noi la radar.

— *Join up Blue 3 and 4, for Christ's sake*![7]

Idioţii ăştia doi o să strice totul!

---

[1] Alo, Railroad, părăsesc direcţia H de la Harry şi mă duc să arunc un ochi spre B de la Baker.
[2] Haide, Talbot, treziţi-vă – reveniţi în formaţie!
[3] Talbot, degajaţi spre stânga!
[4] Urcaţi cu toată viteza şi nu scădeţi din ea!
[5] Alo, Railroad, ai face mai bine să vii iute, să ne dai o mână de ajutor. Patruzeci de *Messerschmitt*-uri deasupra Hayei!
[6] În numele cerului, prinde-le din urmă pe Albastru trei şi Albastru patru!
[7] Dumnezeule, du-te odată după Albastru trei şi patru!

VP MAGAZIN

Gata! Vreo cincisprezece *Messerschmitt*-uri *109* se desprind de grupul din stânga şi se aruncă în picaj asupra lor, iar Albastru trei, stupid fără îndoială, pare să nu-i vadă venind.

— *Talbot Blue 3 Break*![1]

— *Talbot, breaking port. Attack*![2]

N-are decât, eu atac!

Cu motorul în plin, îmi scurtez virajul şi mă năpustesc în ajutorul celor doi rămaşi în urmă.

Primul *109,* trage în trecere o rafală asupra lui Flying-Officer Park, Albastru 3. Cu o aripă smulsă de un proiectil de 30 mm *Tempest*-ul coboară în vrilă…

Schimb direcţia asupra acestui *Messerschmitt,* care şi el virează spre mine. Derapează şi-i văd uriaşă elice neagră, ornată de spirala albă a grupurilor de şoc. Trag în acelaşi timp din toate cele patru tunuri pe care le am – un proiectil pe aripa-i stângă… alte două pe capotă… o explozie… *109* trece la douăzeci metri de mine, târând după sine o trenă groasă de fum negru, apoi dispare.

Cu degetul pe butonul trăgaciului, defilez în mijlocul masei compacte de *109* care vin roi. Nu cutez să deviez nici măcar cu o linie, de teama unei ciocniri…

O clipă nu încetez să-mi previn piloţii să-şi menţină viteza la peste cinci sute kilometri pe oră. *Messerschmitt*-urile *109* K virează într-adevăr mai bine ca noi la viteză redusă şi trebuie să te fereşti de tunurile lor de 30 mm axiale, ale căror lovituri nu iartă. Cel mai bun sistem este să te angajezi într-o spirală descendentă, să acumulezi viteză până la patru sute cincizeci mile, să faci e „lumânare” în săgeată şi apoi să o iei de la capăt. În ce-i priveşte, ei ne ştiu mai rapizi la picaj şi de aceea caută să ne facă a sui până la cinci mii de metri, acolo unde *Tempest*-urile noastre se arată greoaie, iar motoarele funcţionează anevoie…

Execut o manevră greşită şi mă las încolţit de patru *109,* agresive, care se ţin scai de mine. Le las în urmă în timp ce cobor, dar, după ce redresez la rasul solului, ele câştigă din nou teren, şi trag pe rând. Neîndoios, jocul ăsta de-a ascensorul va sfârşi rău…

E tare neplăcut: le vezi elicele, trenele albe de la vârfurile aripilor, priza mare de aer a compresorului la dreapta capotei – apoi, deodată, străfulgerările sacadate ale tunurilor de 20 mm care trag, având la centru tunul de 30, mai calm, care trage în rafale de câte trei lovituri şi ale cărui trasoare mari unduiesc în chip ciudat. După câteva minute, aerul este zebrat de dârele învălmăşite ale trasoarelor.

Ca întotdeauna, motorul meu se încinge peste măsură.

[1] Talbot, Albastru trei, degajaţi!

[2] Talbot, degajează la stânga! Atacă!

Sergentul Campbell se lipeşte cu disperare de coada mea şi îmi însoţeşte întocmai manevrele cele mai violente. De ele îi depind viaţa.

Cu toate acestea este lovit, iar în timpul unui viraj îi pot vedea fuzelajele din care picură ulei... Îi strig prin radio să-şi continue normal virajul, în timp ce voi trece în spatele lui, pentru a-l acoperi...

Cu manşa trasă mult spre pântece, execut un tonou declanşat, iar el fuge înainte.

Manevra mă apropie aripă la aripă de un *109,* la mai puţin de zece metri, puţin sub el. Reflexele razelor de soare pe cupolă mă împiedică să văd faţa pilotului. Este un *Messerschmitt 109 K,* ultimul model, cu direcţia din material plastic. Trece pe tracţiunea maximă cu injecţie de metanol şi încearcă să-mi dea ocol. Lunecă încet pe spate, pe deasupra carlingii mele, iar când ridic capul îi văd crucile mari negre tivite cu galben. Pentru a încerca să mă strecor în spatele lui, reduc gazele lovind scurt maneta. Dar e un şnapan; înainte ca eu să pot schiţa un gest de apărare, se răsuceşte brusc, virează şi trage asupra mea o rafală de 30 mm. Unul din proiectile- îmi ricoşează pe capotă şi explodează, ciuruind cu schijele vârful aripii. În clipa aceea se produc două explozii pe aripa lui *109* care, surprins la rândul lui, degajează şi pleacă în vrilă...

Campbell îl dibuise tocmai atunci, scoţându-mă din încurcătură. Era şi timpul.

Vreo douăsprezece *109* s-au desprins din luptă şi se rotesc prin nori, deasupra noastră, în aşteptarea unei prăzi uşoare.

Un *Tempest* e cuprins de flăcări, iar pilotul, Warrant Officer Alexander, sare.

Un altul se depărtează din câinească luptă avion cu avion, zigzagând fără ţintă: este tot Albastru patru, cel veşnic adormit.

Urmat de Campbell, al cărui motor începe să o ia razna nu glumă, mă năpustesc spre el, trăgând în trecere o rafală asupra unui *Messerschmitt* pe care îl nimeresc numai şi numai din întâmplare şi care se depărtează grabnic, scuipând fum de glicol prin tobele de eşapament.

Ne aflăm la o mie metri de Albastru patru, când şase *109* coboară val-vârtej în foarfece asupra lui – trei la dreapta, trei la stânga... Ca prin minune, le vede venind şi, în loc să urce, intră în picaj. Înmagazinând o rezervă suficientă de viteză, *Messerschmitt*-urile îl ajung lesne din urmă...

— *Turn starboard Blue 4*![1]

Îi strig să vireze la dreapta, astfel încât să treacă sub mine şi să-i aducă pe urmăritori la mâna mea. Urmat de trei *109, Tempest*-ul defilează la mai puţin de cinci sute metri. Un *109* deschide focul. Declanşez dintr-o lovitură zdravănă de picior şi, cu opt sute pe oră, îl angajez la 45°.

Preocupat cu tragerea, nu mă vede venind.

[1] Virează la dreapta, Albastru patru!

Corectez, calm, două cercuri de colimator – prudent, arunc o privire în spate – în timp ce Campbell mă acoperă cu credinţă.

Cele patru tunuri ale mele sfâşie văzduhul: un fulger pe sub burta *Messerschmitt*-ului, o jerbă de scântei, o zguduitură, şi explodează bucăţele, cu aripile smulse, cu motorul în flăcări. În locul în care se aflase nu se mai vede acum decât un nor mare de fum negru, iar mai jos sfărâmături aprinse încadrează o paraşută ce coboară domol.

— *Hullo Talbot Red Leader, Red two calling, going home. Oil pressure*![1]

Este Campbell a cărui presiune de ulei s-a dus dracului... Era şi de prevăzut. Să ne înapoiem deci!

— *Talbot aircraft, reform*![2]

În clipa aceea ţâşnesc din nori opt avioane care vin în picaj asupra noastră. O clipă de emoţie. Dar sunt *Tempest*-urile lui Railroad, care se şi agaţă de *Messerschmitt*-urile *109* risipite în văzduh. Nemţii nu insistă astfel că avioanele lor încep să defileze două câte două prin nori, în spirale mari, ascendente...

— *Talbot, rendez-vous over drome, angels 10*![3]

Dau întâlnire avioanelor mele pe deasupra aerodromului din Hoya, la zece mii picioare.

Pornind într-acolo, pic în trecere asupra unui avion pe care îl văd arzând la sol, în scopul de a-l identifica: este un *Tempest* care a capotat, încercând să aterizeze pe burtă într-un lan de grâu verde. Trec încă o dată la rasul solului, pentru a-i citi matricula.

Dumnezeule, este unul dintre ai mei – JJ-Y – avionul lui Gresswell care era Albastru unu. Nici urmă de pilot – a ars, pesemne, zăvorât în carlingă.

Îl numesc pe Roşu patru, să-l însoţească pe Campbell şi să-l aducă la Volkel pe drumul cel mai scurt cu putinţă – cap compas direct 265. Apoi mă întorc via Osnabruck, pentru a-l acoperi de departe, cu cele două avioane ce mi-au rămas şi cărora li s-a adăugat un Railroad din cele pierdute.

La Volkel, Roşu patru mă înştiinţează că motorul lui Campbell l-a lăsat pe acesta la cinci kilometri de Rin şi că a izbutit să-l traverseze, la fix, în zbor planat. Se pare că a aterizat corect, pe burtă, în apropierea unei baterii de câmp. Într-adevăr, după cină, Campbell este adus de artilerişti cu un jeep. Zâmbeşte, în pofida faptului că are fruntea bandajată, un ochi vânăt şi două copci la buză.

Va urma...

[1] Alo, comandant Talbot, te cheamă Roşu doi. Mă întorc la bază. Am necazuri cu presiunea de ulei!
[2] Talbot, refaceţi formaţia!
[3] Talbot, întâlnire deasupra acestui aerodrom, la 10 000 picioare.

Arhitecții speranței

Alexandru Lamba

Special pentru VP MAGAZIN

Alexandru Lamba

ARHITECȚII SPERANȚEI

Episodul I

Prolog

O voi vedea, voi fi acolo, voi respira acelaşi aer cu ea şi o voi privi din spate, fără ca ea să ştie... o singură dată.... Apoi trebuie să o las să piară. Orice alt gest ar avea repercusiuni inimaginabile pentru univers.

Şi dacă repercusiunile vor fi fost devastatoare, naiba să-l ia de univers! Dacă este atât de fragil încât acțiunea unui nebun să-l poată distruge, atunci şi-o merita!

Însă chiar ignorând repercusiunile, o acțiune în acest moment este sortită eşecului. O acțiune ulterioară este imposibilă datorită pierderii motivației.

Sentimentul cumplit al neputinței... mult mai apăsător decât cel al incertitudinii sau al temerii de consecințe, căci nu mai lasă loc nici ultimei urme de speranță.

Speranță e doar în infinitul posibilităților.

Nulla

1

Un tavan imaculat îşi făcea apariția încet, zărindu-se întâi ca prin ceață, apoi tot mai clar, până când liniile subțiri ca nişte fire de ață ale aerisirii se conturară explicit ochilor. Pleoapele îşi slăbiră treptat presiunea, lăsând privirea să zburde de colo-colo în voie. Lumina difuză pătrundea prin fereastra cromatică din spatele unei perdele holografice, căpătând o nuanță gălbuie, caldă, în care întreaga încăpere era scufundată. Lângă fereastră, un mic birou străjuit de un scaun ergonomic, pe care şedea un manechin, aştepta încărcat de diferite aparate mărunte. În stânga, două uşi glisante acoperite de oglinzi cu reflexie reglabilă mascau intrarea, cel mai probabil, a unui dulap. Pe peretele opus, o uşă întredeschisă lăsa să pătrundă sunetele unor voci nedesluşite... Într-un colț, un raft îngust adăpostea mai multe discuri, într-o aparentă ordine, iar alături, pe perete, un ecran de cam un metru pătrat afişa succesiv peisaje plăcute, sunetele asociate acestora auzindu-se în surdină, ca de nicăieri.

Capul îl durea. Nu acut, dar sâcâitor. Cu un efort, bărbatul se ridică în capul oaselor şi privi iscoditor în jur. Puțina mobilă din cameră era, fără doar şi poate, de lux. Chiar şi canapeaua, pe care încerca să o părăsească, era îmbrăcată într-un material special conceput pentru a se adapta perfect la temperatura şi forma corpului uman, pentru a preveni orice urmă de disconfort sau transpirație. Cu încă o sforțare se ridică în picioare. Se clătină uşor şi se sprijini cu mâna de un perete. Textura moale a tapetului era plăcută la atingere, peretele mulându-se uşor sub apăsarea mâinii, pentru a reveni apoi la netezimea sa inițială de îndată ce apăsarea dispărea. Cu paşi mici, tot mai siguri, bărbatul se îndreptă spre fereastră. Traversă perdeaua holografică simțind uşoara sa căldură şi rămase în fâşia îngustă dintre aceasta şi fereastră. Anulă cu câteva atingeri ale degetelor distorsiunea cromatică a geamului şi privi afară.

Tresări. Afară fulguia uşor, iar un strat de zăpadă se aşternuse peste oraşul mohorât. Cerul plumburiu, încărcat de nori, nu-i dădea niciun indiciu despre momentul zilei. Aşadar, era iarnă... De ce oare-l surprindea acest lucru?

Parcă nu-l mai supăra durerea de cap de când se ridicase, iar mintea îşi recăpătă limpezimea. „De ce m-am mirat să văd că e iarnă?” Bărbatul se retrase de la fereastră şi se aşeză din nou pe canapeaua pe care dormise... oare cât timp? Îşi cuprinse tâmplele între palme şi începu să se gândească. „Cum am ajuns aici?” Încercă să-şi refacă şirul acțiunilor din ziua precedentă, însă nu-şi aminti absolut nimic. „Probabil m-am îmbătat... rău!” Parcă nu era asta. După ce durerea de cap trecuse, nu lăsase mahmureală în urma ei. Sări în picioare şi cercetă insistent cu privirea camera. Nu avea idee unde se afla şi totuşi se simțea în siguranță. Nici un fel de disconfort emoțional nu-i însoțea

deruta totală, ci doar o ciudată curiozitate. „Unde naiba mă aflu?” îşi roti uşor braţele, apoi îşi ridică uşor genunchii la piept şi simulă câteva lovituri rapide de pumni şi picioare în aer. Nu-l durea nimic. Îşi cercetă țeasta cu degetele, îşi pipăi sumar membrele, toracele, abdomenul... nici urmă de vreo contuzie. „Unde naiba mă aflu şi cum am ajuns aici?” Un lucru era sigur: Nu putea fi vorba de violență. Se opri ca trăsnit. „Violență? De unde şi până unde? doar nu sunt un om violent...” Însă gândul începu să-l supere. Realiză că nu avea răspuns. Cum oare o întrebare atât de simplă putea să nu-şi găsească răspuns imediat? „Sunt sau nu sunt bătăuş?” Fără răspuns. Violența ar fi putut să explice amnezia sa temporară, însă nu prezenta urme de aşa ceva. Totuşi, pregătire în arte marțiale avea... cumva, asta o ştia. „Sunt sau nu sunt beţiv?” Abuzul de alcool ar fi putut, de asemenea, să fie o explicație, însă nici celelalte efecte secundare ale acestuia nu se manifestau... poate doar un pic. „Oi fi luat alte chestii...” Omul scutură uşor din cap când îşi privi hainele, curate şi întregi. Nu era cu putință să fi avut o noapte bezmetică. Prea era aranjat. Aşadar, ştia cum trebuie să arate omul după o asemenea noapte. Asta însemna că era un petrecăreț... cel puțin ocazional. Probabil şi destul de amator de alcool.

Încercă să-şi adune gândurile, să găsească un ultim punct al amintirilor, de unde apoi să meargă mai departe. Ciudat, dar nu putu găsi nimic. Minute în şir stătu nemişcat, privind spre peisajele minunate care se succedeau pe ecranul de pe perete, fără a-şi aminti ceva... Începu să se enerveze. Cum era posibil să nu îşi amintească nimic? Practica arte marțiale! Asta era sigur! Primul gând care-i venise în minte fusese să execute câteva lovituri, ca să-şi verifice starea trupului, deci le studia fără îndoială! Bun, să-şi rememoreze ultimul antrenament! Nimic... Atunci un antrenament oarecare! Tot nimic... Măcar în ce stil se pregătea...

Sunetele care se auzeau de dincolo de uşa întredeschisă se înteţiră, aducând a ceartă. Deşi nu înțelegea ce se vorbea, putea distinge două voci: Una a unui bărbat, care-i suna foarte familiar, şi alta a unei femei. Încercă să asocieze o față şi un nume vocii bărbatului, dar nu reuşi. Îi făcea plăcere să audă acea voce şi simțea că respectivul i-ar fi prieten. „Dar cine este? Cum naiba îl cheamă? De unde îl ştiu?” Răspunsul se lăsa aşteptat. Probabil că trebuia să o ia mai de jos şi lucrurile îi vor veni treptat... „Bun, de exemplu: cum mă cheamă?”

După două minute, panica puse stăpânire pe el. Lipsa răspunsului la această întrebare generă o avalanşă de altele şi altele, toate banale, nici una soluționată: „În ce an suntem? ce oraş e ăsta? unde locuiesc? lucrez undeva?” Tremuratul îl cuprinse. Merse la ecran şi începu să-l interogheze. În câteva minute află că se găsea în Berlin, pe Edisonstrasse, că data era 30 ianuarie 2319, joi, iar imobilul aparținea unui oarecare Carl Ericsson... Numele nu-i spunea nimic, nici adresa, însă conştientiză că Berlinul în sine îi este cunoscut. La fel şi personalitatea lui Thomas Edison. Însă când ajunsese în Berlin sau în ce circumstanțe auzise despre Edison... habar nu avea. Nu ştia

dacă locuia în Berlin sau nu, însă îşi dădea seama că străzile şi locurile nu-i erau străine... oarecum la fel ca această cameră. Sau ca sistemul de operare al ecranului. Şi poate la fel ca cele câteva aparate de pe birou.

Un mic computer portabil. De cum îl deschise, realiză că-l ştie... însă era protejat de un cod pe care, bineînțeles, nu-l cunoştea. O legătură de chei electronice şi mecanice, fără nici o inscripție. Câteva acte: o carte de identitate mondială, un permis de conducere valabil pentru câteva categorii de vehicule terestre, acvatice, sub-acvatice şi aeriene, pe care era convins că ştia şi el să le piloteze, şi o legitimație de angajat al unei anume corporații numite generic „Agenția" – toate pe numele de Gregory-Mathews Olafsson. Aceasta din urmă avea un aspect retro, fiind inscripționată cu litere frumos caligrafiate şi având chiar şi o imprimare a chipului titularului. O cameră audio-video-meteo-olfactivă, pe care, de asemenea, îşi dădea seama că ştie perfect să o mânuiască, cunoscându-i în cel mai mic detaliu toate funcțiile şi cele periferice. O sculă profesională! Îi verifică memoria internă, însă acolo nu erau indicii... doar o poză, una singură, a unei femei cu părul lung şi negru fluturându-i în vânt odată cu rochia cea roşie care o înveşmânta, stând cu spatele spre obiectiv, rezemată de o balustradă, în sunetul suav al curgerii unei ape... pentru a putea reda miresmele şi curenții de aer, camera ar fi trebuit cuplată la un aparat complex, eventual cu interfețe non-senzoriale, ea singură fiind capabilă să reproducă doar audio-video, deşi înregistra mai mulți stimuli. Nimic altceva pe birou. Singurele eventuale surse de indicii rămâneau cele câteva acte, însă nu-l recunoştea pe acest Gregory-Mathews Olafsson, din poza aceea... deşi chipul său îi era familiar... foarte familiar!

Iar când gândul acela îi încolți în minte şi sări în fața oglinzii, surpriza fu atât de mare, încât scăpă o exclamație puternică de uimire şi imediat zgomotele discuției de dincolo de uşă încetară.

2

Ieşind din cameră, Gregory-Mathews se trezi într-un salon imens, de vreo trei ori mai înalt decât o cameră normală, cu tavanul transparent pe întreaga sa suprafață. Câteva canapele foarte comode se lăfăiau în jurul unui disc holografic de înaltă fidelitate, cu diametru cam de doi metri, care servea şi ca masă de cafea. Pe toți pereții, pe ecrane enorme, diferite tablouri statice sau dinamice încântau ochii, în timp ce o muzică liniştită scălda încăperea. Ferestre înalte, cu control cromatic, candelabre suspendate cu efect de plutire, toate luxoase, de un perfect bun gust. Întreaga ambianță fusese concepută să arate bunăstare, dar fără a copleşi.

Din partea opusă a salonului, dintr-un hol, apăru un bărbat, urmat îndeaproape de o femeie. Amândoi erau tineri, iar fața bărbatului îi era foarte cunoscută. Expresiile cu care îl priveau trădau nedumerite. „Ok, trebuie să încerc să nu fiu penibil."

— Domnul Carl Ericsson?!

Spuse cu un ton care putea fi interpretat şi ca întrebare şi ca afirmație, atunci când ajunse față în față cu acel individ. Omul îl privi încurcat, apoi își întoarse fața spre femeia din spatele său, care se încruntă, dar nu spuse nimic. O vreme cei doi se priviră, fiecare încercând să pară a controla situația și presupusul Carl Ericsson spuse:

— Dumneavoastră sunteți?

Gregory trase adânc aer în piept. Bine măcar că putea să-i spună omului cum îl cheamă...

— Numele meu este Gregory-Mathews Olafsson.

— Şi mă cunoaşteți de la...? Îmi cer scuze, dar nu îmi pot da seama de unde vă cunosc.

Gregory rămase cu gura căscată, uitându-se când la bărbatul care-l fixa cu un zâmbet oficial pe chip, când la tânăra femeie care-şi ascundea privirile şi se lăsa de pe un picior pe celălalt.

— Aş fi sperat să-mi spuneți dumneavoastră acest lucru... domnule Ericsson?!

Din nou îi pronunțase numele apăsat, sperând că măcar acum va primi confirmarea.

Însă nu avu noroc. Celălalt tăcea jenat. Un gând ghiduş îşi făcu apariția în mintea lui Gregory, însă nu apucă să-l formuleze până la capăt când femeia vorbi deodată cu un puternic accent pe care Gregory în clasifică pe loc ca fiind australian.

— Sunteți amândoi amnezici, o veți ține aşa până mâine dimineață. Ia, spune-ne mai bine, Gregory, cine se mai află în casă? Câți mai suntem?

Gregory ridică uşor din umeri şi spuse:

— Nici nu ştiu ce casă e asta. Am... ăăă, aflat doar că e a unui domn Carl Ericsson. Speram că este dumnealui...

— S-ar putea să fie. Nici el, nici eu nu ştim nici cum ne cheamă. Suntem total pierduți!

Spunând acestea, femeia merse până la cea mai apropiată canapea şi se lăsă comod între pernele primitoare. Era înveşmântată într-un trening bărbătesc, vizibil prea mare pentru ea.

— Tu, continuă ea, măcar îți aminteşti cum te cheamă. Noi doi suntem mai pierduți decât tine.

— Îmi amintesc pe naiba, spuse Gregory, l-am găsit acum.

Şi omul le arătă cele câteva acte, explicându-le apoi că adresa şi numele proprietarului le aflase de la sistemul de informare interactivă, disponibil la orice ecran sau proiector holografic.

— Banal şi evident! strigă celălalt şi se întoarse de unde venise, în timp ce femeia începu să comande cu mişcări line ale degetelor prin aer proiectorul holografic enorm din centrul camerei.

Gregory se aşează pe o altă canapea, puțin mai încolo, şi aşteptă.

După câteva minute, femeia exclamă:

— Berlin??? Oh *scheisse*!

Şi se cufundă mai departe în navigatul printre informații. Gregory o studie atent. Fără îndoială şi ea cunoştea în amănunt interfețele informaționale...

Apoi apăru şi celălalt bărbat, cărând câteva aparate şi acte. Le dădu drumul pe canapea, lângă femeie, apoi alese câteva cartele şi spuse, brusc înveselit:

— Pe ale tale le-am găsit prin buzunarele hainelor de pe jos, de lângă pa...

Însă se opri şi schiță un zâmbet tâmp. Amândoi roşiră, dar Gregory se făcu că nu observă, privind spre hărțile care se conturau pe proiectorul holografic.

— Eu sunt, într-adevăr, Carl Ericsson, spuse dregându-şi vocea. Şi asta e casa mea!

Flutură mulțumit o carte de identitate, apoi se aşeză lângă femeie.

— Voi trebuie să fiți prie... ăăă apropiații...

Femeia îl săgetă cu privirea făcându-i cuvintele să-i înghețe pe buze.

— Jessica Williams, spuse ea, locuiesc la altă adresă, deci nu prea suntem căsătoriți.

Spre mirarea ei, nu uşurare, ci dezamăgire se citi pe chipul lui Carl. Putea oare reacția sa să vorbească despre relația lor adevărată? Adică tocmai ce coborâse din patul său şi niciunul din ei nu avea habar cum ajunsese acolo... dar, cel puțin acum, el părea că o place. Şi îl plăcea şi ea. Poate că fundamentul relației lor dinainte de amnezie fusese chiar unul puternic.

Apoi cei trei constatară că lucrau la aceeaşi corporație. Aveau legitimații ale instituției numite laconic „Agenția”. Nici un fel de indicații asupra funcției fiecăruia, sau a adresei acestei instituții. Numai legitimația lui Carl Ericsson avea un chenar auriu în plus față de celelalte două, care erau complet albe.

Cercetară apoi echipamentele electronice. Computerele mobile erau protejate de coduri pe care nu le ştiau. Fiecare dintre ele răspundea unui singur utilizator, citind amprentele digitale, însă acest nivel de autentificare nu era singurul, iar pentru a le debloca, coduri complexe necesitau a fi introduse. Camera lui Gregory era singurul aparat neprotejat de coduri, însă poza femeii nu scânteie cuiva vreo amintire. O legară la proiector şi simțiră o adiere palidă de vânt şi mireasma unui parfum feminin. „Sigur nu sunt eu”, fură cuvintele cu care Jessica aşeză camera lângă ea, apoi reveni la comenzile holoproiectorului. La fel ca ecranele, nici acest holoproiector legat la rețeaua publică de informații nu necesita parole şi putea să le ofere informații cu caracter general, însă nu le putea spune nimic despre ei înşişi. Computerele lor personale probabil ar fi putut, dar erau protejate.

Într-un final, tot Jessica decise:

— Trebuie să mergem la Agenție, ce-o fi ea. Om avea colegi acolo care să ne ajute.

— Nu prea avem altă şansă, spuse şi Gregory, deşi perspectiva nu-l încânta deloc. Dar ce naiba le vom spune? Băieți, ne cunoaşteți? Spuneți-ne şi nouă cine suntem, ce facem şi ce s-a întâmplat cam de când ne-am născut până acuma, că noi nu mai ştim nimic...

— Ai altă idee?

— Evident, nu...

— Dar să ne gândim un pic la ce le vom spune totuşi interveni Carl. Nu-ți pierzi toată memoria aşa, spontan. Nu avem semne că ne-am fi lovit la cap, deci rămâne numai posibilitatea...

Îi era teamă să continue fraza, deşi ea era clară pentru ceilalți doi.

— Cred că ar fi rămas ceva urme, spuse Gregory şi se ridică încet. Hai să căutăm!

Şi cu toții se apucară să răscolească, fiecare pe unde crezu mai indicat. După vreo jumătate de oră, se dădură bătuți. Căutaseră în toate ungherele. Deşi nu se vorbiseră, se întoarseră cu toții în salon cam în acelaşi timp.

— Un bar cu toate băuturile cunoscute pe pământ, un frigider care dă p-afară de bere şi vin alb şi câteva pachete de tutun de narghilea şi trabucuri. Sigilate. Se pare că eşti genul de gazdă perfectă pentru petreceri, stimabile domn Ericsson, spuse Gregory. Oricât de beţiv ai fi, nu poți avea aşa un stoc doar pentru consumul propriu.

— Iar noi suntem nişte oaspeți execrabili, îl completă Jessica. Se pare că aseară am petrecut în bibliotecă... şi am lăsat totul într-o dezordine de te-apucă plânsul. Vestea bună... sau proastă, nu ştiu, e că am fost doar noi trei.

Carl porni înainte şi abia când ajunse în bibliotecă îşi dădu seama că ştiuse încotro să o apuce. Aşadar, locuise acolo de destul de multă vreme din moment ce ştia drumurile prin acea casă deloc mică fără a se gândi. Acolo, situația nu era nici pe departe atât de gravă pe cât îi lăsase Jessica să creadă. Poate, prin ochii unei femei, cele câteva sticle de bere grupate în fața unui raft, cele trei pahare murdare, două de tărie şi unul de vin, care lăsaseră cercuri pe măsuța joasă, sticla goală de vin răsturnată pe jos, lângă piciorul lămpii retro, farfurioarele cu resturi de fursecuri, firmiturile de pe fotolii, scrumul din jurul scrumierei care odihnea jumătate de trabuc alături de două cotoare de măr, sticla de whisky cu capacul lângă ea şi sticlele nedesfăcute de bere şi vin care aşteptau încă cumințI pe o tavă pe un taburet, arătau mult mai rău decât prin ai săi.

— Mda, spuse Gregory sorbind un deget de bere de pe fundul unei sticle, e de ieri, da' e curată.

— Hmm, pari experimentat în asemenea privințe, îl articulă Jessica.

Gregory o ignoră şi, după ce-şi picură pe limbă ce rămăsese într-un pahar de whisky, continuă:

— Nimic suspect, nici aici.

Cotrobăi puțin printre sticlele goale de bere, le privi în lumină, făcu la fel şi cu paharele de pe masă şi vorbi din nou:

— Noi doi am băut whisky din paharele astea două şi bere direct din sticlă. Jessica a băut vinul...

— Aşa bănuisem şi eu, spuse femeia. Bag de seamă că voi doi sunteți mari sugative, dar aseară ați tăiat-o scurt, dintr-un motiv sau altul.

Amândoi bărbaţii dădură din cap aprobator, comparând grupul sticlelor goale de bere cu cel şi mai mare al celor pline, pregătite pentru sacrificiu. Ericsson gustă şi el din fiecare fel de băutură, strivi puţin din trabuc între dinţi, apoi ridică din umeri:

— Curat, totul e curat! Ori ne-am drogat cu dracu' ştie ce şi am fost totuşi atât de lucizi încât să ştergem toate urmele ori... nu ştiu ce să mai cred...

3

Berlinul iarna era superb. Adresa Agenţiei era în apropiere de Volkspark şi, pentru a ajunge acolo, cei trei fuseseră nevoiţi să apeleze la transportul subteran. Admiraseră cu toţii vehicul de lux din faţa casei domnului Ericsson, vehicul care îşi deschisese automat portierele când proprietarul său îl atinsese, iar acesta chiar făcuse o tură scurtă cu el, mirându-se cât de uşor îi venea să îl conducă, însă hotărâseră cu toţii că era mai înţelept să nu se angajeze într-o activitate precum condusul unui vehicul terestru atât de rapid, până nu elucidau misterul defectului lor de memorie. Bineînţeles, mobilul avea funcţie de pilot automat, integrată în computerul de bord, dar pentru a o activa era necesar un cod de securitate suplimentar. Luaseră, aşadar, trenul subteran care, la fel ca orice alt mijloc de transport în comun, nu costa nimic. Fură încântaţi să observe că trenul ultrarapid parcurgea distanţa dintre două staţii în mai puţin de un minut şi, spre deliciul pasagerilor, efectele neplăcute ale puternicei sale acceleraţii şi frânări erau compensate prin înclinarea fotoliilor odată cu segmentele de podea. Nu se circula decât pe fotolii, cu centurile de siguranţă cuplate, însă locuri erau suficiente, graţie eliminarea culoarelor, intrarea în vagonete putându-se efectua pe oriunde, întregii lor pereţi laterali glisând vertical. Ar mai fi avut de mers câteva staţii până la destinaţie, însă Jessica nu rezistase tentaţiei de a coborî la staţia Ernst Reuter Platz, obligându-i pe bărbaţi să facă la fel.

Spre deosebire de ei, care afirmau că au în minte imaginea oraşului, aceeaşi cunoaştere de neînţeles care-i ajuta să mânuiască echipamente electronice sau vehicule afişându-le aievea în faţa ochilor străzile vechiului Berlin, pentru ea peisajul citadin era cu totul nou. De bună seamă, cei doi erau berlinezi mai vechi, poate chiar nativi. Ar fi putut afla şi ea unde se născuse accesând un cititor de cartele electronice, cum erau cele încorporate în computerele portabile. Atunci, scanând cartela de identitate, ar fi descoperit mai multe... Probabil că aveau să găsească unul public pe stradă. Ştia că asemenea dispozitive existau, la fel cum ştia şi cum s-ar folosi.

Şi, într-adevăr, găsiră unul chiar la ieşirea din staţia trenului. Spre satisfacţia lui Gregory, Jessica se dovedi a fi australiancă. Se mutase în Berlin cu nici patru luni în urmă... bărbaţii erau amândoi berlinezi. Odată ieşiţi la suprafaţă, feeria cu care oraşul îi întâmpină le stârni zâmbete. Era pe înserat şi podoabele sărbătorilor erau încă în funcţiune, umplând de culoare întregul

oraş, însă ce-ți lua ochii era Coloana Victoriei. Victoria era îmbrăcată din cap până-n picioare în lumini, întregul său trup strălucind orbitor, în timp ce şiraguri-şiraguri strălucitoare urcau coloana de la bază spre picioarele statuii, într-o spirală multicoloră splendidă. Bulevardul care ducea spre Grosser Stern era şi el luminat ca-n poveşti, ghirlande imense traversând strada, imitând diverse motive, în timp ce proiecții cu lasere colorate desenau caldarâmul mereu în alte imagini.

Fascinată, Jessica o apucă spre Grosser Stern, hipnotizată de aura statuii. Neavând de ales, cei doi bărbați o urmară, destul de fără chef. Toată strada, începând de la Ernst Reuter Platz până la Grosser Stern, era un lung şir de magazine care se aglomerau pe ambele părți, îmbiind cumpărătorii cu reclame luminoase, jocuri de lasere care rivalizau cu cele montate pentru sărbătorile iernii şi holograme fanteziste care se plimbau printre pietoni, interacționând cu ei şi bâzâindu-i cu sloganuri publicitare enervante. Unele dintre holograme erau atât de realiste, iar programele care le animau atât de inteligente, încât, la o privire mai sumară, păreau oameni reali. Dacă însă cineva mai experimentat, dar grăbit, nu le ocolea, ci trecea direct prin ele, câteva luminițe apăreau în zona de „contact”, iar hologramele deveneau, pentru câteva clipe, neclare. Alte magazine, în schimb, foloseau oameni reali pe post de holograme, dotându-i cu un mic efect vizual de falsă transparență. De ce anume unii designeri sau manageri de marketing încercau să facă originalul să imite imitația era greu de spus, însă în lumea modei şi a artei acelui secol în general, măştile peste măşti, falsul fals şi imitațiile circulare erau în mare vogă. Hazliu era când persoanele grăbite se izbeau de falsele holograme, uneori destul de violent. Tot acest spectacol plin de culoare, acest caleidoscop al formelor, era de-a dreptul banal pentru ochii celor doi bărbați, ei neputând spune că „mai văzuseră” întreaga panoramă, cu atât mai puțin când anume, însă imaginea în ansamblu le era atât de familiară, încât nici măcar nu se oboseau să-şi ridice ochii din pământ. Pentru femeie însă, toate erau fascinante. Magazinele cu mărfuri dintre cele mai diverse, de la suveniruri, obiecte vestimentare extravagante de ultimă modă sau Prêt-à-Porter, până la vehicule sport, extrem de puternice, sau limuzine retro, unele încă din perioada de avânt a motoarelor cu ardere internă, cu combustibili fosili. Din loc în loc, clădirile puțin înalte care găzduiau magazinele lăsau să se vadă, deasupra acoperişurilor lor, coroanele pline de zăpadă ale copacilor, semn că pâlcuri din parcul, altădată uriaş, stăruiau încă în spatele spectaculosului centru comercial în aer liber care devenise bulevardul, acum pietonal.

Jessica ar fi fost în stare să se arunce să cumpere de toate: haine, bijuterii, parfumuri, chiar şi suveniruri sau alte nimicuri sclipitoare, însă nu avea habar de ce sume dispunea, iar aparatele care citeau cărțile de identitate şi care accesau şi conturile bancare ale titularului, nu dezvăluiau această informație fără coduri de autentificare complexe.

Ajunseră, în sfârşit, la poalele Coloanei Victoriei. Aici, numai magazine de suveniruri şi reprezentanțe ale unor agenții de turism mai răsărite care, pentru

sume derizorii, facilitau excursii în toate colțurile lumii. Una dintre acesta afişa o reclamă pe care scria simplu: „Agenția”, însă înăuntru nu era nimeni, în afară de o hologramă comercială. Aşadar, lucrau pentru o agenție de turism.

Urmând-o pe Jessica, cei doi bărbați merseră mai departe, spre străvechea Poartă Brandenburg. Din acest punct, magazinele lăsară locul restaurantelor, barurilor şi cluburilor care, urmând exact aceeaşi politică, afişau reclame luminoase şi holograme, însă mult mai opulente. Mesajele țintеau în general direct către poftele cele mai primare ale omului, fiecare local marşând pe domeniul în care îşi oferea serviciile, arta seducerii sexuale, cea căreia în special bărbații, prin natura lor, îi sunt atât de vulnerabili, nefiind deloc lăsată la o parte. Imagini îmbietoare, calambururi jucăuşe şi nostime, jocuri de lumini şi umbre captivante... Restaurantele recurgeau la trucuri perfide, îmbiind trecătorii cu mirosurile fripturilor proaspete şi condimentate, pe care le şi afişau pe tejghele, ba chiar unii bucătari se plimbau printre pasageri cu platourile încărcate de bucate calde, în parăzi spectaculoase. Barmani foarte dibaci preparau cocktail-uri exotice direct pe stradă, jonglând cu sticlele şi cu cuțitele cu care tăiau diverse fructe exotice cu îndemânare soră cu magia. Băuturi flambate, căni de lut sau lemn cu vin aburind sau chiar bere fiartă se ofereau trecătorilor zgribuliți. Însă, de departe, cele mai impresionante erau din nou hologramele, mai ales cele care făceau reclamă cluburilor de noapte. Erau foarte sumar „îmbrăcate”, unele dansând lasciv printre trecători, altele făcându-le cu ochiul sau şoptindu-le vorbe dulci la ureche, totul pentru a atrage cât mai multă clientelă să facă consumație în acele localuri ridicol de scumpe. E de la sine înțeles că succesul acestei campanii agresive era garantat, mai ales că marea majoritate a trecătorilor veniseră special pentru a gusta din aceste desfătări.

Dar nu şi cei trei. De cum se văzu asaltată de această recuzită de imagini erotice, Jessica îşi aduse aminte că se grăbeau şi o luă aproape la fugă spre Poarta Brandenburg, târându-l după ea de mână pe Carl care, nefiind câtuşi de puțin interesat de spectacolul din jurul său, o urmă indiferent. În fața vechiului sediu al Reichtag-ului, acolo unde Gregory şi Carl ştiau că trebuie să se afle, găsiră stația trenului subteran şi pătrunseră ca o vijelie înăuntru.

4

Clădirea Agenției... Nimic mai comun. O clădire impunătoare, cu fațade de sticlă întunecată semi-oglindă, după modelul pe care marile corporații îl dezvoltaseră de-a lungul timpului şi căruia îi rămăseseră fidele. Un paralelipiped dreptunghic fără protuberanțe, balcoane sau terase, fără nici un element ornamental, doar un spațiu simplu şi funcțional pentru a conduce o afacere. Sus, pe acoperiş, o reclamă mare afişând numele „Agenția” gravat sub forma aceleiaşi sigle ce se regăsea şi pe legitimațiile lor le confirmă faptul că se aflau unde trebuia. O singură copertină semirotundă se abătea de la regula

ortogonalității, acoperind cele câteva trepte care duceau, cel mai probabil, spre intrarea principală. Cei trei porniră în acea direcție... mai ales că acolo se întrezărea o oarecare aglomerație zgomotoasă de lume.

Însă odată ajunşi în dreptul intrării îşi dădură seama că era în plină desfăşurare o manifestație de protest în toată regula. O masă de oameni, probabil în jur de trei sute la prima vedere, scandau regulat, hipnotic, un slogan ciudat: „Agenția trebuie oprită" în timp ce unii dintre ei purtau pancarte luminoase pe care se putea citi: „Lăsați timpul în pace" sau: „Abominație împotriva naturii" sau: „Nu Îl mai înfruntați pe Dumnezeu". Nu dădeau semne de violență, iar protestul lor de neînțeles nu părea să găsească ecou înăuntru, de unde, din spatele uşilor închise, nimeni nu se sinchisise să iasă să stea de vorbă cu ei. Deloc de mirare având în vedere ora târzie.

— Or fi fost disponibilizați? se întrebă Carl fără a crede el însuşi câtuşi de puțin în această posibilitate

— Neee... ar fi fost cu totul alte mesaje, îi confirmă Gregory, ăştia au ceva cu activitatea Agenției. Se pare că le ofensează convingerile religioase sau cine ştie ce...

Cei trei se opriră la distanță de protestatari, ezitând. Poate că era ceva suspect în afacerile Agenției, ipoteza că amnezia lor atât de bizară îşi găsea originea aici, căpătând acum plauzibilitate. Oricum ar fi fost, nu aveau cum afla decât intrând. Şi cum altă cale nu exista, îşi luară inima în dinți şi, făcându-şi loc printre protestatari, ajunseră la capătul scărilor. Mulțimea nu îndrăznea să se apropie mai mult de atât. Câtă vreme trecuseră printre rândurile lor, nimeni nu-i băgase în seamă. Însă de îndată ce începură să urce scările şi oameni văzură că nu făceau parte din grupul lor, dimpotrivă arătau a oameni ai Agenției, un cor de huiduieli şi fluierături se porni, acompaniindu-le paşii tot mai strident pe măsură ce urcau. Se aşteptaseră oarecum la aşa ceva...

— Extrem de neplăcut, şopti Jessica vădit iritată.

— Măcar de am şti de ce naiba ne huiduie, spuse Carl, mai degrabă amuzat.

Însă atunci când scoaseră legitimațiile şi încercară să le folosească la cititoarele uşilor, frustrarea mulțimii căpătă un nou nivel. Orele şi chiar zilele în care aceşti oameni stătuseră acolo în frig, nebăgați în seamă, fără vreo tentativă de dialog din partea unui reprezentant al acestei instituții, fără nici o consecință palpabilă a protestului lor, îi aduseseră într-o stare de foarte proastă dispoziție. Până în acel moment nu avuseseră o persoană împotriva căreia să-şi îndrepte nemulțumirea, nu avuseseră în față un inamic concret. Acum însă aveau! Aroganța cu care aceşti trei angajați ai Agenției îi sfidaseră, trecând fățiş printre ei şi fluturându-şi acum ostentativ legitimațiile umpluse paharul! O ploaie de proiectile cu vopsea colorată începu să cadă asupra lor, pătându-le hainele în toate culorile, făcându-le într-o fracțiune de secundă de nepurtat. Ca să facă lucrurile şi mai rele, legitimațiile lor nu făcură uşile să se deschidă, ci doar schimbară luminițele indicatoare ale încuietorii. Era deci

nevoie şi de o cheie mecanică. Carl pufni şi, luând la rând toate cheile mecanice pe care le avea, le încercă în această încuietoare nenorocită în timp ce Gregory, puțin mai înalt decât el, îi făcea paravan din spate, oprind cu haina sa deja compromisă proiectilele care l-ar fi stânjenit. Jessica nici nu mai încerca măcar să se ferească. Era plină de vopsea şi pe haine şi în păr, frizura ei fantezistă, lăsată doar pe o parte, arătând acum ca o creastă pleoştită de găină, cu vopseaua vişinie scurgându-i-se pe umăr.

Proiectilele de vopsea erau arsenalul preferat al tuturor protestatarilor din lume, indiferent de cauza pentru care militau. De dimensiunile unor mingi de tenis, cu membrane foarte subțiri care se spărgeau la cel mai mic contact, ele nu cauzau contuzii, cel lovit simțind doar lichidul colorat împroşcându-l. Efectele lor distructive se limitau la prețul hainelor pe care individul țintă le purta, căci nu exista nici o curățătorie care să poată scoate tuşul acela din materiale şi, spre disperarea Jessicăi, la părul pe care odată pătat, omul trebuia ori să-l radă de la scalp, ori să-l accepte cu noul colorit. Totuşi, în frigul nopții de ianuarie a Berlinului, chiar şi impactul acestor bile provoca o oarecare durere, iar senzația de ud şi rece era cu atât mai neplăcută.

Carl găsi în sfârşit cheia potrivită şi uşile glisară. Intră imediat, urmat de câteva bile care pătară marmura neagră. Jessica se grăbi şi ea să intre, protejată de paravanul pe care Gregory îl făcea încă în fața intrării, însă când veni şi rândul acestuia din urmă situația escală şi mai mult. Un protestatar mai tânăr îşi făcu curaj şi, ajungând în spatele lui, îl lovi cu piciorul în dos strigându-i: *„Schlaaampeeeee!!!”* şi făcându-i un gest provocator.

Aflat deja la capătul răbdării, Gregory explodă. Se întoarse brusc şi ținti bărbia atacatorului său, apoi cu o uşoară fandare laterală îşi pregăti upercut-ul. Declanşând ca un resort, pumnul său îşi începu ascensiunea cu viteza fulgerului către fața nefericitului. Însă atunci, ceva inexplicabil se întâmplă: în loc să disloce mandibula, lovitura sa se opri în aer, cam la jumătatea drumului, cotul său fiind blocat de ceva şi tras înapoi cu putere. Genunchiul drept i se îndoi apăsat din spate şi se trezi îngenunchiat cu o mână la spate. Sprijinindu-i-se cu o mână pe umăr, o siluetă îi sări peste cap interpunându-se între el şi agresor, îl împinse pe acesta înapoi cu o palma în coşul pieptului şi-i spuse doar atât:

— Şterge-o!

Mulțimea amuți. Tânărul rămas cu gura căscată făcu un pas înapoi şi o rupse la fugă pe scări în jos. Simți totuşi nevoia să o înjure din mers şi pe femeia care tocmai îl salvase de la o pocneală numai bună, apoi se pierdu în mulțime. Uşa se închise sus şi în capul scărilor nu mai era acum nimeni. Pesemne mica lor refulare le fusese benefică protestatarilor care, de-acum mai descărcați, îşi cam pierduseră cheful să piardă vremea strigând şi, în grupuri mici, începură să-şi părăsească „meterezele”.

— Nu spune nimic! îi zise Jessica lui Gregory care, stupefiat de modul în care fusese aranjat, dădu să protesteze.

Nici ei nu-i venise să creadă de ce era în stare şi nu era deloc mândră că avea asemenea abilități. Probabil în munca ei avea de-a face frecvent cu acte de violență. Asta spunea oare ceva despre felul de om care era ea de fapt? Carl nu văzuse scena... bine măcar de atât. Şi acest gând o surprinse. Îi păsa deci de părerea lui.

5

Recepția acestei clădiri era un salon nu foarte mare dominat de o tejghea semicirculară, în spatele căreia nu se afla nimeni. Ora era într-adevăr târzie, însă cineva tot ar fi trebuit să-i întâmpine aici.

Pentru cei trei, serios şifonați după tratamentul de mai devreme, pustietatea acestei săli era de-a dreptul enervantă. Erau cu toții pe punctul de a-şi pierde cumpătul când, dintr-o încăpere alăturată, un individ într-o uniformă care sugera serviciul de protecție şi pază apăru, afişând o figură dură. Se strâmbă ostentativ la vederea lor, însă când ochii săi poposiră pe chipul lui Carl, atitudinea sa se schimbă subit. Un zâmbet târnp înlocui mimica sfidătoare de mai devreme şi, cu o voce gâtuită de emoție, i se adresă:

— Domnule Ericsson!

— Ah, deci mă cunoaşteți!

— Da, cum să nu! rosti omul din ce în ce mai încurcat. Vă rog mult să ne iertați! Ştiți, noi... nu v-am văzut...

Era clar o minciună, ar fi fost imposibil ca mica lor scenetă să nu se fi văzut de dinăuntru, în toată splendoarea ei, mai ales că cel puțin trei camere de supraveghere baleiau continuu zona din fața intrării. Probabil că aceşti gardieni nu avuseseră chef să îşi bată capul în nici un fel cu protestatarii şi de aceea încuiaseră uşa de intrare şi cu cheia mecanică şi se retrăseseră în anticameră. Însă Carl nu urmărea să tragă pe cineva la răspundere. De fapt habar n-avea dacă avea această autoritate, sau dacă acest individ încălcase vreo regulă internă. La drept vorbind puțin îi păsa de regulile acestei instituții, chiar dacă, după toate probabilitățile, o slujise o vreme destul de îndelungată, ajungând un personaj oarecum important, ci dorea doar să găsească nişte răspunsuri pentru amnezia sa şi a prietenilor săi. În mod ciudat, îi simțea pe cei doi foarte apropiați, deşi îi cunoscuse... sau ca să spunem lucrurilor pe nume îi re-cunoscuse doar acum câteva ore. Era absolut sigur că îl lega ceva destul de puternic de ei. Nu doar de tânăra şi frumoasa femeie cu care avusese plăcuta surpriză de a se trezi în pat, ci şi de bărbatul tăcut şi îngândurat care îi fusese musafir. Aparent, el însuşi era ceva mai important decât ei în această instituție, aşa că, după cum şi ei îi confirmaseră din priviri, el urma să conducă conversațiile.

— Ştiți, se auzi din nou vocea gâtuită a gardianului care îi interpretase tăcerea prelungită drept un semn rău, nu cred că v-am mai văzut vreodată pe

dumneavoastră, domnule Ericsson, intrând pe aici. Dumneavoastră totdeauna veniți cu vehiculul, prin parcarea de dedesubt. Şi de aceea nu ne-am aşteptat ca cineva ca dumneavoastră ar intra prin față, mai ales în timpul unui protest.

— Se întâmplă des chestii d-astea? se trezi şi Gregory întrebând fără să gândească.

Privirile încruntate ale celorlalți doi îl făcură să-şi înțeleagă gafa, însă în ceea ce-l privea pe gardian, acesta începu să râdă ca după un banc bun.

— Păi, cred că dumneavoastră, domnule Olafsson, pur şi simplu nu aveți noroc, ce să zic...

Din fericire nu avură prilejul de a continua această minunată discuție, căci în salon apăru un bărbat micuț de statură, cu părul lung şi alb, foarte subțirel, care părea trecut de şaizeci de ani. Când văzu starea jalnică în care cei trei se aflau, cu vopsele colorate şiroindu-le de pe hainele ude fleaşcă, cu greu reuşi să-şi înăbuşească un zâmbet. Gardianul dispăru subit, iar bătrânul, trecându-şi mâinile peste propriul sacou, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu este şi el pătat, îi invită pe cei trei să-l urmeze.

— Vă aşteptam, spuse când cu toții intrară într-un birou, şi mă bucur că ați venit toți trei deodată, că nu va trebui să repet aceeaşi explicație pentru fiecare în parte.

— Înțeleg că ne cunoaştem... spuse Carl mai mult pentru sine.

— Înțelegi corect. Ne cunoaştem chiar foarte bine. Eu pe voi cel puțin.

Bătrânul chicoti.

— Voi însă habar n-aveți ce cunoaşteți şi ce nu cunoaşteți, nu-i aşa? Păcat, atât de mare păcat... Erați toți trei valoroşi. Acum va trebui să o luăm de la început şi va fi destul de greu. Poate, cu timpul, vă veți recăpăta câte ceva din fostele abilități. Nu veți ajunge însă niciodată la nivelul la care ați fost până ieri, cu atât mai puțin nu veți mai reuşi niciodată să ajungeți ceea ce promiteați să fiți, iar asta pentru mine e cea mai mare dezamăgire. Şi totul e numai şi numai din vina voastră! Acum, să o luăm cu începutul:

...

I. 6 August 1945

1

La primele raze ale soarelui, Greg îşi instalase deja micul centru de comandă mobil şi se pregătea să lanseze minusculii căutători aeropurtați. Ajunsese cu aproximativ un sfert de oră în urmă şi, neavând nici un fel de precauții, se mişcase foarte repede. Avea şi destulă experiență în acest gen de misiune, care se şi număra printre preferatele sale. Cunoştea fiecare echipament pe de rost, astfel că montarea sau demontarea postului de comandă nu-i mai ridica nici o problemă, chiar şi într-un buzunar de jumătate

de metru cub, darămite aici, într-o zonă practic fără granițe. Evident, granițe existau însă erau atât de îndepărtate încât ochelarii vizio-holografici îi revelau o dungă roşie foarte subțire acolo unde nu putea ajunge nici întinzându-şi mâinile. Recomandările erau să se mişte cât mai puțin, însă erau doar recomandări, nu directive. Nivelul admisibil de zgomot echivala cu un glas şoptit, ceea ce-i permitea să fluiere încet „Oda Bucuriei" în timp ce implementa ultimele trasee în seturile de instrucțiuni ale căutătorilor. Era abia 6:00 AM, ora buzunarului, şi toate pregătirile se terminaseră.

Cu un țiuit abia perceptibil, cubul căutătorilor se deschise încet şi, în grupuri de câte două sute cinci zeci şi şase, căutătorii-muscă decolară. Ca paginile unei cărți, secțiuni succesive ale cubului se ridicau permițând câte unui grup să iasă. Obiectul era format din şaisprezece cadre pătrate suprapuse, compartimentate în pătrățele mici, dispuse câte şaisprezece pe linie şi coloană, fiecare compartiment găzduind câte o pseudo-vietate. Sarcina programării zonei vizate şi a ariilor de interes sporit îi revenea utilizatorului. Mai departe, configurarea traseelor individuale fiind asigurată de logica artificială a cubului. Odată lansați, căutătorii nu puteau fi urmăriți în nici un fel. Orice comunicație prin canale elector-magnetice sau vibratorii fiind socotită mult prea periculoasă, mai ales pentru epoca relativ avansată tehnologic în care se situa buzunarul. Pe un mic ecran, Greg urmări deplasarea stolului celor peste patru mii de puncte, până când acestea părăsiră zona de vizibilitatea a aparatului, apoi imaginea rămase nemişcată.

Pentru moment, munca sa se terminase. Avea deci aproximativ două ore de omorât până la întoarcerea căutătorilor… şi un spațiu atât de generos în care să se dezmorțească. Se ridică fără zgomot şi se uită împrejur. Partea sudică a insulei Kanawa-jima era complet acoperită de pădure, ceea ce-i oferea camuflajul perfect. Vizibilitatea puținilor soldați japonezi care patrulau în această zonă era redusă tocmai din această cauză, iar intervalele mari dintre patrule făceau ca zona să ofere un număr de buzunare spațio-temporale foarte generos. Mai rar li se puneau spionilor la dispoziție asemenea zone, mai ales în perioade de asemenea agitație. Descoperirea ciorchinelui de buzunare în care se lăfăia acum Greg fusese un eveniment aplaudat. Oferea un potențial turistic fantastic, însă, mult mai important decât atât, oferea un amplasament extraordinar pentru un spion experimentat. Dezbateri contradictorii avuseseră loc şi, până la urmă, consiliul Arhitecților decisese să compromită unul dintre buzunare şi să trimită un spion, renunțând astfel la valoarea turistică. Gregory-Mathews Olafsson fusese ales, i se propusese şi acceptase imediat. Incursiunile în perioade cruciale îl fascinaseră totdeauna, iar războaiele mondiale erau vârful său de interes. Avea în câteva zeci de minute să participe la un eveniment unic în întreaga istorie a umanității…

Se afla în mijlocul pădurii, bine ascuns de coroanele copacilor, înconjurat din toate părțile de trunchiuri groase şi dese, coordonatele calculate fiind: 34.335507N,132.484135E. Simțea slab briza mării dinspre sud, vântul călduț care dezmierda golful Hiroshima foşnea încet prin frunzele copacilor, făcând

petice mici de lumină să danseze de jur împrejur. Soarele abia acum îşi arăta întregul său trup incandescent deasupra muntelui Myojin, promițând o zi frumoasă de August, cu cer senin... Departe, spre est, țărmul regiunii Saka a districtului Aki se întrezărea muntos, scăldându-şi verdele în razele dimineții. Era un peisaj minunat... şi, pentru o clipă, gândul zburdalnic al lui Greg poposi pe întrebarea „de ce nu fuseseră prelungiți un pic timpii acestor buzunare?”. Însă rațiunea trezită subit îl alungă aproape amuzată. „Asta ar fi fost, probabil, cea mai proastă idei imaginabilă”. Zâmbi cinic, apoi se lăsă pe spate cu brațele sub cap si cu gheata dreaptă sprijinită pe genunchiul stâng. Se uită la ceas. Mai erau câteva minute până la 7:30. Cât de curând, primul B29, „Straight Flush”, avea să apară. Luă agale binoclul şi privi către sud-sud-est. Îl reperă numaidecât. Venea, exact aşa cum ştia că trebuie să vină, la aproximativ zece mii de metri altitudine. Peste câteva momente, detectorul său ultrasensibil de sunete îi trimise în cască semnalul amplificat al alarmei din oraş. Aşadar, acum îl reperaseră şi japonezii. Nu avea să fie atacat totuşi nici de aviația inamică, nici de antiaeriană. Şi, la exact 7.31, aparatul american făcu o voltă largă deasupra Hiroshimei şi se întoarse spre sud. Curând încetă şi alarma în oraş. Era aproximativ ora 8:00... vremea ca adevăratul inamic să intre în scenă.

Greg privi iarăşi prin binoclu spre sud-sud-est. Enola-Gay era acolo! Venea, aparent încet, pentru a-şi răspândi încărcătura de moarte cumplită zecilor de mii de condamnați. Răsuflarea îi deveni grea. Buzele nu-i mai erau capabile să fluiere. De atâtea ori asistase la mărețe evenimente istorice, însă acum, în iminența acestuia, emoția îl copleşea. Sau era oare presentimentul atrocității care urma inevitabil să se întâmple? N-ar fi putut spune. Asistase până atunci la multe scene violente, mereu acceptându-şi statutul de observator şi imposibilitatea acțiunii, aşa cum avea să facă şi acum. Totuşi, scara incredibilă a suferinței iminente îl pironise locului, luându-i capacitatea de a acționa. Spectacolul fantastic avea să înceapă, iar el găsise loc în fața scenei, prin binoclul său acum ațintit către nord-vest, către Hiroshima.

8:15... avionul B29 îşi lepădă infernala încărcătură de la nouă mii patru sute de metri. Un punct cât un vârf de ac descindea încet, sub ochii săi, asupra oraşul tocmai trezit la viață. Urma iadul, în aproximativ patruzeci de secunde. Nici măcar nu putu să respire câtă vreme binoclul îi arăta punctual căzând încet, ajungând aproape, tot mai aproape de clădiri.

Căutătorii se întorceau. Cubul, acum deschis ca o carte răsfoită, permitea accesul direct în oricare dintre celulele sale, iar căutătorii-muscă revenind aleatoriu reintrau fiecare în celula sa, conectându-se imediat la rețeaua informațională a acestuia. Greg nu-i vedea... Privirea sa era ațintită hipnotic la „Little boy”. Toți căutătorii erau deja la locurile lor şi cubul se închisese, piuind neîntrerupt. Micul ecran al centrului de comandă mobil pulsa roşu la intervale scurte, semnalând necesitatea întoarcerii imediate la bază, însă nimic nu putea capta atenția lui Greg. Buzunarul spațio-temporal avea să se închidă în câteva secunde, misiunea se încheiase, dar spionul nu realiza. Uitase total de

misiune sau de sine. La patruzeci şi trei de secunde de la lansare şi la şase sute de metri în aer, „Little boy” detonă. 6 August 1945... 8:16 AM.

2

Ghemuit pe podeaua moale a capsulei P34, Greg clipea des, ştergându-şi din când în când lacrimile cu mâneca salopetei. Ochii îl usturau cumplit. Nici atunci când se frecase la ochi cu degetele cu care zdrobise un ardei iute de cayenne usturimea nu fusese atât de rea. Nu vedea nimic. Mâna stângă îi era încă încleştată pe binoclu, în timp ce cu dreapta căuta obiecte pipăind podeaua de burete. Putea auzi clar şi nu resimțea nici o durere, alta decât cea a ochilor. Ştia perfect ce se întâmplase cu el. Văzuse des aşa ceva întâmplându-se agenților neexperimentați sau turiştilor şi de fiecare data încercase un sentiment de dispreț pentru cei salvați de centura de siguranță în ultimul moment. Acum i se întâmplase lui! Cum de fusese atât de tâmpit încât să comită cea mai penibilă eroare din carte şi încă să mai reuşească şi să se rănească într-aşa un hal?

Doar câteva zeci de secunde trecuseră de când centura de siguranță îl adusese înapoi, când auzi paşi apropiindu-se. Pe coridor alergau mai multe persoane. Tropăitul se opri brusc, urmat de fâşăitul uşii glisante. Câțiva paşi pe moale apoi un glas:

— Eşti bine? Ce ți s-a întâmplat?

Era Edd, un administrator-supraveghetor. Un individ fără prea mult simț al umorului, specializat pe scris rapoarte detaliate. Ce umilință!

— Da, sunt bine, spuse, doar că mi-am supraexpus ochii la...

— Deci îți aminteşti, da?

— Da, da, nici o problemă!

— Spune-mi ce vezi! se auzi alt glas.

Şi Greg simți atingerea unor degete pe față. Cineva îi deschidea un ochi, ceea ce-i cauza durere. Instinctiv se trase înapoi, însă vocea continuă autoritar:

— Stai cuminţel, trebuie să te analizez. Spune-mi ce vezi!

Şi din nou degetele brutale îi deschiseră un ochi, apoi celălalt. Îl usturau şi mai tare când erau deschişi, strângerea pleoapelor fiind un gest reflex pe care nu şi-l putea controla, însă cel care-l consulta avea o mână fermă. Doar câteva secunde pentru fiecare ochi apoi supliciul încetă. Cel care-l chinuise, de bună seamă un administrator-medic, unul pe care nu-l cunoştea, fluieră prelung şi spuse:

— Măiculiță, nu vezi absolute nimic, nu-i aşa? Eşti oficial orb! Felicitări!

Greg zâmbi. Cei doi îl ajutară să se ridice de jos, apoi medicul îl ghidă afară din celulă. Îl auzi pe Edd plimbându-se agale în spatele lor, zăngănituri scurte însoțindu-i paşii, semn că omul purta ceva în brațe.

— Echipamentele sunt în regulă? Întrebă cu o uşoară strângere de inimă Greg, deşi ştia care avea să fie răspunsul.

— Cubul cu căutători e intact. Celelalte sunt deteriorate până la un nivel la care eu le-aş declara inutilizabile. La prima vedere nu au fost împachetate corespunzător pentru transport, ba chiar au fost transportate în stare de funcționare.

Exact aşa cum crezuse. Slavă cerului că cutia cu căutători fusese proiectată să se închidă automat cu câteva secunde înainte de închiderea buzunarului, sau în momentul în care ultima muscă se aşeza la locul ei! Această funcționalitate automată fusese implementată tocmai pentru a lăsa căutătorilor timpul maxim posibil, fără ca utilizatorul să fie presat să facă manevre în grabă la încheierea misiunilor. Singurul mod în care un cub putea fi deteriorate era a-l aduce înapoi cu bună ştiință deschis, ceea ce, categoric, ar fi însemnat sabotaj… şi pedepsit ca atare. Celelalte echipamente în schimb, nu aveau asemenea protecții şi, astfel, lipsa de reacția a lui Greg făcuse ca ele să rămână pornite în momentul în care centura de siguranță le adusese înapoi, ceea ce le făcuse zob structurile informatice. Fizic, ele nu aveau ce să pățească, dar toate seturile lor de instrucțiuni şi tot software-ul trebuia rescris, ceea ce era o operațiune complicată. Nu se putea, în nici un caz, vorbi de sabotaj în cazul său, ci poate doar de neglijență. Căci agenți salvați de centura de siguranță şi echipamente spălate nu erau chiar o raritate.

— Am nevoie de tine cel puțin trei ore ca să-ți reconstruiesc retina, să-ți înlocuiesc umoarea şi să-ți sudez irisul. Poate şi alte reparații vor mai fi de făcut, dar cred că-ți pot salva ochii proprii. Dacă nu, va trebui să-i înlocuiesc şi asta te va scoate din schemă vreo trei zile.

— Dacă-l rezolvi azi, îl întrerupse Edd pe medic, când ai terminat cu el să-l trimiți la mine. Avem hârțogărie de făcut. Trei ore pot să aştept. Dacă nu, va trebui să înaintez un raport preliminar în absența titularului şi să-i declar rănile incompatibile cu atribuțiile de serviciu, pe o perioadă determinată ulterior. Asta ar complica un pic lucrurile.

Greg scutură violent din cap. Rău destul că va trebui să-şi recunoască gafa, să explice în ce circumstanțe îl salvase centura şi să treacă echipamentele deteriorate în revizie, sau chiar în categoria: „Casat datorită erorii umane” dacă se va constata că revizia e prea costisitoare. Dacă reuşea să se întoarcă de la infirmerie în aceeaşi zi, totul avea să se termine doar cu un proces verbal semnat de el şi de Edd, care, trecând peste lipsa oricărui simț al umorului şi a abnegației cu care îşi făcea munca de birou, nu era chiar un tip cu care să nu te înțelegi. Acest proces verbal împreună cu raportul medical urma apoi să fie prezentat în fața consiliului Maeştrilor Arhitecți, care aveau să aprobe ulterior atribuirea unui nou set de echipamente, temporar sau permanent, agentului Gregory-Mathews Olafsson şi dosarul avea să fie închis şi clasificat drept: „Eroare umană cu consecințe minore în pierderi materiale şi răniri uşoare” sau chiar „Eroare umană fără consecințe” dacă consiliul considera că echipamentele necesitau verificate sau reînnoite oricum şi medicul îi clasifica

intervenția drept „verificare şi corecție de rutină”, ceea ce, în ambele cazuri, ținea doar de bunăvoința subiecților. Dacă, în schimb, cantonarea sa într-un salon de spital va fi fost necesară, procedurile aveau să se complice mult. În acel caz, Edd trebuia să înainteze un raport preliminar, iar consiliul Maeştrilor Arhitecți avea să numească o comisie de investigare, care ar începe numaidecât o anchetă. Asemenea lucruri arătau tare rău în fişa de carieră a unui spion.

...

Dar, din fericire, administratorul-medic Antoine-Gilbert Lee făcuse o treabă fantastică şi, în mai puțin de două ore, Greg putea din nou să vadă. Nu bine, evident, ci doar lumini şi umbre, însă vedea. Şi nu mai simțea nici usturime. Gill îl asigurase că în câteva zile va vedea la fel de bine ca înainte şi că în afară de trei puncte pe albul ochiului şi încă două pe iris, nici o cicatrice nu avea să-i altereze aspectul.

— În plus, ai să vezi, punctele pe ochi sunt la modă. N-ai să mă crezi, dar vin copchii la mine să le punctez ochii în tot felul de moduri. E noua chestie după tatuajele dinamice.

— Mulțumesc mult Gill, Eşti un adevărat salvator de vieți!

— Nu-mi mulțumi atât de repede Greg, încă nu mi-ai văzut raportul.

3

„Proces verbal

Încheiat astăzi, Miercuri - 13.Noiembrie.2318, la încheierea misiunii spionului Gregory-Mathews Olafsson pe insula Kanawa-jima, prefectura Hiroshima, la data de 6 August 1945, între orele 5:45 – 8:16 AM, buzunarul 19450806-5.45-8.16:34.335507,132.484135.

După încheierea cu succes a misiunii de colectare de informații prin intermediul căutătorilor de tip muscă în zona zero a impactului bombei atomice „Little Boy” din Hiroshima, la data istorică şi între orele mai sus amintite, spionul în cauză a eşuat în a-şi opri din funcționare şi împacheta echipamentele de supraveghere, precum şi în a declanşa manual procedura de întoarcere la bază la terminarea buzunarului spațio-temporal. Acest fapt a condus la declanşarea centurii de siguranță care, găsind echipamentele în stare de funcționare şi pe subiect într-o poziție neadecvată, a condus la deteriorarea echipamentelor si rănirea uşoară a subiectului. Menționăm următoarele: cubul căutătorilor nu a suferit stricăciuni, misiunea în sine de colectare de date nu a fost periclitată.

Despre natura, cauza şi tămăduirea rănilor căpătate cu această ocazie de către subiect, un raport medical separat a fost redactat şi ataşat prezentului proces verbal.

Data: 13.Noiembrie.2318, ora 19:00;

Baza 3, Berlin Germania

Redactat:
Titular: Spion clasa I Gregory-Mathews Olafsson;
Supervizor: Administrator-Supraveghetor Edmund Monroy."

A doua şi ultima pagină a dosarului:

„Raport medical
Al Administratorului Medical Antoine-Gilbert Lee cu privire la cazul pacientului Gregory-Mathews Olafsson.
Pacientul în cauză a fost diagnosticat cu leziuni la nivelul receptorilor oculari, provocate de supraexpunere la lumină foarte puternică. Nici o altă leziune nu a fost identificată. Conform procedurii standard, o intervenție chirurgicală reparatorie a fost aplicată imediat şi cu succes, ambii ochi fiind salvați.
Tratamentul ulterior include administrarea periodică de picături şi pastile anti-septice, rețetele fiind prescrise şi procurate în momentul întocmirii acestui raport.
Deşi urmările medicale ale vătămărilor nu sunt grave, recomand cu strictețe suspendarea activităților de teren ale spionului Gregory-Mathews Olafsson pe o perioadă de o săptămână, la sfârşitul căreia un nou control medical va releva aptitudinea sau inaptitudinea pacientului pentru îndeplinirea sarcinilor specifice muncii sale.
Data: 13.Noiembrie.2318, ora 18:00;
Baza 3, Berlin Germania
Redactat:
Administratorului Medical clasa I Antoine-Gilbert Lee"

Maestrul Arhitect Vincent Alvers aşează cu grijă cele două hârtii pe masă şi, cu un gest lent, îşi scoase arhaicii ochelari şi-i aşează deasupra. Lectura cu voce tare era un lucru care-i făcea plăcere şi era puțin descumpănit că ambele rapoarte erau atât de succint redactate. Ori de câte ori era prezent, el era cel care citea asemenea documente în plen. În seara aceea, consiliul Maeştrilor Arhitecți întrunit special pentru a discuta acest caz avea doar trei membri. În afară de ei, în sală se mai aflau: medicul Gill, administratorul Edd şi, bineînțeles, protagonistul, spionul Greg. Fusese aleasă, aşadar, o încăpere mică, concepută ca sală de şedințe pentru echipe restrânse de proiect, dotată cu o masă lunguiață cu câte patru scaune de fiecare parte, un monitor video pe unul dintre pereții corespunzând capului mesei şi un automat de ceai, cafea şi băuturi răcoritoare în cealaltă parte. Aflată pe la mijlocul etajului al 9-lea al complexului administrativ al bazei 3, sala nu avea nici un geam. Cei trei membri ai consiliului, Maeştri Arhitecți, se aşezaseră de-o parte a mesei, iar ceilalți trei, de partea cealaltă, cu Greg în centru. Medicul se aşezase la un scaun depărtare de ceilalți doi.

Vincent se lăsă gânditor pe spătarul scaunului şi, împreunându-şi mâinile cu degetele întinse, spuse cu un zâmbet răutăcios:

— N zero zero B!

Gill râse. Puțin parcă mai tare decât ar fi fost cazul. Edd schiță un zâmbet forțat. Greg îşi ţuguie buzele şi dădu încet aprobator din cap. Ceilalți doi Maeştri nu avură nici o reacție.

Vincent era cel mai bătrân dintre toți Maeştrii Arhitecți şi de aceea era cel mai respectat dintre toți, deşi rangul său nu era cu nimic mai presus decât al oricărui altuia. Micuț şi uscățiv, cu părul alb şi lung, niciodată pieptănat, purtând mustață, omul părea că încearcă să copieze aspectul fizic al lui Einstein.

— Nu prea cred că avem multe de comentat, spuse Frank Benoit, al doilea maestru arhitect. Cazul e clar. Pe Greg l-a furat peisajul şi era să o pățească. Mai departe, aceeaşi poveste ca totdeauna. Am dreptate?

Greg ridică neputincios din umeri, zâmbind stingher.

— O singură chestie nu înțeleg, continuă el: Cum de ți-ai prăjit ochii? Vreau să zic, adică, chiar şi privind direct către explozia nucleară, ca un... ăăă... noob, tot erai suficient de departe, iar centura de siguranță suficient de rapidă încât să nu-ți fi rănit ochii.

Spunând „noob”, Frank îi adresase o plecăciune uşoară a capului lui Vincent.

— Păi, spuse spionul, priveam prin binoclu picajul bombei şi...

— Aaaah, ai privit-o prin binoooocluuuu! spuse cu o ironie teatrală Frank. Da, da, da, acum înțeleg! Daaa, clar, înțeleg perfect! Şiii... ăăă... ce spune asta despre tine?

Greg îi privi înfuriat, dar îi fu imposibil să găsească o formulă pentru a protesta.

— Eram pe punctual să pun în discuție corectitudinea setării centurii de siguranță, continuă Maestrul Frank, dar, în lumina noilor dezvăluiri, acest lucru ar fi de... ăăă... prisos. Nu-i aşa?

Vincent încuviință tăcut din cap, dar păstră tăcerea.

— Păi, în cazul ăsta, nu cred că trebuie să o lungim mai mult de atât. Eroare umană, unic vinovat: spionul Gregory-Mathews Olafsson, unică victimă: Gregory-Mathews Olafsson. Misiunea totuşi a fost îndeplinită, datele colectate fiind aduse înapoi. Valoarea lor o vom stabili mai târziu, dar nu asta discutăm aici. Aşa că, eu unul nu cer sancțiuni asupra subiectului. Valoarea software-ului echipamentului stricat cred că poate fi trecută la pagube uzuale... în cel mai rău caz i-o putem imputa lui Greg, reținând un procent nesemnificativ din remunerația sa pe viitorii... ăăă... câțiva ani. Cum decideți şi voi, mie mi-e egal. Costurile operației chirurgicale cred că, în această instituție, sunt derizorii. Deci nu merită să fie aduse în discuție.

Nimeni nu spuse nimic. Gill se strâmbă încrețindu-şi pielea de pe nas şi frunte, dar nu protestă. Ştia că, în general, munca administratorilor medicali nu era foarte prețuită de către Agenție, însă nu-i făcea deloc plăcere să audă acest lucru rostit cu voce tare, mai ales de către un Maestru Arhitect. Deşi baza din Berlin avea aproape o mie de angajați, administratorii medicali

puteau fi numărați pe degetele de la o mână. Agenția dispunea în această clădire de un mini spital propriu, cu dotări la cele mai înalte standarde şi exigențe, dispunând de roboței-infirmieri care, în afara intervențiilor chirurgicale delicate, cum fusese cazul lui Greg, se puteau ocupa neasistați sau asistați minimal de orice.

— Bun, atunci am să trimit cazul direct la departamentul financiar. Un funcționar-şef să decidă asupra valorii prejudiciului echipamentelor şi să vadă dacă poate fi prinsă cumva în bugetul standard pentru modernizare. Dacă nu poate, deşi mă îndoiesc, atunci să facă un plan eşalonat de despăgubire. Edd, fi bun şi fă câteva fotografi echipamentelor, cu codurile de inventar la vedere, apoi adu-le încoace să închidem dosarul.

Edd se ridică şi ieşi. Din nou linişte.

— Atunci, dacă nimeni nu mai are nimic de adăugat…

— Aş avea ceva de adăugat, spuse Greg în momentul în care ceilalți dădeau să se ridice. La sfârşitul raportului medical este stipulat că mi se recomandă suspendare din activitate… Aş dori, dacă se poate, să nu se ia în considerare această recomandare…

Gill pufni. „este stipulat”, „se recomandă”, „să nu se ia în considerare”… atâtea exprimări impersonale. El recomandase, iar spionul dorea să-i ignore recomandarea. Lui, recomandarea lui! Se simțea de-a dreptul disprețuit! Ca să se calmeze, luă o foaie goală de pe masă îi începu să o împăturească.

— Păi şi de ce ai dori asta? Întrebă Frank. Ți-e lehamite de o săptămână de concediu medical?

— Nu, doar că nu-i văd rostul…

— Normal că nu-l vezi, cum era să-l vezi? bombăni Gill în timp ce între degetele sale prindea contur un avion de hârtie.

— După cum am spus, nu-l văd!

— Şi te-nțeleg perfect, continuă medicul. Foarte multe lucruri nu vezi tu acum, de-asta ai nevoie de o săptămână să ți se regleze ochii!

Greg se încruntă, trase aer în piept şi se pregăti de un protest vehement, însă avionul lui Gill îl lovi atunci pe neaşteptate în bărbie, acoperindu-l de ridicol şi suprimând orice tentativă de alocuțiune.

Vincent şi Frank râseră cu poftă. Vincent chiar se aplecă peste masă să bată palma cu medicul. Al treilea maestru arhitect tresări şi, pentru prima dată de la începutul şedinței, îşi ridică privirea din microcomputerul la care lucra de zor şi-i privi pe ceilalți nedumerit preț de câteva secunde. Apoi, la fel de absent se întoarse la munca sa.

— Ei, acum că am stabilit şi asta, mai e ceva de adăugat?

Simțind că nu mai are nimic de pierdut, Greg spuse resemnat:

— În trei luni mă pregăteam să susțin interviul pentru a deveni Arhitect.

Frank îi privi surprins.

— O inițiativă lăudabilă, spuse.

— Însă, în condițiile actuale, irealizabilă, mă tem. Adăugă Greg.

— Mda, clătină încet din cap Frank. Nu mai eşti eligibil…

— De ce? se trezi întrebând Vincent şi imediat îşi dori să nu o fi făcut.

— Susținerea interviului pentru accesul pe treapta Arhitecților, începu Frank de parcă ar fi recitat un psalm, este condiționată printre altele şi de împlinirea a cel puțin un an de serviciu neîntrerupt în Agenție. Concediile medicale, conform directivelor în vigoare, se contabilizează ca întreruperi. După cum, bineînțeles, ştii prea bine!

Cei doi zâmbiră teatral unul la altul, apoi Vincent continuă.

— O scăpare regretabilă. Poate putem totuşi face ceva pentru el. Până la urmă, dacă Greg nu-i loial Agenției, atunci cine oare mai este? Auzi la el, să renunțe la un concediu medical de o săptămână, numai ca să susțină interviul ăla stupid!

— Nu prea cred că avem ce face pentru el, ridică Frank din umeri. Raportul medical e clar. A trece peste recomandările lui, ar însemna să-l declarăm incompetent pe Gill.

— Gill, nu poți modifica raportul?

Medicul tocmai se pregătea să-i explice lui Vincent că-i era imposibil, că raportul o dată emis primea automat un număr de înregistrare unic de la maşinăria care-l şi imprima, număr cu care era apoi stocat în baza de date a Agenției, unde nu se puteau opera modificări. Emiterea unui alt raport pentru acelaşi caz ar fi atras imediat suspiciuni din partea departamentelor administrative superioare, etc. etc. Însă nu apucă să deschidă gura, căci Frank interveni:

— Şi pe de altă parte, ai observat şi tu că omul chiar nu vede... cum să-l trimiți aşa în misiune? Deşi poate ar fi în avantajul lui, măcar nu s-ar mai zgâi prin binoclu.

Tacticos, Vincent îşi luă ochelarii şi reciti încet raportul medical, la început încruntat, apoi tot mai degajat, până când, în sfârşit îl puse satisfăcut pe birou, exclamând:

— Ah, am găsit! Iete ce zice acilea: „bla bla bla... suspendarea activităților de teren ale ... bla bla bla”!

Gill mai luă o foaie de hârtie şi se apucă să o împăturească grosolan, cu mişcări nervoase.

— Dar, continuă bătrânul, nu zice nimic de activitățile de birou.

— Păi, ce activități de birou are un spion de făcut o săptămână întreagă? întrebă Frank.

— Cele pe care i le încredințează consiliul Maeştrilor Arhitecți, nu-i aşa?

Frank îşi lăsă câteva clipe capul pe-o parte cugetând, apoi spuse:

— Până la urmă, de ce nu? Gill eşti de acord ca pacientul tău să desfăşoare activități de birou în săptămâna care urmează?

Gill bombăni ceva de genul: „Atâta vreme cât nu mi-am exprimat în scris dezacordul în raport...”

— Perfect! Atunci, eu unul nu am nici o obiecție... Alta decât aceea că, pentru săptămâna în cauză, remunerația lui Greg să fie redusă la nivelul administratorilor manipulatori de date.

Vincent încuviință uşor din cap.

— Matt, vreo obiecție?

Luat ca din oală, cel de-al treilea Maestru Arhitect îşi ridică din nou buimac ochii din computerul său şi privi cu un aer absent către colegii săi, aşteptând să fie salvat.

— Zic: Ai vreo obiecție? repetă Vincent aplecându-se uşor înainte şi ridicând din sprânceană.

— Nu, nu... nici o obiecție! spuse fără măcar să-i privească pe cei de dincolo de masă. Sunt foarte mulțumit de cum s-a tranşat problema şi...

Însă lăsă fraza în aer şi se cufundă din nou în calculele sale. Cazul fu închis câteva minute mai târziu, când fotografiile lui Edd fură ataşate la dosar şi acesta pasat departamentului financiar, cu instrucțiunile de rigoare. A doua zi, joi, avea să fie prima din cele şase zile de lucru la birou pentru Greg.

Va urma...

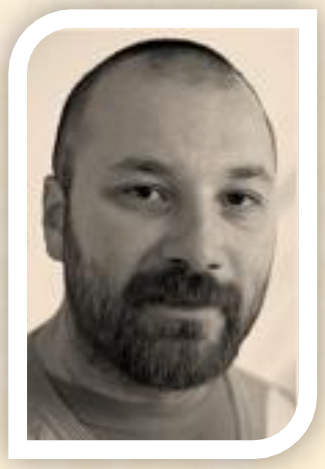

Alexandru Lamba s-a născut pe 12 Septembrie 1980, la Braşov. A urmat cursurile liceale la Colegiul Național Andrei Şaguna – Braşov. Este absolvent al facultății de Inginerie Electrică şi Ştiința Calculatoarelor, în prezent activând ca Inginer de Sistem Informatic. Pasiunea pentru literatura SF o are de la marii clasici ai genului, preferații săi fiind: F. Herbert, A. C. Clarke, H. G. Wells şi I. Asimov. A debutat în Gazeta SF cu nuvela „Sfârşitul unei Ere" în iunie 2013, publicând apoi în foileton romanul „Arhitecții speranței" în revista Nautilus. Tot în foileton în aceeaşi revista publică în prezent romanul „Stele şi gheață". Este autorul unei serii de povestiri publicate în revista „Fantastica" a Societății Române de Science Fiction şi Fantasy. Ca traducator exersează cu povestiri din maestrii clasici ca Edgar Alan Poe, Mark Twain, Nathaniel Hawthorne, Ambrose Bierce, Washington Irving. Din vara lui 2014 este redactor şef-adjunct al Gazetei SF. Alexandru Lamba este unul din tinerii autori ai unei noi generații din SF-ul românesc.

Keith DOUGLASS

ATTAC DIRECT

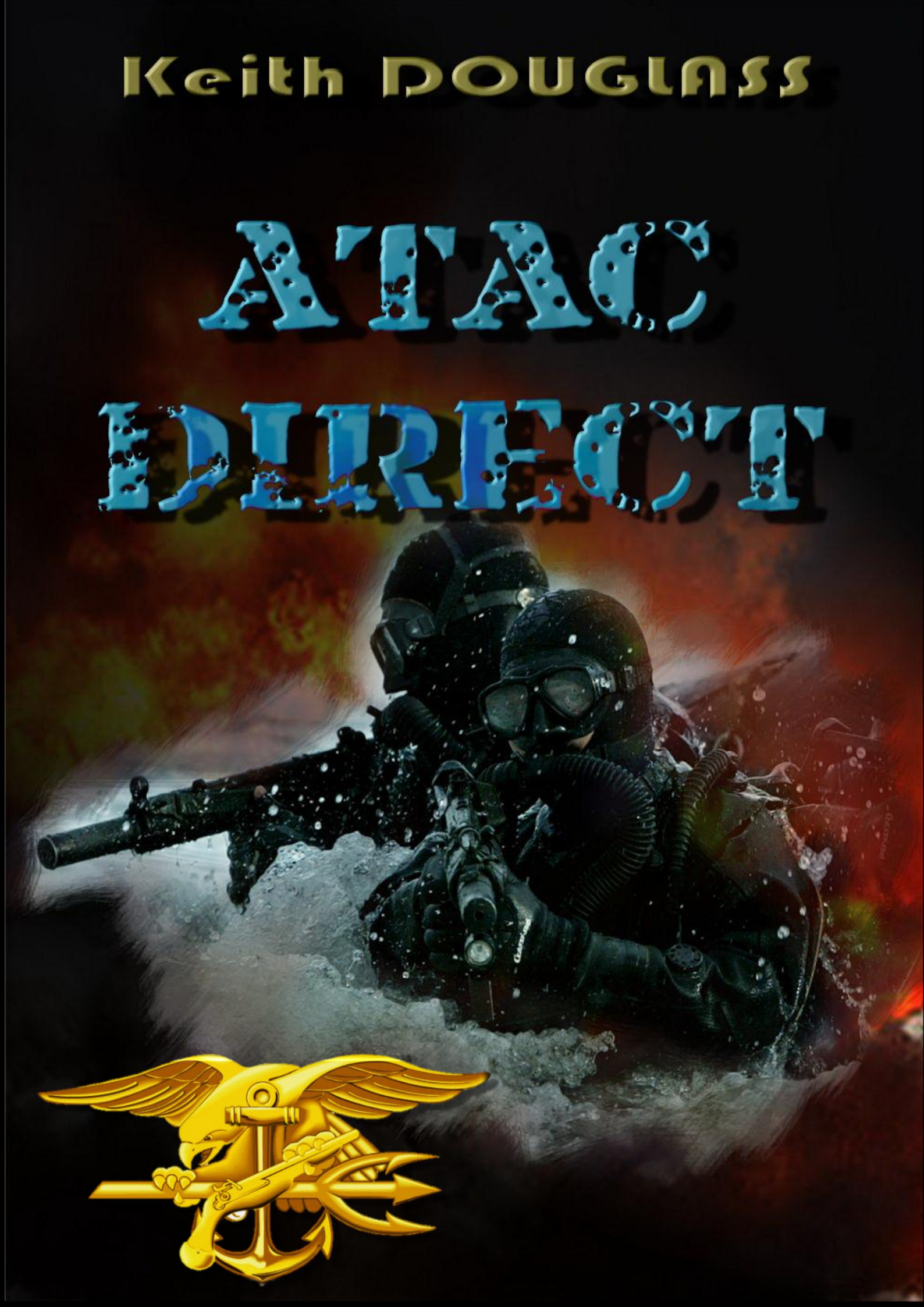

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Cristian Uncris

Episodul I

1

Vineri, 18 august
Ora 0205[1]
Port Sudan – la Marea Roşie
Republica Islamică Sudan

Când *Lieutenant*[2] Blake Murdock şi-a pus în minte să devină un Navy SEAL[3], încă de pe vremea când era doar un cadet la US Naval Academy, a ştiut că-şi va petrece o groază de timp în apă. Dar niciodată nu şi-a imaginat că va trebui să înoate într-o canalizare pestilențială. Din păcate, cruda realitate era că cel mai uzitat teren de vânătoare al SEAL era zona porturilor, iar în majoritatea acestora mizeriile erau pur şi simplu deversate direct în mare.

În timp ce înota către intrarea în rada portului Sudan, Murdock îşi îndepărtă din minte gândul de la ceea ce era amestecat în ape. Era singura metodă; trebuia doar să ai toate vaccinările la zi. Şi cu fiecare bătaie din labele

[1] Stilul militar de a preciza ora: 0205 – '*oh-two hundred-'oh-five.*
[2] Lieutenant – grad în US Navy (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.
[3] Navy SEAL – unitate militară de elită în US Navy (Marina Militară americană), specializată în acțiuni de commando. Acronimul provine de la expresia ce definește mediul de acțiune al acestor commando: **SE**a-**A**ir-**L**and (mare-aer-sol).

de cauciuc Murdock era teribil de conştient de injecția cu gamaglobuline pe care o simțea ca pe o minge de golf în fesa dreaptă.

A fi un SEAL era dovada vie că puteai fi folosit să faci orice. Dacă nu puteai face față, nu puteai absolvi nici în vecii vecilor cursurile Basic Underwater Demolition/SEAL, sau BUD/S mai pe scurt. Dacă păreai a fi un tip ferchezuit, pretențios, instructorii găseau o grămadă mişto de rahat de câine în dimineața când începea antrenamentul, şi – după ce te tăvăleau bine – te obligau să porți uniforma împuțită întreaga zi. Îți explicau – fără politețuri inutile – că nu trebuie să-ți placă; trebuia doar să o faci. Dacă nu, puteai oricând să abandonezi.

Da, BUD/S era, fără îndoială, leacul perfect pentru orice fobie ai fi avut. Precum orice om cu o imaginație normală, era de înțeles ca Murdock să fie nițel neliniştit de faptul că în recifele Mării Roşii mişunau un număr mare dintre cele mai agresive specii de rechini din lume, iar aceştia obişnuiau să vâneze noaptea. Dar, în timpul BUD/S, un exercițiu de înot de cinci mile la suprafață, noaptea, l-a adus drept în mijlocul unei colonii de foci[4] reale care lătrau şi plescăiau – gustarea perfectă de tip *bufet* a marelui rechin alb. După această întâmplare, nu şi-a mai irosit niciodată timpul gândindu-se la rechini, mai ales la cei pe care nu-i putea vedea.

Iar acum, Murdock se concentra în întregime asupra executării misiunii. Înota la cinci metri sub suprafața apei, atent la placa de atac pe care o ținea în fața sa. Cu ajutorul acesteia cei din SEAL se orientau în mediul subacvatic: era o piesă din plastic prevăzută cu două mânere, cu un cadran mare de busolă în mijloc şi un manometru digital ce marca adâncimea şi o avertizare la presetarea acesteia. Deşi toate instrumentele erau luminoase, uneori întunecimea nopții înghițea lumina lor pală, aşa încât placa era prevăzută şi cu un locaş pentru un Cyalume, un baton luminos-chimic. Prin răsucirea unui resort se putea regla o fantă longitudinală, respectiv cantitatea de lumină ce ajungea pe suprafața plăcii. Murdock a urmat direcția indicată de busolă un anumit interval de timp, ştiind perfect cât timp îi trebuie ca să parcurgă o sută de metri. Legat de el printr-o

[4] Focă – seal (eng); deci, un joc de cuvinte cu SEAL.

cordelină de siguranță lungă de doi metri era *Electrician Mate Second Class*[5] William Higgins, radio-operatorul echipei, numit Profesorul de ceilalți din Plutonul 3, SEAL *Team Seven*[6], pentru pasiunea sa de a citi cărți care le cam stătuseră-n gât pe vremea şcolii. Abia observabil de către Murdock în timp ce înota lângă el, Higgins număra fiecare bătaie din labele de cauciuc, cunoscând exact câte *klick*-uri sunt necesare pentru o sută de metri. Practic îl dubla pe Murdock în efortul de navigație.

Murdock şi Higgins purtau amândoi aparate subacvatice de respirat *Enhanced Draeger* LAR-V. Acestea recirculau aerul expirat, îmbogățindu-l cu oxigen pur şi nu lăsau în apă obişnuita trenă de bule de aer. LAR-V se afla în inventarul SEAL de mulți ani, dar modelul îmbunătățit avea o butelie de oxigen cu o capacitate mărită cu 30% pentru înotul prelungit. Aparatul era purtat la piept; armele erau fixate la spate.

Pentru că SEAL urmau să iasă din apă, purtau noul costum cu camuflaj deşertic, în trei culori, verde întunecat şi pal, cu linii roz-cărămizii. Mănuşi verzi ca frunzele de salcie, din Nomex, ignifuge le protejau mâinile. Labele de cauciuc erau trase peste bocancii regulamentari de luptă.

Apropiindu-se de capătul distanței de înot, Murdock a făcut o pauză pentru a pune în funcțiune ultimul şi cel mai precis instrument de navigație. Era o cutie de plastic de mărimea unui telefon mobil: un MUGR[7], numit de cei din SEAL *Mugger*[8]. A desfăşurat firul plutitor al antenei lăsându-l să iasă la suprafață. Atunci, a recepționat semnale de la cei mai apropiați patru *Global Positioning Satellites*, care i-au arătat cu o precizie de trei metri locul exact unde se afla pe suprafața Pământului. De asemenea *Mugger*-ul putea fi programat cu navigația pe o întreagă rută. Tot ce era necesar de făcut era să urmezi doar săgeata de pe ecran. Mulți SEAL preferau să se folosească numai de el, dar Murdock permitea Plutonului 3 să se folosească de el doar ca rezervă pentru navigație. Îi displăcea ideea de a târî antena la

[5] Electrician Mate Second Class – grad și specializare în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent *sergent*-specialist în instalații electrice navale.
[6] SEAL Team Seven – Unitatea SEAL 7.
[7] MUGR - Miniature Underwater GPS Receiver – Receptor GPS miniatural subacvatic.
[8] Mugger – tâlhar, bandit.

suprafață, chiar dacă era aproape invizibilă. În afară de asta, ceva putea merge rău cu aparatura. Sateliții puteau să nu fie recepționați, bateriile puteau fi descărcate, sau mai ştiu eu ce. Mugger-ul asigura un sentiment de siguranță şi-i scutea de ieşitul periodic la suprafață pentru a-şi verifica reperele, sau cum spuneau SEAL, să tragă cu ochiu'.

Murdock se afla exact acolo unde trebuia să se afle, aşa încât a revenit la placa de atac, a stabilit un nou cap-compas, l-a atenționat pe Higgins cu o uşoară smucitură de cordelină, apoi a reluat înotul.

Apa era complet neagră. Murdock nu putea vedea absolut nimic în afară de uşoara strălucire a plăcii de atac. Fără atingerea permanentă la cot, nici n-ar fi ştiut că Higgins era chiar lângă el. Ceilalți paisprezece SEAL din Plutonul 3, alte şapte perechi, erau şi ei în apă, dar Murdock şi Higgins nu-i puteau vedea pe nici unul dintre ei până când vor ajunge la obiectiv.

Murdock ştia că acum se află în interiorul radei, dar nu auzeau nici un zgomot produs de elice sau altele asemenea. Docurile şi facilitățile de manevrare a mărfurilor erau pe limba de pământ din dreapta sa. Canalul navigabil ducea spre stânga şi spre dreapta imediat după intrarea din Marea Roşie, înconjurând peninsula centrală pe care era situat oraşul Port Sudan. Iar acolo se îndreptau Murdock, Higgins şi restul Plutonului 3. Spre docuri.

De la lovitura militară de stat din iunie 1989, Sudanul a fost condus de un regim islamic radical care şi-a deschis larg brațele pentru orice grup terorist din regiune: fundamentaliştii ce încercau să răstoarne guvernul egiptean, militanții islamişti ce-şi desăvârşiseră instruirea luptând cu rușii în Afganistan şi acum se opuneau țărilor natale, extremişti palestinieni ce se opuneau oricărei idei de pace cu Israelul. Chiar şi cei ce au bombardat World Trade Center din New York aveau legături sudaneze.

La Erkowit, şaizeci de mile sud de Port Sudan, în pitorescul peisaj al colinelor de la Marea Roşie, Guvernul sudanez a pus stăpânire pe un luxos complex hotelier şi l-a convertit într-o tabără de antrenament şi odihnă pentru terorişti.

Serviciul de Informaţii israelian a aflat faptul că o celulă de patru terorişti a terminat antrenamentul şi sunt pe cale să înceapă o campanie de bombe împotriva obiectivelor americane din Europa. Celula se afla într-o casă conspirativă aflată pe docurile din Port Sudan, aşteptând nava comercială care trebuia să-i scoată din ţară. Mossad-ul israelian a transmis informaţia către CIA prin canalele obişnuite.

Când fundul stâncos al portului a început să urce în apropiere de docuri, Murdock a făcut încă o verificare cu *Mugger*-ul. El şi cu Higgins se aflau drept la ţintă. Murdock s-a ridicat la suprafaţă, foarte încet, pentru că microorganismele prezente în toate apele tropicale devin fosforescente când sunt agitate. Oricum, nici un microorganism nu putea supravieţui prea mult în apele din rada Port Sudan.

Murdock a ieşit la suprafaţă doar o clipă. Temperatura aerului nopţii era de aproximativ 32^{0}C. Apa mirosea şi ea a rahat. Obiectivul era drept în faţa sa, o vilă de două etaje din perioada colonială aflată pe dig, de pe când englezii au întemeiat Port Sudan pentru a exporta bumbac, sorg, susan. În prezent, Sudan avea relaţii amicale doar cu alte state aflate în afara legii, şi chiar dacă portul era singura fereastră a ţării pentru import-export, politica internaţională de izolare şi lipsa de management economic a redus comerţul doar la o picătură.

Vila, cândva reşedinţa unui director-manager, era deteriorată precum tot restul oraşului. Fusese albă, dar acum era gri şi scorojită. Adresa era Sharia Kabhashi Eissa, strada falezei. Rada era calea perfectă de apropiere pentru Navy SEAL, dar Murdock presupunea că teroriştii nu erau foarte preocupaţi. Vestul a reacţionat întotdeauna, dar numai după ce a avut loc un atentat terorist. Pe Murdock îl mâncau palmele ştiind că, în sfârşit, avea şansa de a face ceva, de a lovi preventiv.

Dinspre apă, fundul stâncos al apei se ridica într-un

zid de trei metri înălțime, iar peluza vilei se afla chiar în spatele său. O scară simplă de piatră permitea accesul de la țărm la peluză. Avea un parapet de piatră sculptată, de un metru, care juca şi rolul de gard între zidul de piatră şi peluză. Parapetul se continua sub forma unui zid de doi metri înălțime ce închidea terenul în celelalte trei părți.

Mossad-ul israelian a pregătit un dosar al obiectivului pentru cazul în care echivalentul-SEAL al lor - *Ha'Kommando Ha'Yami*, comandourile marinei – vor trebui vreodată să facă o vizită nocturnă. Foarte bun, din punctul de vedere al lui Murdock, deoarece Serviciul Israelian de Informații pentru Operațiunile Speciale excela, iar CIA nu prea.

Conform dosarului, scara de piatră dintre țărm şi peluză era prevăzută cu senzori de alarmă şi capcane explozive. O santinelă înarmată cu un Kalaşnikov patrula pe peluză, iar o alta era staționată pe balconul celui de-al doilea nivel, ce domina peluza. Singura cale de a intra în clădire dinspre peluza de iarbă era o uşă metalică blindată, groasă de aproape 3 cm, încuiată în permanență. Ferestrele erau închise bine şi acoperite cu gratii metalice, cu excepția unor antice aparate de condiționare a aerului ce se aflau în cadrul unora dintre ele. Împrejurimile erau bine luminate. Gărzile nu erau echipate cu aparate de vedere pe timp de noapte, iar dacă or fi fost cândva vigilente, acum erau plictisite şi neglijente, după zile nesfârşite de rutină neschimbată.

Murdock a ținut seama de toate acestea când a planificat misiunea. De asemenea şi de faptul că, la tropice, oamenii erau mai activi în răcoarea serii, iar perioada de somn era în căldura zilei. Teroriştii nu făceau excepție.

— Ei nu dorm niciodată, îi spusese unul de la CIA în cadrul informării. Întotdeauna sunt doi dintre ei care freacă menta pe-acolo.

Evident, Murdock nu putea ataca ziua. Dar putea să o facă în aceste ore de aur dintre 1:00 şi 5:00 dimineața, când creierul uman funcționa cel mai prost.

Trebuia să acționeze repede şi dur, iar armele au fost alese conform acestei tactici. În mod normal, într-o luptă dusă de aproape, în interiorul unei clădiri, arma preferată ar fi fost pistolul mitralieră german Heckler & Koch

MP-5, calibrul 9 mm – mai exact MP-5SD4 cu supresor de sunet. Modelul a fost special adaptat pentru Navy SEAL, cu încărcător special, mâner, siguranță, şi dispozitiv optic de ochire cu punct roşu pentru tragerea pe timp de noapte sau în condiții de iluminare scăzută. Dar problema cu MP-5 era că supresorul de sunet încetinea teribil viteza glontelui. Distanța efectivă de foc era de mai puțin de cincizeci de metri, iar unele gloanțe ar fi ricoşat chiar şi de parbrizul unei maşini. Chiar şi fără supresor MP-5 nu era prea bun la peste 150 m.

În interiorul unei clădiri aceasta nu constituia o problemă, iar glonțul de 9 mm subsonic era ideal pentru că nu penetra zidurile, riscând să lovească un coechipier. Dar dacă situația se împuțea, erai în dezavantaj. SEAL Team-6 au descoperit acest lucru cu prilejul asaltului asupra Palatului Guvernatorului General în timpul invaziei din Grenada. Au fost rapid înconjurați de trupe inamice care s-au distrat trăgând asupra Palatului cu carabine de asalt şi mitraliere grele. Majoritatea SEAL, care erau înarmați cu MP-5, nu puteau riposta pentru că inamicul se afla prea departe pentru a-i atinge cu focul pistoalelor lor mitralieră. Numai focul de suport tras din avionul Air Force AC-130 *Spectre* i-a ferit să fie copleşiți.

Murdock nu beneficia de un *Spectre* sau de alt tip de suport disponibil, deci nu trebuia să repete greşeala. Plutonul SEAL standard de şaisprezece oameni putea fi divizat în două *squad* de câte opt, *Unu* şi *Doi*. Fiecare poate fi mai apoi împărțită în două grupe de *foc* de patru oameni. Murdock a înarmat *Squad-1* şi o grupă de foc din *Doi*, grupa de asalt, cu carabina scurtă cu încărcător detaşabil, M-4A1. O versiune mai veche – CAR-15 – a fost folosită în Vietnam. Fiecare armă avea montat sub țeavă un lansator de grenade de 40 mm, M203. Şi pentru că voia să facă treaba în linişte, Murdock le-a dotat cu supresorul de sunet M-16 produs de Knight's Armament Company special pentru SEAL. Era un cilindru de oțel care se înşuruba în locul ascunzătorului de flăcări de la capătul țevii la carabinele M-16. Avea 20 cm lungime şi 4 cm diametru, se autodrena după o imersiune şi era capabil să suporte rafale lungi de foc automat fără a se defecta sau să-şi piardă calitățile de amortizor de zgomot. Un accesoriu important era şi laserul pentru ochire AN/PAQ-4 montat

deasupra țevii, şi care proiecta o rază subțire vizibilă doar prin ochelarii de vedere-noaptea.

Cei rămaşi din *Squad-2*, comandați de *Lieutenant j.g.*[9] Ed DeWitt, constituiau grupa de suport. Pentru că ei trebuiau să intervină cu foc puternic în caz de necesitate, DeWitt şi *Chief Petty Officer*[10] "Kos" Kosciuszko erau înarmați cu puşti-mitralieră Heckler & Koch HK 21A1 calibru NATO 7,62 mm. Murdock a profitat de legătura cu CIA pentru a se dispensa de mitraliera uşoară M-60E3, din dotarea standard-SEAL. Ultimul tip de M-60 era „debilă" şi trebuia efectiv reconstruită aproape în întregime după fiecare zece mii de cartuşe trase, pentru a-i menține eficacitatea. Pe de altă parte, HK-21 folosită de SEAL Team-6 după cele întâmplate în Grenada, era la fel de uşoară ca şi M-60. Era un fel de Mercedes al mitralierelor.

Armamentul lor era completat cu rachete antitanc AT-4 şi mine antipersonal Claymore. Cei doi lunetişti, *Quartermaster First Class*[11] Martin "Magic" Brown şi *Torpedo's Mate 2nd Class*[12] Red Nicholson, aveau împachetate nişte *jucării* foarte speciale.

Fiecare SEAL avea ataşat echipamentul pe vesta specială sub forma unei plase din nylon. La piept erau şase buzunare pentru câte două încărcătoare – pentru cei înarmați cu M-4 – şi buzunare largi cu încărcătoare-tambur pentru mitraliori. Într-un buzunar la spate, se afla un radio Motorola MX-300 într-o pungă etanşă, şi buzunare cu grenade în partea de jos a vestei. Arma de rezervă a fiecăruia – pistolul SIG-Sauer P-226 calibru 9 mm – era purtat într-un toc la coapsa dreaptă.

Nu purtau veste de luptă din kevlar, indiferent cât şi-ar fi dorit-o cu toții. Nu poți înota cu vestă antiglonț.

Murdock şi Higgins s-au apropiat de țărm, iar după o clipă apa din jurul lor s-a aglomerat cu perechile de înotători SEAL, îndrumați către acest punct precis de *Mugger*-ele lor. Au făcut contactul cu Murdock, apoi s-au desfăşurat în linie, cu fața spre vilă.

---

[9] Lieutenant junior grade – grad în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent *locotenent*.

[10] Chief Petty Officer – grad în US Navy (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*. În limbajul uzual se folosește doar apelativul *Chief*.

[11] Quartermaster First Class – grad și specializare în US Navy (cod NATO OR-6); echivalent *sergent-major*. *Quartermaster* este responsabil cu navigația și menținerea hărților şi a graficelor de navigație.

[12] Torpedo's Mate 2nd Class – grad și specializare în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent *sergent*. Este responsabil cu întreținerea și manevrarea torpilelor.

În sfârşit, ultima pereche a raportat sosirea şi Murdock s-a putut relaxa oarecum. Orice pereche care nu putea ajunge la obiectiv în intervalul de timp stabilit, ar fi trebuit să se întoarcă în largul mării pentru a fi recuperat. Murdock se bucură că acest lucru nu mai era necesar. Ar fi fost o complicație în plus pe capul său.

Murdock a transmis un semnal de-a lungul liniei. Deşi toți continuau să respire prin aparatele Draeger, fiecare şi le-au dezlegat, şi-au scos centurile cu greutățile-balast şi labele înotătoare. Dacă lucrurile nu se desfăşurau aşa cum trebuie încă de la început, trebuiau să se mişte foarte repede. Şi-a verificat ceasul subacvatic. Murdock avea o regulă fermă referitoare la respectarea orei planificate pentru începerea atacului.

Mai erau doar câteva minute şi acționau.

CARRY ON!

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA

EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1989

TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

7

MAREA NEAGRĂ

„Când veți pleca de la mine, spuse Phineas, primul lucru pe care îl veți vedea vor fi cele două Stânci Cyanae, la capătul strâmtorii. Din câte ştiu eu, nimeni n-a trecut vreodată printre stâncile acelea, deoarece, nefiind fixate de fundul mării, ele se izbesc unele de altele, zvârlind apa în sus într-o masă agitată care cade pe marginile stâncoase ale strâmtorii cu un vuiet asurzitor. Acum, dacă, aşa cum cred, sunteți călători cu frica zeilor şi oameni cu judecată, vă voi da sfaturile necesare. Nu vă sacrificați zadarnic viețile şi nu vă aruncați în primejdie cu nechibzuința tinerilor, faceți mai întâi o încercare. Trimiteți de pe *Argo* un porumbel pentru a explora drumul. Dacă reuşeşte să treacă în zbor printre stânci şi să ajungă deasupra mării,

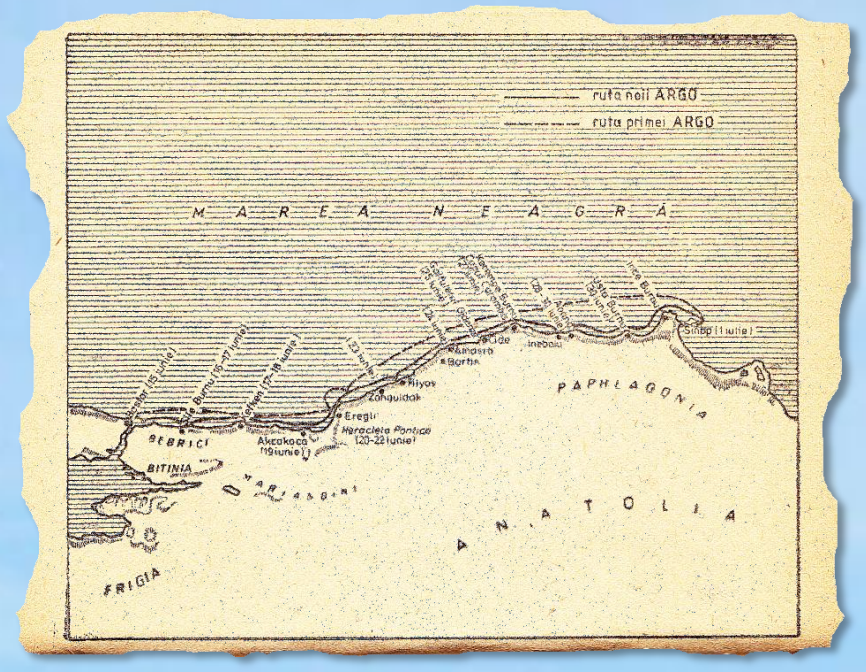

nu ezitați să urmați calea parcursă de el, însă încleştați-vă bine mâinile pe vâsle şi străpungeți apa strâmtorii".

Şiretlicul cu porumbelul a reuşit de minune. Cum au ieşit după ultimul colț al strâmtorii, membrii echipajului lui Iason au văzut în fața lor Stâncile Symplegade. Acestea erau două mari aglomerări de piatră mişcătoare care pluteau la gura strâmtorii şi care se izbeau din timp în timp una de cealaltă cu o putere extraordinară. Ori de câte ori o navă încerca să treacă printre ele, stâncile se închideau ca o uriaşă capcană, zdrobind pe intrus. Argonauții au văzut cum stâncile s-au lovit între ele închizându-se şi cum începeau din nou să se despartă. Şi cum *Argo* înainta spre defileu, Euphemus, curierul, dădu drumul porumbelului, care zbură la mică înălțime drept printre stânci. Imediat stâncile s-au ciocnit din nou, dar prea târziu. Porumbelul a trecut prin defileu, stâncile nereuşind decât să-i reteze penele din coadă.

Acesta era semnalul pentru Iason şi oamenii săi să pornească. Şi când stâncile s-au desfăcut, vâslaşii au zvâcnit cu un efort teribil şi *Argo* a intrat repede în defileu. Pentru un moment, care a fost îngrozitor, barca a rămas suspendată acolo, prinsă de vârtejurile contracurentului, nemaiputând să se mişte nici înainte, nici înapoi. Părea sigur că stâncile o vor zdrobi. În clipa aceea, aşa cum scrie în *Argonautica,* zeița Atena a venit în ajutorul lor. Cu o mână ea a ținut stâncile să nu se mişte şi cu cealaltă a împins-o pe *Argo* prin defileu. Totul s-a petrecut la țanc. Stâncile Symplegade s-au ciocnit închizându-se şi împingând în larg ornamentul de la pupa galerei. De atunci, scria Apollonius, „stâncile au fost fixate pentru totdeauna într-un singur loc, una lângă cealaltă. Zeii hotărâseră ca aceasta să le fie soarta dacă o ființă omenească le va vedea şi va trece printre ele".

De sute de ani s-a tot încercat să se găsească cauzele naturale ce ar putea explica fenomenul stâncilor care se ciocnesc. S-a crezut că ar fi stânci submarine mai aproape de suprafața apei care, după cum s-a spus, apăreau şi dispăreau datorită fluxului şi refluxului pe țărmul dinspre Asia, unde numeroase vase care navigau aproape de coastă eşuau. Se mai credea că Symplegade erau uriaşe sloiuri de gheață plutitoare, aduse de ape spre sud din Crimeea la venirea primăverii, care avariau navele din preajma strâmtorii. Dar foarte rar au fost văzute până acum blocuri de gheață în sudul Mării

Negre; după cum nu se află nici stânci submarine cu adevărat periculoase pe niciunul din malurile intrării din partea de nord a Bosforului. Există doar câteva stânci lângă coastă care se pot vedea cu uşurință şi care cu aceeaşi uşurință pot fi evitate în apele acelea, al căror flux şi reflux este foarte mic.

Totuşi, o bună parte a descrierii făcute de Apollonius pare reală tuturor celor care navighează prin strâmtoare într-o barcă cu vâsle. Descrierea vârtejurilor care se rotesc printre stânci, felul în care *Argo* a rămas suspendată, fără nicio putere, modul în care se părea că în ultima clipă Atena a apucat pur şi simplu barca şi a împins-o înainte în momentul critic când vâslaşii n-au mai avut putere s-o ducă împotriva curentului – toate acestea sunt versiuni dramatizate ale unor reale dificultăți. Mai jos pe canal, unde înaintează cu greu prin Bosfor în dreptul portului Bebek, orice galeră are de înfruntat şuvoiul curentului, mişcările necontrolabile ale unei bărci mici învârtite brusc de curent, senzația ciudată pe care o produce modul în care contracurentul prinde barca şi o aruncă înainte, la fel cum se presupune că a salvat-o Atena pe *Argo.* Restul descrierii lui Apollonius se referă la o zonă care se află la 11 mile mai spre nord, la intrarea în Marea Neagră: stropi de apă care sunt aruncați în sus de hula provocată de furtună şi sunt împinşi sub formă de valuri în pâlnia ce se îngustează la gura din partea de nord a Bosforului şi bubuiturile valurilor care se sparg când se lovesc de ambele părți ale țărmului şi care saltă înapoi într-un contracurent care te zgâlțâie.

Tot aici se află ruinele reale ale stâncilor Symplegade din antichitate. Cei din vechime nu ezitau să le identifice cu două fragmente mari de stâncă ce se află la vreo 70 de metri de partea de nord a țărmului, la Rumeli Fener. Li se mai spunea Stâncile Cyanae sau Stâncile Albastre, pentru că, după cum mi-a spus Mark, elenistul din echipajul nostru, pe când urcam în vârful lor, albastrul închis era, în antichitate, culoarea amenințării şi a primejdiei. În realitate, stâncile au culoarea mangalului, cu tonuri de verde; ele sunt formate din grămezi uriaşe de conglomerate care par să se fi desprins din stâncile din apropiere. O crăpătură strâmtă le despică în două, astfel încât, cu un efort de imaginație s-ar putea crede că odinioară au fost separate şi pluteau ca vaste grămezi de piatră ponce la suprafața mării. Proasta lor reputație de stânci ce se ciocnesc între ele era un simplu mit, un simbol inventat pentru a explica dificultatea reală pe care o presupune trecerea prin strâmtoarea Bosforului. După ce Iason şi argonauții au reuşit să treacă prin strâmtoare şi să intre în Marea Neagră, stâncile, în mod simbolic, şi-au pierdut puterea; nu vor mai amenința niciodată nicio corabie care va trece pe aici.

Ca o ironie, stâncile acelea îngrozitoare s-au transformat într-un adăpost, nemaifiind o amenințare pentru cei ce navighează. Un foarte recent dig din beton uneşte stânca de țărm, iar la adăpostul acestuia se ascunde un mare număr de bărci pescăreşti. Pescarii spun că şi azi furtunile din timpul iernii aruncă stropii de apă până deasupra stâncilor, la o înălțime de vreo 12 metri, iar vuietul care le însoțeşte se aude până departe în interiorul țării. Ei susțin

că stâncile continuă să fie adevărata graniță a primejdiilor Bosforului. Pe vreme rea, nicio navă, oricât de mare ar fi ea, nu poate considera că se află în ape sigure până când nu ajunge la nord de stânci şi nu se linişteşte agitația de la intrarea în strâmtoare.

Pe creasta plată a celei mai înalte stânci, Mark şi cu mine am găsit ruinele unei coloane romane, un bloc de marmură canelat, înalt de 1,20 m, cu un diametru de aproximativ 1 m. Era un fragment dintr-o coloană de piatră care a servit în trecut ca semn terestru pentru vasele care intrau şi ieşeau din strâmtoare. Înainte de aceasta, grecii îşi construiseră în acelaşi loc propriul lor altar, pentru că aici aduceau jertfele şi căutau să-şi atragă protecția zeilor înainte de a se încumeta să pornească pe mare spre nord. Acesta era un moment de răscruce într-o călătorie, era locul unde anticii se îmbarcau să plece pe marea de care se temeau atât de mult încât i-au dat numele de „Marea neospitalieră".

Marea Neagră îşi menține această reputație. Am fost mereu avertizați – de pescari turci în Bosfor şi în Marea Marmara şi de greci în Marea Egee – că în Marea Neagră nu are ce căuta o barcă deschisă pentru că acolo sunt furtuni care apar ca din senin şi lovesc fără să prevină. Chiar şi tipul de valuri, potrivit afirmațiilor unor turci, era altul decât acela pe care îl ştiau ei. Ne-au spus că în anumite zone mai îndepărtate de coastă, vom întâlni o curioasă succesiune de trei valuri, mai mari decât celelalte, venind la o distanța mică unul de celălalt. Nicio barcă nu era în perfectă siguranță şi nu se simțea la largul ei când treceau peste ea trei valuri consecutive, căci putea fi inundată sau avariată şi naviga cu dificultate, zdruncinându-se din toate încheieturile. Acest triplu val era atât de bine cunoscut, încât în anumite sectoare ale coastei nu se avânta nicio barcă pescărească: marinarii refuzau pur şi simplu să lucreze acolo.

Eram deci cuprinşi de o oarecare emoție când, la 15 iunie, *Argo* a pornit din portul din spatele stâncilor Symplegade, începând lunga sa cursă spre est de-a lungul coastei de nord a Turciei. Un nou grup de voluntari turci i-a înlocuit pe cei care ne ajutaseră să parcurgem distanța de la Canakkale la Istanbul. Mustafa avea o barbă neagră şi era serios; Ziya lucra ca translator la o companie de import-export; bunul său prieten Yigit era un student în economie de 26 de ani, care s-a dovedit a fi un adevărat marinar; Husnu era prietenul lui Ali, arhitect de profesie, care vorbea şi el foarte bine limba engleză. Tânărul Umur, care la început, când ni s-a alăturat, părea ursuz, acum ne spunea că este departe de el gândul de a-şi încheia călătoria pe *Argo* la Istanbul, aşa cum plănuise inițial, şi că ar dori să rămână cu argonauții cât mai mult posibil. În sfârşit, la bord se mai afla o persoană, „supra-numerar" de 12 ani – fiica mea Ida, căreia i se promiseseră câteva zile pe *Argo* ca o compensație pentru lunga absență a tatălui ei din timpul pregătirii expediției şi al construirii galerei.

Ida a fost adusă pe *Argo* de familia Kaan, vechii mei prieteni din Istanbul. Această familie ar fi fost în stare de orice pentru a ajuta expediția. Irgun, fiul

cel mai mare, era de-acum un om de afaceri pe picioarele lui, conducând un birou care se ocupa de obținerea carnetelor de conducere şi a actelor de înregistrare a maşinilor de la direcția de circulație a poliției. Energia şi optimismul său erau fără margini. „Când alții renunță, îmi spunea el cu caracteristica sa încredere în sine, atunci încep eu. Nu există cuvântul «imposibil».” Într-adevăr, Irgun părea a fi un fel de spiriduş ieşit din lampa lui Aladin. La Istanbul, paza de coastă turcească şi-a dat seama că *Argo* nu se va scufunda imediat şi de aceea nu mai aveam nevoie de o escortă permanentă. În schimb, din timp în timp, când în zonă apărea vreun vas, paza de coastă veghea asupra noastră. De-acum Irgun era acela care se ocupa de noi, apărând în locuri în care nici nu te aşteptai. Ca şi Unchiul John în Grecia, el părea că îi cunoştea pe toți cei legați de viața portului – căpitani de feriboturi, boțmani de vase pescăreşti, proprietari de iahturi, funcționari de la vamă, controlori ai pazei de coastă, piloți ai Bosforului. Dacă aceştia observau că *Argo* trecea prin dreptul zonei lor de coastă, luau legătură cu Irgun, care apărea deodată pe cheiul vreunui port neînsemnat sau îi auzeai pe neaşteptate vocea răspunzând micului nostru radio receptor-emițător, pe care îl foloseam pentru a ține legătură cu cei din barca pneumatică atunci când plecau pe mal pentru a face aprovizionarea.

Irgun avea însă un rival. Mukaddes, sora sa mai mică, era hotărâtă să-l întreacă. Ultima dată când am văzut-o era o fetişcană ruşinoasă de 13 ani, cu nişte ochi enormi de căprioară, al şaptelea copil din cei opt ai familiei, toți adunați, într-o atmosferă de bună dispoziție, în jurul mesei din apartamentul lor de două camere. De atunci, însă, Mukaddes a evoluat extraordinar. Era acum o femeie de afaceri în Istanbul cu succese deosebite, la fel de energică şi entuziastă ca şi fratele său. Ea s-a aliat cu o soră mai mare, Ikun, care era supraveghetoare la o centrală telefonică şi, împreună, au stabilit un sistem de urmărire a noastră, la fel ca al lui Irgun. Niciun paznic de far sau căpitan de port n-a rămas nederanjat de apelurile telefonice ale lui Ikun sau Mukaddes, care verificau dacă *Argo* a fost detectată.

Mukaddes, care venise şi ea la aeroportul din Istanbul s-o întâmpine pe Ida, a luat-o trecând ca un fulger pe sub nasul lui Irgun, iar a doua zi dimineața a convins pe boțmanul unui trauler să pornească în urmărirea galerei care se afla de-acum în Marea Neagră. Când ne-au ajuns din urmă, Mukaddes, Ikun şi alți membri ai familiei făceau cu mâna de pe puntea traulerului, în timp ce Ida se căznea să urce în barcă. În acelaşi timp, s-a auzit, slab vocea lui Irgun chemându-ne prin radioul receptor-emițător, iar când am ajuns în următorul port mititel el era acolo, după ce făcuse patru ore cu maşina să ne prindă. Scrutând marea cu binoclul, ne-a văzut de pe vârf ul unei stânci de unde a putut să ne salute cu cuvintele: „Aveți nevoie de ceva? Trebuie doar să-mi spuneți.” El înştiințase deja pe căpitanul portului, pe primarul local şi pe ofițerul însărcinat cu securitatea portului că *Argo* a pornit. Apoi ne-a părăsit, plecând înapoi la Istanbul într-o călătorie cu maşina de încă patru ore – după ce de-abia de două săptămâni ieşise din

spital, unde suferise o serioasă intervenție chirurgicală.

Asemenea întâlniri erau minunate momente de răgaz în drumul nostru lung şi istovitor spre est. Dar nu era vacanță. Programul zilei începea în mod normal la 6 dimineața, când membrii echipajului se sculau şi plecau de pe plajă, unde dormiseră pe nisip. Urcau în barcă, unde se aflau trei sau patru oameni care petrecuseră noaptea dormind pe puntea din față a galerei sau pe culoarul central, formând echipa de intervenție în cazul în care puterea vântului creştea în timpul nopții şi *Argo* începea să-şi mişte din loc ancorajul. Ridicam imediat ancora şi începeam vâslirea. Oamenii trăgeau la rame câte o oră, menținând rotația stabilită de zece vâslaşi, în timp ce tovarăşii lor se odihneau. La fiecare cinci minute cei doi vâslaşi de pe o bancă erau înlocuiți cu alți doi odihniți. Apoi, după un efort mare de o oră, sistemul se schimba. Echipajul era împărțit în două grupe egale, unul vâslind un sfert de oră, în timp ce celălalt grup lua micul dejun. Apoi cele două grupe schimbau locurile, până când, micul dejun odată terminat, se relua rotația normală, iar *Argo* mergea înainte, chinuindu-se cu 3-3 1/2 noduri, încă cinci ore, în acest timp vâslaşii primind drept hrană o singură cană de ceai.

Noii-veniți considerau acest regim ucigător. Chiar şi cei mai antrenați se prăbuşeau extenuați după trei ore de muncă grea. Argonauții permanenți vâsleau continuu până la prânz, când se lua pauza de masă. Ancoram în locuri cu apă mică şi echipajul înfuleca mâncarea înainte de a se duce să facă o baie. Apoi, pe la 1,30, se auzea din nou comanda: „Luați poziție pe bănci! E timpul să pornim! Lopețile peste bord. Sunteți gata? Vâsliți!" şi programul cel dur continua până ajungeam la locul unde trebuia să înnoptăm.

În zilele cele mai dificile, membrii echipajului vâsleau câte unsprezece ore de li se făceau la mâini băşici, până când *Argo* era amarată pentru noapte.

Era normal ca toți să deteste vâslitul. Era stupid, monoton şi plicticos, şi aproape orice ar fi putut să ne amuze era binevenit. Unii încercau să citească în timp ce vâsleau, punându-şi cartea pe bancă lângă ei. Alții îşi fixau la ureche căştile să asculte muzică de la casetofoane, până când şi casetele deveneau plictisitoare. Se făceau jocuri de cuvinte, şi se alcătuiau liste cu glume. Fiecare trebuia să spună o gluma – cu cât era mai lungă, cu atât era mai bine – dar dacă gluma nu era prea bună, i se fixa o perioadă de interdicție şi nu putea fi repetată cel puțin două săptămâni; glumele cu adevărat penibile erau interzise pentru doi ani. Activitatea cu cel mai mare succes era cântatul, fie solo, fie în cor. Cântecele dădeau ritm vâslelor şi coordonau eforturile vâslaşilor. Muzica modernă pop nu era prea căutată. Cele mai apreciate melodii erau fie cântecele de pahar, fie imnurile însuflețitoare ale Bisericii Anglicane, al căror ritm se potrivea de minune mişcărilor vâslelor. Turcii ascultau cuprinşi de uimire când argonauții noştri, conduşi de Tim Readman, rosteau cu glas tare imnuri vechi şi noi, amestecate la întâmplare cu balade care se cântă prin baruri. Cel mai bun cântăreț al nostru s-a dovedit a fi Cormac, care avea o voce frumoasă şi un repertoriu larg de cântece marinăreşti şi cântece populare irlandeze; cu echipajul

acompaniindu-l în cor, Cormac a cântat tot drumul de-a lungul coastei Anatoliei.

Expediția înainta cu greu, dar neîntrerupt, spre est. În zilele bune, briza venea în ajutorul nostru, iar echipajul înceta vâslitul odihnindu-se, în timp ce *Argo* aluneca dusă de vânt. Într-un asemenea moment, nici nu ne puteam gândi să ne oprim pentru a ne reaproviziona cu alimente. Chiar şi zece minute de briză favorabilă erau mult prea prețioase pentru a le irosi. Peter bucătarul şi Tim trezorierul o porneau spre țărm cu barca pneumatică, cu motoraşul ei montat în exterior, în căutarea unui orăşel pentru a cumpăra alimente, în timp ce *Argo* îşi continua drumul de-a lungul coastei. Mai târziu, după ce terminau cumpărăturile, echipa de aprovizionare revenea printre noi, după ce, între timp, *Argo* profitase de cea mai mică adiere de briză.

Devenise din ce în ce mai greu să găsim hrană în localitățile mai mici: cererea unui echipaj de vâslaşi numeros şi înfometat era uneori mai mare decât puteau să ofere o băcănie sau o măcelărie dintr-un sat. Peter bucătarul trebuia să muncească din greu pentru a mulțumi gusturile fiecăruia – mâncam lăzi de iaurt, saci de fructe şi pâine, şi orice carne ne cădea în mână. Peştele era practic de negăsit – mâncam peşte doar atunci când îl prindea Cormac. Peter Warren, Peter Wheeler şi Trondur erau pescari pasionați şi peste tot împrejurul băncilor lor erau răspândite ca nişte capcane o oribilă colecție de fire pentru undiță, cârlige ruginite, greutăți de plumb, bucăți de carne putrezită şi momeală artificială. Dar nu prindeau decât peştişori. Cormac, pe de altă parte, avea o iscusință vrăjită. Dacă acolo unde arunca el erau peşti, aceştia la undița lui veneau. A prins mai mulți câini-de-mare[1] de aproape 1 m lungime, din care s-a făcut o mâncare gustoasă.

Trondur, însă, culegea din bogățiile mării într-un alt mod. În portul Kefken şi apoi din nou în apropiere de Zonguldak s-a dus la vânătoare în grotele marine să caute cuiburi de păsări. Şi-a tras peste pantofii de tenis nişte ciorapi groşi de lână din insulele Feroe, pentru ca să nu alunece de pe stâncile acoperite cu buruieni, şi a dispărut cu barca pneumatică în gurile prăpăstioase ale grotelor unde se vedeau intrând şi ieşind cormorani şi pescăruşi. În fundul grotei, Trondur sărea pe țărm şi începea să se cațăre spre marginile de sus ale stâncii.

— Era o privelişte minunată, îmi spuse Tim Readman când s-a reîntors odată de la o vânătoare. Trondur a urcat direct pe fața stâncii, unde puii de cormorani îl priveau atent din cuiburile lor, cloncănind şi bolborosind mirați şi alarmați. Apoi, deodată capul zbârlit al lui Trondur apăru deasupra stâncii şi ceea ce a urmat a fost un violent cârâit şi țipăt, fulgi zburând în toate părțile şi o teribilă încăierare. Ceea ce se mai putea vedea atunci din Trondur erau doar ciorapii săi de lână pe când îşi înhăța prada. Reapărea apoi şi revenea jos, legănând în fiecare mână câte un pui de cormoran, pe care-l ținea de gât.

[1] Nume generic dat diferitelor specii de rechini mici.

— Gâtul cormoranilor este destul de lung, spuse Cormac, privind la captură, iar când Trondur i-a ucis aduceau mai mult cu o girafă.

Curățați de pene şi fierți în sos, a ieşit o caserolă de cormoran à la Trondur Patursson care s-a bucurat de un mare succes, căci astfel pregătită, carnea avea culoarea şi gustul tocanei de iepure. Cele mai bune prânzuri începeau cu un aperitiv format din midii culese de pe pereții grotelor şi pregătite la un foc de lemne pe pietriş.

La 19 iunie, ora 14.30, Mark, cel ce dirija vâslitul, anunța că de la plecarea în expediție s-a vâslit de 200 000 de ori, iar echipajul era destul de vioi pentru a accelera ritmul, lovind apa cu o putere şi mai mare, rostind cu glas tare numărătoarea inversă. Nu se vedea deloc că vâsleau de la 7.15 dimineața, fără o pauză normală fie pentru micul dejun, fie pentru masa de prânz. În seara aceea, apropierea unei furtuni ne-a adus în ajutor o briză, şi am zărit promontoriul de la Eregli, în spatele căruia, după cum spunea Apollonius, se află Gura Iadului şi următorul punct care putea fi identificat de pe traseul primei *Argo.*

O adevărată flotă de bărci pescăreşti aştepta să ne întâmpine. Ele au venit de la Eregli, formând de jur împrejur o falangă de nave ce se împingeau una într-alta. Punțile lor erau înțesate de spectatori. Spre groaza mea, un trauler mare s-a îndreptat direct spre *Argo* şi un turc voinic, numai în chiloți, s-a cățărat pe traversa podului suspendat şi s-a aruncat în mare de la vreo 8 metri, căzând drept în fața noastră. Nu l-am mai văzut şi eram îngrozit; nu cumva să-l fi făcut bucățele elicea bărcilor pescăreşti îngrămădite în spatele nostru. Ca prin minune, turcul mustăcios şi păros ca o focă apucă mânerul pe care îl făcuse Peter Wheeler pentru pintenul bărcii şi urcă la prova, cu apa curgând şiroaie de pe el. Era beat şi hotărât să ne salute îmbrățişând cu putere pe primul argonaut care îi va ieşi în cale. Argonautul acela s-a întâmplat să fie Trondur, cu barbă mare şi un cap cu păr stufos, şi turcul cherchelit a rămas puțin descumpănit.

> „Acest promontoriu foarte înalt, scria Apollonius despre Eregli, cu stâncile sale povârnite, este îndreptat spre Marea Bitiniei. Sub el, la nivelul mării, se află o platformă solidă formată dintr-o rocă netedă unde valurile de hulă se sparg şi mugesc, în timp ce sus, în partea dinspre uscat, promontoriul coboară într-o vale îngustă. Aici este Grota lui Hades cu pomii şi stâncile sale suspendate, din ale cărei adâncuri răcoroase iese o boare rece ca gheața şi acoperă totul cu chiciură strălucitoare ce se topeşte sub soarele de la mijlocul zilei. Marea posomorâtă se uneşte pentru totdeauna cu foşnetul frunzelor ce freamătă în bătaia vântului care vine din Grota lui Hades. Tot aici sunt şi gurile râului Acheron, ale cărui ape ies dinspre partea muntoasă şi cad, printr-o ravenă adâncă, în marea dinspre răsărit... Argonauții şi-au adus şi ei barca în acelaşi loc. La puțin timp după ce vântul a încetat, au tras-o pe plajă la adăpostul Capului Acherusian.”

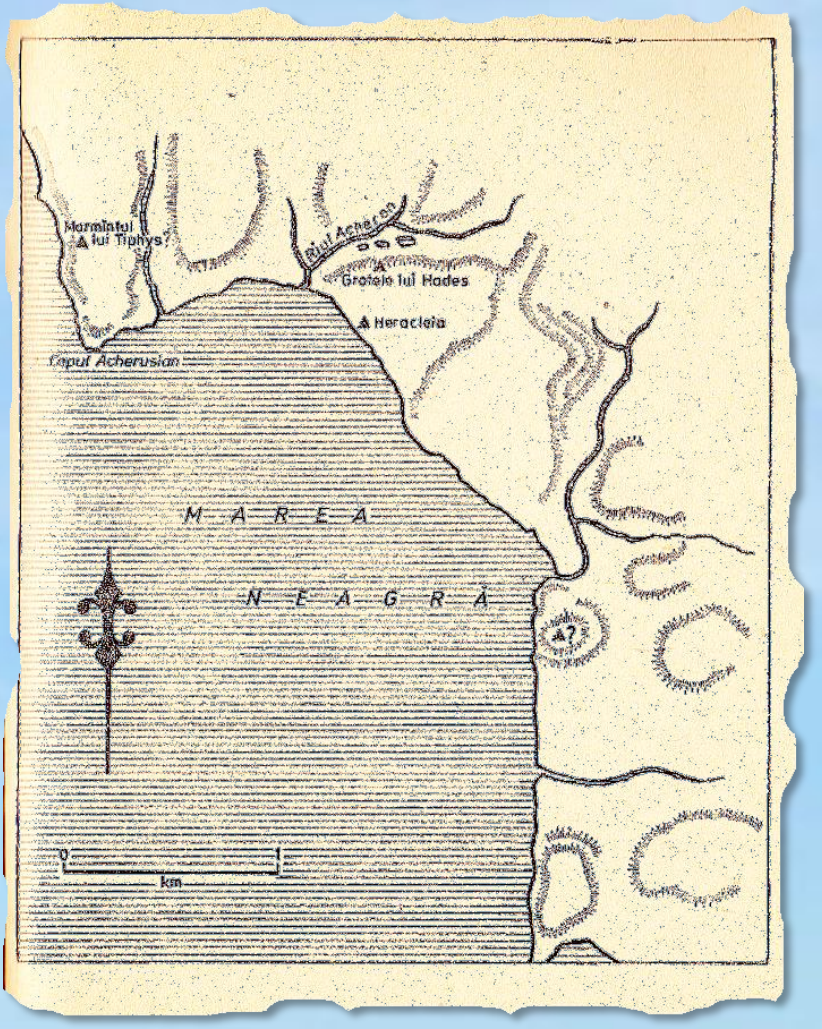

Gura Iadului este cea de-a doua dintr-un şir de trei grote care străpung dealul calcaros de pe malul stâng al ceea ce locuitorii de azi ai oraşului Eregli numesc Râul Broaştei, Der Bagh. Râul, aşa cum spunea Apollonius, se varsă în Marea Neagră în imediata apropiere a Capului Acherusian, care acum este zonă militară, pentru că Eregli este un port strategic pe coasta de nord a Turciei, aici fiind şi cartierul general al comandantului flotei turceşti. Modernizarea oraşului Eregli a şters urmele vechiului port grec şi a modificat conturul ţărmului, dar încă se mai poate merge pe drumul care duce de-a lungul cursului şerpuit al râului unde, până la începutul acestui secol, bărcile mici obişnuiau să amareze lângă prima grotă, unde se află ruinele unei pardoseli de mozaic şi o foarte veche capelă creştină.

Cea de-a doua grotă este mult mai mare. Intrarea sa este doar o crăpătură îngustă în stâncă şi e uşor să-ţi dai seama de ce era considerată a fi Gura Iadului. Apollonius scria că o „boare de gheaţă” ieşea dinăuntru. Ghidul, fiul farmacistului din oraş, ne spunea că primăvara şi iarna o pâclă groasă umple valea năpădită de vegetaţie şi învăluie tufişurile şi pomii, ca şi pantele din jur, ca o ceaţă albă lipicioasă care pare că emană din crăpătura aceea. Intrarea îngustă a grotei, prin care de-abia poţi să te strecori, se afundă şi se răsuceşte într-o spirală strânsă, astfel încât vizitatorul trebuie să se ţină pe roca lipicioasă, care sclipeşte din cauza condensării şi a „chiciurii scânteietoare” despre care vorbea Apollonius, suprafaţa lucioasă a calcarului. Înăuntru, temperatura scade şi mai mult, iar galeria duce în fundul unei peşteri subterane, care odinioară pătrundea un kilometru şi jumătate în inima muntelui, deşi în 1960 prăbuşirea masivă de stânci a închis spatele marii grote. În centrul camerei subteranei se află un bazin cu apă adâncă şi limpede; de-o parte şi de alta a grotei, calcarul face ca pârâiaşele şi şănţuleţele să licărească; iar în aerul răcoros din grotă se poate auzii zgomotul constant al picăturilor de apă ce cad de pe tavan sau se scurg pe pereţi, îmbălsămând aerul cu miros de var. Pentru un vizitator din epoca de

bronz, stând acolo şi luminând numai cu o bucată de lemn aprinsă sau cu o lampă cu ulei, trebuie să fi părut într-adevăr ca o intrare spre infern. Acolo unde anticii oficiau serviciul religios s-au găsit fragmente de ceramică, statui greceşti şi romane sparte şi urme de funingine a unor lămpi.

Lui Hercule i s-a cerut să vină aici să săvârşeaseâ una din muncile sale, să-l aducă pe pământ pe paznicul Infernului, hidosul câine Cerber. De ciudă că a fost capturat, animalul a făcut spume la gură şi se spune că acolo unde au căzut picăturile din spuma înveninată a crescut omagul, plantă otrăvitoare care se culege şi azi împrejurul oraşului Eregli, fiind folosită de populație ca leac. Dacă aceasta a fost singura vizită a lui Hercule prin locurile acelea nu se ştie, însă legenda spune că a mai trecut pe aici şi când s-a dus să caute cingătoarea împodobită cu pietre scumpe a reginei amazoanelor, o altă muncă a sa, şi să ajute pe localnici în luptele dintre triburi. În orice caz, oraşul de azi comemorează pe Hercule, căci Eregli este varianta modernă a vechii Heracleia Pontica, denumită astfel în onoarea lui.

Când Iason şi argonauții săi au sosit aici, ei au fost foarte bine primiți. Tribul local, mariandinii, era duşmanul de moarte al bebricilor, al căror rege bătăuş Amycus fusese nu demult ucis de Pollux în lupta cu pumnul. Mariandinii şi bebricii se luptaseră într-un război de frontieră, iar regele Lycus al mariandinilor era încântat că argonauții i-au pedepsit pe bebrici printr-o asemenea înfrângere. Pollux, desigur, era privit ca eroul care a ucis pe însuşi regele bătăuş, şi atât el cât şi ceilalți argonauți au fost invitați să stea în palatul lui Lycus şi să ia parte la serbările unei aniversări. Regele Lycus a anunțat, de asemenea, că în onoarea marilor Castor şi Pollux el va ridica un monument pe promontoriu, unde acesta va servi ca semn de țărm pentru toți marinarii care vor trece pe acolo. Mai mult, îşi va trimite cu argonauții propriul fiu, Dascylus, pentru a le fi ghid şi reprezentant al lor pe lângă triburile prietene care trăiau mai departe de-a lungul coastei Asiei Mici.

Din păcate, totuşi, vizita la Lycus s-a sfârşit cu două întâmplări tragice. De la începutul călătoriei, Idmon, prezicătorul, a ştiut că nu se va mai reîntoarce niciodată din expediția lui Iason, fiind sortit morții pe un țărm străin. În zori, când argonauții se întorceau spre *Argo* de la serbările lui Lycus, încărcați cu darurile oferite de rege, ei au trezit un mistreț furios care zăcea în albia plină de trestii a râului. Fiara l-a atacat pe Idmon, făcându-i o rană adâncă la un picior. Acesta căzu rănit de moarte, şi deşi tovarăşii săi au ucis mistrețul cu sulițele, n-au putut face nimic pentru a-i salva viața lui Idmon. L-au dus în barcă unde a murit în brațele prietenilor săi. Această moarte a adus după sine trei zile de doliu, iar în cea de-a patra zi argonauții şi-au înmormântat tovarăşul pe pantele promontoriului, ridicând o movilă pe mormântul său şi plantând pe ea, în amintirea lui, un măslin sălbatic.

Amânarea plecării cauzată de ceremoniile funerare a fost fatală altui argonaut, de această dată dibaciului lor cârmaci, Tiphys. El s-a îmbolnăvit şi a murit la puțin timp după aceea, de o boală necunoscută, care este posibil să fi fost o febră contractată în mlaştinile mocirloase ale Acheronului. Tiphys a

fost înmormântat şi el în acelaşi loc, lângă prietenul său, şi căutarea lânii de aur a cunoscut o tristă întrerupere în total de 12 zile. Iason era mâhnit de pierderea a doi dintre tovarăşii săi şi orice dorință de a continua călătoria îl părăsise. Ceilalți argonauți erau şi ei descurajați, rămânând doar ca Anceu să preia inițiativa. El s-a oferit să-l înlocuiască pe Tiphys în calitate de cârmaci, arătând că şi el era un marinar încercat. Şi astfel el reuşi să-i scoată din starea lor de întristare şi să-i convingă să continue drumul în căutarea linii de aur.

Printr-un mare noroc, locurile unde s-ar fi putut afla mormintele lui Tiphys şi Idmon au scăpat de lucrările de extindere a oraşului Eregli de azi. „înălțimea Acherusian", unde au fost înmormântați, potrivit afirmațiilor din *Argonautica,* se află în zona militară actuală şi a rămas o regiune de provincie neafectată de modernizare, acoperită de iarbă şi arbuşti. Cum vâsleam la bordul navei noastre puteam privi pământul aşa cum făcuseră şi marinarii din trecut. Şi am văzut acolo, chiar pe vârful dealului, ruinele unei clădiri vechi, cu siguranță temelia unui far sau turn de veghe. Ruinele se află pe o colină joasă, care pare a nu fi naturală, ci mai degrabă un vechi mormânt cu o movilă de pământ deasupra. Când zona militară se va deschide pentru arheologi, acesta va trebui să fie primul loc în care să se caute rămăşițele a doi din oamenii care au călătorit cu Iason pe *Argo.*

Dincolo de Eregli, unde fiica mea Ida ne-a părăsit, am ajuns la oraşul minier Zonguldak, unde primarul a trimis două remorchere pentru a ne aduce în port. Un alt grup de dansatori ne aştepta la chei, de această dată pentru a se produce cu un adevărat dans din regiunea Mării Negre. Erau îmbrăcați în tunici negre ca tăciunele strânse pe corp şi au dansat dansul peştelui, tremurând şi scuturându-se, sugerând o grămadă de anşoa prinşi în plasele pescarilor şi aruncați zbătându-se pe punte. Lanțuri de argint strălucitoare, ciucuri şi fâşii de piele, toate împodobite cu argint, sclipeau în timp ce dansatorii mimau capturarea pradei şi chinurile morții peştilor ce se zbăteau.

Akcakoca, Eregli, Zonguldak – toate oraşele de pe coastă pe unde am trecut doreau să-i primească pe noii argonauți cu daruri, flori, dansuri populare şi alimente.

Şederea mai îndelungată în Zonguldak ne-a scos din planul nostru orar, astfel că amurgul ne-a găsit vâslind din greu în dreptul unei plaje pustii şi expuse. În apa nu prea adâncă erau amarate câteva bărci mici pescăreşti ale localnicilor, dar restul ambarcațiilor erau trase pe plajă, în siguranță. Nu părea a fi un loc foarte adăpostit pentru înnoptat, dar eram prea istoviți să mai putem continua. Am lăsat deci ancora, am legat o frânghie a pupei de țărm şi am luat cina. Apoi, cei mai mulți din echipaj şi-au făcut culcuşul ca de obicei pe nisipul dunelor, eu rămânând la bord împreună cu cei de pază pentru noapte. Pe la miezul nopții stelele au fost acoperite de nori groşi negri, care veneau dinspre nord. Deodată, pe plajă a început o activitate febrilă. Luminile au început să danseze pe apă atunci când au apărut proprietarii de

bărci şi când au început să alerge încoace şi încolo. Peste tot se auzeau strigăte:

— Vine vântul negru! îmi strigă Ali de pe mal. Ei spun că e periculos şi trebuie să fim atenți!

Pescarii au intrat în apă la bărcile lor amarate şi le-au tras pe nisip cu odgoane de remorcă. Alții învârteau troliul confecționat de mâinile lor pentru a ridica ambarcațiile sus pe plajă.

— Ei spun că ar fi mai bine să o scoateți pe *Argo* din mare, strigă din nou Ali. Spun că au un troliu mare pentru a o trage şi că ne vor ajuta.

Am găsit de cuviință că era mai bine să ne bizuim pe ancorele bărcii noastre şi s-o lăsăm acolo unde era. Să umblăm cu ea de colo până colo pe o plajă deschisă, în vântul care se pornea şi în beznă, nu ducea la nimic bun, Argo fiind supusă riscului de a fi avariată în timpul manevrei dacă ar fi prins-o furtuna în apă, pe jumătate afară. Echipa de veghe din barcă s-a trezit - am văzut cei trei saci de dormit de pe punte cum îşi schimbau forma. Ocupanții lor, deşteptați de zarva infernală de pe țărm, priveau afară pe furiş, nedorind să iasă în ploaia care începuse să cadă în întuneric. Şi-au dat însă repede seama că nu era altceva de făcut decât să-şi îmbrace mantalele de ploaie, să se îndrepte către odgoanele ancorei şi să înceapă să întindă prelata de vreme proastă.

Încă mai legam ultimele colțuri ale prelatei când s-a pornit furtuna. Nu era chiar aşa de furioasă cum s-au temut pescarii; cu toate acestea, echipa din barcă mai avea încă de lucru, dând la o parte odgonul care ținea pupa legată de plajă, trăgând de ancora principală pentru ca barca să plutească într-o apă mai adâncă şi ridicând o ancoră de furtună pentru ca vasul să nu fie dus la mal de valurile care creşteau din ce în ce mai mult. A început apoi să toarne cu găleata şi primele fulgere au luminat siluetele negre ale argonauților de pe țărm care alergau de-a valma să se adăpostească de ploaia torențială. Ei au reuşit să se târască sub bărcile întoarse cu fundul în sus pentru a nu-i atinge ploaia, în timp ce oamenii de veghe din barcă erai uzi până la piele.

„Ăsta-i norocul irlandezului!” murmură una din siluetele ude leoarcă de lângă mine, pe când ne luptam să tragem în barcă un odgon îmbibat de apă. Era Cormac, şi am constatat că, din întâmplare, întreaga veghe de noapte din barcă era formată numai din irlandezi. Din ziua aceea partea din față a punții, unde cei trei se hotărâseră să se culce în acea noapte ploioasă, era cunoscută de restul echipajului sub numele de „Ambasada Irlandei”.

Furtuna prevestea schimbarea vremii. În următoarele trei zile, când mergeam spre est vâslind sau duşi de vânt, ploaia a devenit din ce în ce mai frecvență. Dincolo de vechiul şi frumosul Amasra, unde am petrecut o noapte amarați în vechiul port pentru galere, conturul coastei Turciei începu să se schimbe. Dealuri abrupte ajungeau drept în mare, iar zona respectivă părea mult mai sălbatica şi mai pustie. Am trecut vâslind pe lângă splendide prăpăstii unde pescăruşii se roteau pe lângă stânci ca nişte pete albe de spumă. În spatele lor, munții erau acoperiți de păduri de castani şi kilometri

întregi de tufe de aluni, pe care îi culegeau fermierii din partea locului. Din timp în timp, treceam pe lângă un golfuleț izolat, legat de pământ numai printr-o potecă îngustă. În capătul fiecăruia se găsea adesea o mică suprafață netedă cu fâneață, unde se putea vedea o casă din lemn a unui fermier, unul sau două hambare şi mai multe mici parcele de pământ separate prin împrejmuiri din stâlpi de lemn. Pe câmp se vedeau cai şi vaci şi, de departe, micile siluete ale animalelor şi ale clădirilor păreau o fermă în miniatură a unui copil, scoasa dintr-o cutie de jucării şi împrăştiată pe covor.

La 26 iunie, am ajuns la cea mai respingătoare fâşie de pământ pe care o întâlnisem până atunci. Maluri şi stânci, iar maluri abrupte şi iar stânci, asta era tot ce vedeam în timp ce trăgeam mereu la rame, la vreo câteva sute de metri de coastă. Vremea era urâtă – în dimineața aceea soarele răsărise în spatele unor mase de nori de ploaie extrem de groşi, astfel încât pe la ora 9 lumina era atât de slabă încât semăna mai mult cu un amurg. În obscuritatea cenuşie, munții din dreapta noastră nu erau decât nişte forme negre în spatele stratului de nori devastatoii. Fâşii de ceață se prelingeau pe pereții stâncii şi valuri de nori umpleau văile adânci. În ultimele 24 de ore, vântul suflase continuu dinspre nord, iar undeva din Marea Neagră se părea că se pregăteşte o furtună, pentru că valurile veneau cu putere şi se spărgeau cu furie de stânci, spuma plutind pe apa ce se retrăgea. Începu ploaia. Primele câteva minute de ploaie torențială au făcut ca pielea celor din echipaj să lucească, căci vâslaşii erau goi de la brâu în sus. Apoi ploaia s-a instalat, căzând necontenit, într-o răpăială permanentă, țărmul dispărând într-o înceţoşare cenuşie. Mâinile vâslaşilor au devenit albe şi lipicioase, iar băşicile de pe ele arătau ca o carne moartă.

Viața în barcă ar fi trebuit să fie mizerabilă, însă – surprinzător – echipajul se delecta chiar în condițiile acelea. Ploaia puternică constituia o schimbare, şi orice putea întrerupe monotonia vâslitului era bine venit. Au început să cânte – cântec după cântec, cele mai multe de un umor ieftin, dar şi melodii îndrăgite din copilărie, balade şi cântece de pahar. Tim Readman a sărit în culoarul din centrul bărcii şi s-a produs cu un număr de cabaret pe pasarela lunecoasă. I s-a alăturat Adam, un coleg al lui Nick, care venise în echipaj aproape de Zonguldak, şi apoi Mark, care pentru numărul său a scos din sacul de călătorie un fes turcesc. Echipajul cânta şi râdea, continuând să vâslească. În timpul spectacolului de cabaret, vântul s-a întărit, îndreptându-se mai mult spre est. Acum *Argo* de-abia înainta prin apă cu o viteză de un nod, iar în față, peste fețele voioase ale echipajului, vedeam că mica galeră era dusă spre stânci. Perspectiva era incontestabil neplăcută. Apa era mult prea adâncă pentru a putea ancora la țărmul extrem de abrupt; singura noastră şansă era să găsim un golf mic, care era marcat pe hărțile turceşti şi care făcea o scobitură în şirul de stânci amenințătoare. Şi cum *Argo* era împinsă tot mai aproape de coastă, am devenit din ce în ce mai îngrijorat. Ne apropiam de stânci, ceea ce era primejdios, iar echipajul devenea tot mai tăcut, căci efortul începuse să le vlăguiască puterile.

Deodată am observat-o bornă albă la poalele unui deal, un obiect minuscul care s-a dovedit a fi un mic stâlp de piatră. Era plasat într-o ieşitură din stâncă pe una din părțile scobiturii înguste din malul abrupt. Fără stâlpul acela care marca intrarea în golfuleț, ar fi durat mult până să-l descoperim. Golful acela mic era o curiozitate geologică. Cândva, în trecutul îndepărtat, marea a ros într-o fisură din şirul de stânci, făcând o gaură largă de aproape 30 de metri. Pătrunzând prin această spărtură, apa s-a năpustit invadând o vale îngustă din spatele stâncilor şi formând un golfuleț aproape complet închis. Singura sa intrare era abia vizibila crăpătură din peretele stâncii.

„Atenție! În mijlocul intrării e o stâncă!" strigă deodată speriat Ziya, în timp ce un val mare, cu creasta aplecată înainte, se rostogolea prin intrarea îngustă, revărsându-se într-o vâltoare de spumă. Dar saltul pe care îl făcea apa era produs de mişcarea valurilor mării care ricoşau din fiecare parte a malului abrupt, când se întâlneau şi se izbeau în mijlocul canalului îngust, sărind în sus ca şi când s-ar fi spart de o stâncă. Am întors-o pe *Argo* perpendicular pe intrare şi am introdus-o cu greu prin crăpătura aceea. Barca s-a ridicat pe coama unui val, s-a înălțat în față, a căzut înapoi şi s-a ridicat pentru a doua oară. Echipajul vâslea din toate puterile ca s-o mențină în mişcare prin apă şi să aibă suficientă viteza pentru ca eu să pot folosi cârma şi să evit ca barca să-şi piardă, stabilitatea pe direcție sau să cadă travers pe valuri. Ca într-o spectaculoasă cursă a morții, galera, cu ochii săi speriați privind drept înainte, s-a năpustit prin deschizătură şi a intrat în port.

Golfulețul era o lume aparte. În 15 metri, *Argo* a trecut de la valuri şi hulă la un calm total. Tot ce a rămas din marea înfuriată de afară era o buclă de spumă care se întindea ca un evantai în golfuleț prin intrarea sa şi se ondula uşor. Arareori liniştea apei din golf era tulburată, de parcă te aflai într-un imens vas de sticlă. Din toate părțile țărmul dimprejur se ridica atât de abrupt încât golful părea a fi complet înconjurat de nişte ziduri, fiind protejat împotriva intemperiilor. În afara lui Marea Neagră vâjâia, iar deasupra vântul de nord mâna o perdea de nori cenuşii, care se roteau în vârtejuri pe toată panta muntelui. Dar în interiorul văii inundate, cea mai mică briză făcea să tremure frunzele tufelor care creşteau pe dealuri. Era un refugiu perfect, aşa cum numai natura poate produce. La un capăt al golfului se afla un cătun cu trei sau patru case; la celălalt capăt era o singură clădire cu un etaj, cu o verandă, un mic adăpost pentru barcă, o fâşie îngustă de plajă şi un debarcader bine îngrijit, inteligent construit pentru a uni un şir de stânci pe jumătate cufundate în apă. Proprietarul căsuței a zărit-o pe *Argo* țâşnind din întuneric, căci l-am şi văzut urcând într-o bărcuță cu vâsle pentru a veni în întâmpinarea noastră.

Argo a alunecat uşor spre colțul portului, a aruncat ancora, iar străinul ne-a salutat cu amabilitate, trăgând un odgon al bărcii noastre pe mal şi înfăşurându-l în jurul unei pietre rotunjite. Apoi ne-a asigurat că galera va fi

în totala siguranță în golfulețul Gideros. În cele mai puternice furtuni din timpul iernii niciun val sau hulă n-au pătruns în acest refugiu ascuns. Trăia acolo de 25 de ani şi niciodată n-a fost deranjat de vremea rea. Puteau să se dezlănțuie furtuni la o mica depărtare, de 3—400 de metri, dar frunzele viței de vie de pe veranda sa de-abia foşneau. Vara, printr-un - capriciu al naturii, nici chiar țânțarii nu-i tulburau viața. Când vremea era bună, îşi petrecea timpul pescuind în apele din afara golfului. În restul anului, se ocupa de grădinărit, creştea legume pe micile parcele de pe povârnişurile abrupte de deasupra casei sale şi îngrijea cireşii. Nu exista drum care să ducă la casa lui, ci doar o potecă abruptă, plină de noroi. Până la drum însă nu era decât un mic urcuş, de unde se putea lua autobuzul spre oraş, care se afla la 5 mile. Viața sa, ca şi golfulețul, păreau a fi idilice.

Paphlagonia era numele pe care grecii l-au dat acestei părți a coastei, iar băştinaşii erau cunoscuți ca războinici dârzi, cărora nu le plăceau străinii, pe care erau în stare să-i arunce înapoi în mare. Chiar şi azi aceasta rămâne cea mai inaccesibilă şi îndepărtată regiune a coastei turceşti a Mării Negre. Terenul abrupt şi munții înalți atât de aproape de coastă au izolat regiunea de restul țării. Primul drum de coastă este încă în construcție, iar orașele mici nu au regiuni învecinate de la care ar putea să se aprovizioneze. Populația lor depinde de pădure şi pescuit, de agricultura neînsemnată de la poalele dealurilor. Cide, cel mai apropiat oraş de Golful Gideros, era o localitate cu resursele epuizate, un loc trist. Cea mai mare parte a tinerilor au plecat de aici pentru a căuta de lucru la Ankara sau Istanbul sau în străinătate. Au mai rămas numai bătrânii, mulți dintre aceştia trăind din banii trimişi de copiii lor. Dar chiar şi în sărăcia aceasta, consiliul oraşului Cide nu i-a lăsat pe argonauți să treacă prin locurile acelea fără să le ofere ospitalitatea. Primarul a trimis un autobuz să ne ia din golf şi ne-am cățărat pe poteca lunecoasă prin noroi şi burniță pentru a fi duşi în oraş, unde ni s-au oferit o masă, o baie la *hamam* şi camere pentru noapte.

În zori, eram deja înapoi pe băncile navei îmbibate de apă. Pânza bărcii n-a putut să se usuce în ultimele zile ploioase, şi pete negre de mucegai se întindeau pe ea dând impresia că e mânjită de noroi. Echipajul ei era şi el plin de pete. Până şi eleganta garderobă imaculată a lui Dick Hill dădea primele semne de decădere, în timp ce pentru noi ceilalți umezeala şi lipsa unui spațiu pentru păstrare a hainelor au făcut ca ele să fie pătate din cauza apei

mării. Toată îmbrăcămintea noastră era unsă de grăsimea de oaie de pe curelele vâslelor, cămăşile erau rupte şi murdare, pantalonii noştri jegoşi erau deformați de lungile ore de vâslit continuu. Vesela era ciocănită şi niciuna nu era prea curată. Gamelele de tip militar, care arătau atât de curate şi îngrijite când am început călătoria, erau acum lovite şi zgâriate. Beam dintr-un fel de ceşti de plastic îngrozitoare sau din nişte jalnice căni de metal. Orice cădea din greşeală în fundul calei era condamnat şi aruncat în mare, pentru că era imposibil să scoți din obiectul respectiv, mirosul greu al apei vâscoase şi negre din fundul calei. Cărțile şi revistele erau păstrate cu grijă şi trecute din mână în mână, dar paginile lor erau umflate de umezeală. Jonathan a călcat pe ochelarii de citit şi fără ei avea o înfățişare stranie: o lentilă era complet sfărâmată şi devenise opacă, având o crăpătură drept pe mijloc, aşa încât arăta ca un chior.

Am mai vâslit din greu încă patru zile de-a lungul unui țărm lung, întunecat, crestat din loc în loc de văile unor râuri. Promontoriile se succedau, trecând pe lângă noi cu o încetineală obositoare. La Capul Carambis, potrivit afirmațiilor lui Apollonius, vântul de nord s-a împărțit în două, o parte luând-o spre vest, iar cealaltă spre est. Noii argonauți au sperat sincer că acest lucru a fost real, pentru că ar fi avut cel puțin dincolo de cap un vânt prielnic. Echipajul începuse să dea semne de oboseală. Pe Peter Wheeler şi Peter Warren nu puteai să-i opreşti – se vede că aveau energia de a vâsli toată viața. Mark, conducătorul vâslaşilor, era un tip atât de hotărât, încât totdeauna a dat maximum de energie, însă, deşi era numai muşchi, adeseori încheia ziua într-o stare de prăbuşire fizică, complet istovit de efortul de a trage la ramă şase sau şapte ore aproape fără întrerupere. Bărbații cu adevărat solizi – Jonathan şi Cormac – aveau şi greutatea şi puterea care să-i ajute să mențină efortul continuu. Dar în proporții diferite, fiecare începea să-şi arate oboseala – vedeai fețe supte, ochi înfundați în orbite, şale dureroase, coate şi funduri inflamate, fâşii lungi de piele jupuită.

În barcă nu era niciun bărbat care n-ar fi putut să conducă echipajul, să vâslească în poziția de comandă şi să se adapteze felului de a vâsli în diverse condiții. În apele liniştite era bine să tragi vâsla prelung, dar când marea devenea agitată o bătaie mai scurtă şi mai obositoare era esențială pentru a o putea controla pe *Argo,* care se ridica şi se răsucea. Fiecare vâslă îşi avea caracteristicile ei proprii. Toți ştiam care vâslă este mai rapidă sau prea grea sau mai strâmbă. Altele erau prea uşoare şi prea flexibile, pe când cele mai bune posedau exact elasticitatea de care era nevoie, astfel că fiecare aştepta cu nerăbdare momentul ca, după rotațiile care se efectuau cu ocazia pauzelor de odihnă, să ajungă la o ramă bună.

Menținerea nivelului bărcii devenise o obsesie. După aproape două luni pe băncile cu vâsle, echipajul era tot atât de sensibil ca orice nivelă cu bulă de aer la schimbarea înclinării longitudinale. Dacă *Argo* se înclina numai cu o jumătate de grad, vâslaşii din partea de sus ştiau că era de două ori mai greu să ajungă la apă cu lamele vâslelor lor. Şi atunci se auzea strigătul adresat

celor din partea de jos: „înclinați barca!", strigăt care trimitea oamenii de veghe dintr-o parte a bărcii în cealaltă pentru a o contrabalansa pe *Argo* cu greutatea lor. Uneori, cusătura îmbibată de apă a unei curele de susținere a vâslei se rupea la mijlocul bătăii, iar vâslaşul ghinionist era catapultat în spate dincolo de banca sa în fundul calei. Când se întâmpla aşa ceva, nimeni nu râdea. Echipajul era prea obosit şi asta se întâmplase prea des, Apollonius descrisese toate acestea:

> „Ei au tras din greu la neobosita vâslă. Au muncit cum muncesc boii când ară pământul reavăn. Sudoarea le curge de pe coaste şi gât; ochii ce li se învârtesc în cap privesc strâmb de sub jug; o suflare fierbinte le iese din gură pufăind; şi aşa muncesc toată ziua, înfundându-şi copitele în pământ. Tot astfel echipajul lui *Argo* a arat toată noaptea apa sărată cu vâslele lor."

În dreptul Capului Carambis vântul a început să dea semne de schimbare a direcției în favoarea noastră, aşa cum spusese şi Apollonius că se va întâmpla, însă vremea este înşelătoare. Cum ne grăbeam să trecem de cap, cu pânza întinsă la o briză puternică ce venea dintr-un cer mohorât din care cădea ploaia, am fost luați de vreo două rafale de vânt, care au aruncat picăturile de apă în barcă şi m-au convins că prudența este totuşi mai de preț decât curajul. Noii argonauți erau excelenți vâslaşi, dar îndemânarea lor ca navigatori cu vele pe vreme rea nu fusese pusă la încercare. Până acum, cam 70 la sută din durata călătoriei noastre am petrecut-o la rame, vâslind, şi nu navigând cu vela. Jumătate din echipaj – toți turcii şi câțiva dintre oamenii noştri – nu aveau practic nicio experiență de manevrare a unei bărci deschise pe vreme rea, iar *Argo* era, în definitiv, foarte vulnerabilă în condiții atmosferice nefavorabile.

În mâinile unui echipaj neexperimentat şi obosit, *Argo* putea imediat să aibă probleme. O mare dezlănțuită putea s-o inunde. Ea nu avea punte, de pe care un val să fie aruncat înapoi în mare, iar apa revărsată care umplea de sus până jos santina îi dădea o instabilitate periculoasă. Şi dacă era luată prin surprindere şi vântul umfla vela într-o poziție greşită trăgând de catarg, numai o hotărâre rapidă şi o acțiune bine executată ar fi salvat-o de la răsturnare în cazul în care catargul nu plesnea suficient de repede pentru a reduce înclinarea. O briză puternică putea face ca un val mai nărăvaş s-o dezechilibreze şi echipajul trebuia să-şi mute foarte repede greutatea corpurilor pentru a o readuce la înclinația normală. După 10 sau 12 ore de vâslit, un echipaj era mult prea obosit pentru a putea reacționa cu viteza necesară. Din toate punctele de vedere am socotit că era mai bine să navigam cu prudență şi să încercăm totuşi să amarăm în fiecare seară. Ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit ar fi fost ca *Argo* să fie lovită de o rafală de vânt sau de o furtună apărută brusc în timpul nopții, având la bord un echipaj istovit, mulți dintre membrii lui cu rău de mare.

Precauția mea a crescut când, la 29 iunie, Trondur, cel mai experimentat marinar din barcă, a trebuit să plece acasă în insulele Feroe. Plecarea lui ne-a întristat, mai ales că nu mai era cu noi în ultima şi, după toate probabilitățile, cea mai interesantă etapă a expediției. Fusese însă chemat acasă, iar acum folosea fiecare minut care îi mai rămăsese să pregătească schițele călătoriei, lucrând atât pe navă, cât şi în afara ei, în barca pneumatică. Ziua plecării sale a devenit şi mai deprimantă datorită unei totale opoziții a vântului. Am plecat din micul port Abana la ora 5 dimineața, vâslind şi schimbând mersul navei prin manevrarea velei în funcție de direcția vântului, trecând de mai multe ori de la un fel de a naviga la altul, timp de peste şase ore, în încercarea noastră de a înainta. În cele din urmă am fost nevoit să accept înfrângerea şi să ne reîntoarcem în micul port. Totul ne părea o teribilă irosire de timp şi forță.

După aceea, aşa cum se întâmplă adesea într-o călătorie lungă, cea mai proastă zi a fost urmată de una dintre cele mai bune. Din nou ne-am trezit când mijeau zorile şi pe la răsăritul soarelui vâsleam ieşind din portul Abana. De această dată, vremea liniştită s-a menținut toată dimineața, iar după-amiază a apărut o briză blândă dinspre vest, astfel că am putut să navigăm cu vela. Cormac a aruncat o undiță şi a prins mai mulți câini-de-mare cărnoşi, care ne-au ajuns să pregătim o cină pentru întregul echipaj. Când soarele a apus, briza continua să bată dinspre vest, iar vremea părea atât de stabilă, încât am hotărât să riscăm să navigam şi în cursul nopții. Echipajul se odihnise bine şi era total relaxat. Doi turci, Mustafa şi Umur, jucau şah; de la casetofon se putea auzi o plăcută muzică clasică; ceilalți membri ai echipajului citeau sau discutau. Trecusem de ultimul port, adăpost sigur pentru nave, dar ar fi fost păcat să ne reîntoarcem. Pentru a ne răsplăti, vântul suflă toată noaptea, cu un cer plin de stele după care puteai să te orientezi. *Argo* înainta cu o viteză de 3-4 noduri, în timp ce carturile se schimbau. Fiecare cart era format din patru oameni: doi din ei, şeful veghei şi adjunctul său, aveau experiență în navigația cu vele; ceilalți doi erau începători, dar şi lor le venea rândul să ia cârma şi să învețe să mânuiască pânza dintr-o galeră cu greement drept. Nu era uşor, căci o greşeală însemna de obicei că vântul lovea vela în altă parte decât cea corectă şi atunci ceilalți membri ai cartului trebuiau să scoată ramele şi să vâslească pentru a întoarce botul bărcii şi a-l pune pe direcția cea bună, ca apoi să se poată naviga din nou cu ajutorul velei.

În zori, treceam de Ince Burnu, cel mai nordic cap al coastei Turciei, unde Marea Neagră se îngustează la mijloc. Aici ne aflam doar la 160 de mile de coasta Crimeii şi ajunsesem mai la est decât Suezul. Cu valurile rostogolindu-se dinspre nord, am navigat în direcția vântului, trecând de malurile abrupte de calcar străpunse de grote şi nelocuite, cu excepția farului solitar din vârful care marca acest punct de răscruce pentru expediția noastră. Pete bucătarul ne-a servit micul dejun compus din omletă, pepene verde şi pâine. Şi, în fine, ne-a apărut în depărtare platoul de pe dealul

Sinopului, destinația noastră pentru ziua aceea. Înaintasem foarte bine, căci *Argo* înghițea milele, navigând admirabil. Vântul devenise vijelios, iar valurile mai rapide, căci, ieşind din adâncuri, ele s-au adunat, folosindu-şi energia acumulată în lungul lor drum. Cu mare prudență, am fixat direcția în aşa fel încât să evit promontoriul Sinopului printr-un ocol mai larg, propunându-mi să ne îndepărtăm de zona în care valurile se izbeau de stânci. A fost o măsură de siguranță care s-a dovedit bine venită în următoarele câteva ore.

Un val mare a ridicat barca. Ea a alunecat de-a lungul crestei, a căzut de partea cealaltă şi acolo s-a auzit trosnetul îngrozitor al unei rupturi. Cârma de la babord plesnise. Coada vâslei, 7,60 cm pe 17,80 cm din scândură de cea mai bună calitate aleasă cu grijă, s-a crăpat în locul în care se uneşte cu lama, care atârna neputincioasă într-o parte, ținându-se doar în câteva fragmente de lemn strâmbe. Probabil că lopata de cârmă a slăbit atunci când, în Marea Marmara, ne-am lovit de stânci, sau poate că a avut de-a face cu un val mai aparte. Oricare ar fi fost cauza rupturii, realitatea era că jumătate din posibilitățile de virare ale bărcii noastre dispăruseră.

La început, situația nu părea a fi chiar atât de gravă. *Argo* continua să înainteze dusă de vârit, iar cealaltă vâslă de cârmă, de pe partea dreaptă, părea că o menține pe direcție pentru a se îhdepărta de promontoriul de care se izbeau valurile. Era posibil să deviem uşor direcția galerei, astfel încât să treacă de stâncile amenințătoare. În locul privirilor îngrozite ale unora din membrii echipajului atunci când au auzit trosnind cârma, pe fețele lor a apărut acum expresia interesului de a vedea ce se va întâmpla în continuare. Peter Wheeler, dulgherul navei, a venit la pupa şi, cu răbdare, a examinat fragmentele rupte din transmisia-cârmei. Calm ca totdeauna, Peter a clătinat din cap la vederea avariei, a ridicat în barcă bucățile rupte şi le-a legat bine cu o sfoară.

— Am să încerc s-o repar când vom ajunge la Sinop, spuse el să ne liniştească.

Argo continuă să navigheze cu vela. A trecut de primul promontoriu, apoi am slăbit cârma la tribord pentru a o întoarce la dreapta şi a trece de malul stâricos, alegând un drum printre stânci şi o insuliță colțuroasă din larg. Planul meu era să trecem ca o săgeată prin deschizătură şi apoi să mergem împrejurul promontoriului pentru a ne adăposti de vânt, care ricoşa din stânci. Manevra părea destul de simplă. Trebuiau însă o forță susținută şi o execuție rapidă, căci ştiam că era important să ne adăpostim cât mai repede posibil. Dacă am fi fost aruncați dincolo de promontoriul de la Sinop, având o singură cârmă, am fi fost în dificultate. Galera noastră din epoca de bronz nu ar fi putut să se reîntoarcă cu un vânt favorabil dacă am fi fost împinşi dincolo de aliniament şi dacă n-am fi reuşit să intrăm în Sinop, am fi fost aruncați mai departe în adâncitura lată de 50 de mile a golfului Bafra. La capătul celălalt al golfului se afla capul Bafra, o deltă puțin adâncă, plată, împinsă spre mare de gurile râului Kizilirmak. Era un țărm pustiu, fără niciun port, cu bancuri de nisip şi maluri mereu schimbătoare. Ghidul de

pilotaj cerea echipajelor să ocolească acest loc la o depărtare de cel puțin 5 mile, deoarece nu te poți bizui nici chiar pe hărți. Următorul port dincolo de această zonă era Samsun, la aproape 100 de mile marine de Sinop şi mult prea departe să putem încerca să ajungem la el cu o navă pe jumătate mutilată.

Dar când am tras înapoi cârma din dreapta, am primit o cruntă şi înfricoşătoare lecție de felul în care virează o galeră. Pentru câteva secunde totul a mers bine: *Argo* a virat lin. Apoi, când a sărit dincolo de un anumit unghi critic, vela pătrată şi bine întinsă a preluat controlul bărcii; *Argo* a luat-o pur şi simplu aiurea. Vela avea o mai mare putere de răsucire decât singura cârmă ce ne-a mai rămas şi întoarcerea lină a devenit brusc o violentă zmucitură spre dreapta. Şi în loc să se îndrepte spre deschizătura aceea dintre malul abrupt şi insuliță, *Argo* s-a năpustit direct spre peretele stâncii. Unica noastră cârmă de-abia se mişca în mâna mea. Cu un efort propriu, *Argo* s-a stabilizat pe un curs natural, şi-a afundat botul în apă şi a început să-şi mărească viteza, îndreptându-se fatal spre stânci. M-am simțit atunci ca un schior începător care, luând uşor o curbă pe o pantă, se trezeşte că nu mai poate controla schiurile şi se duce spre marginea prăpastiei.

„Liberă parâma de la dreapta vergii! Trageți frânghia de la baza pânzei, liberă parâma de la stânga! Slăbiți frânghia de la dreapta! Trageți la stânga frânghia principală!" Cu un şir de ordine pe care le-am dat ca o mitralieră, am încercat să întorc complet vela şi să redresez barca. Dar degeaba. Pintenul se comporta ca o cârmă de direcție, muşcând din apă şi ducând galera pe un curs sinucigaş. Pânza umflată reprezenta o amenințare. Fără două lopeți de cârmă cu care s-o putem controla, *Argo* era dezlănțuită ca un cal nărăvaş.

„Strângeți vela!" Tim Readman ştia totdeauna cum să se descurce într-o situație critică la bord şi, împreună cu Peter Wheeler, s-a strecurat cu greu la pupa, apucând pârâmele care trăgeau vela pe vergă.

„Luați poziție pe băncile de vâslit! Lamele peste bord! Partea dreaptă, vâsliți! Partea stângă vâsliți înapoi cu putere!" Cei de pe partea dreaptă au început să vâslească în forță înainte, în timp ce în partea stângă tovarăşii lor şi-au cufundat lamele vâslelor în apă, împingându-le înapoi pentru a acționa ca o frână. Ceea ce vroiau era să rotească barca în jurul axei sale, dar forța unită a celor 14 vâslaşi nu era suficientă. *Argo* continua să plutească spre stânci, dusă de vânt. Mai aveam vreo 40 de metri şi ne loveam de stânci. Oricum, vârful bărcii trebuia întors în aşa fel încât să avem vântul la pupa, şi aceasta trebuia făcut foarte repede. La un iaht modern acest lucru l-ar fi realizat şcota sau trinca. *Argo,* însă, nu avea decât o singură velă pătrată. O trincă, o trincă temporară...

„Repede! Luați repede prelata contra ploii pentru partea din față şi montați-o pe strai ca o velă!"

Tim Readman şi Pete bucătarul s-au repezit la locul în care erau păstrate prelatele într-un sac pentru pânze, au smuls frânghia care-l lega, deschizându-l, şi au scos mica pânză triunghiulară care în mod normal

acoperea, pentru a o feri de ploaie, puntea de la prova. „Repede!” Prinsă de vânt, *Argo* continua, să meargă bâjbâind înspre stânci în ciuda uriaşelor eforturi ale vâslaşilor. Încercând să înfrâneze nava, oamenii erau copleşiți de încleştarea cu care trebuiau să țină mânerele vâslelor, aplecându-se pe spate şi agățându-se cu o mână de copastie pentru a nu fi aruncați sub bănci.

Tim şi Peter alergară cu prelata la capătul culoarului central. Cormac cel voinic şi-a aruncat vâsla şi s-a dus şi el să le dea o mână de ajutor. L-a ridicat pe Tim pe umeri astfel ca acesta să poată ajunge să lege un colț al prelatei cât mai sus pe strai. Nu mai era timp să mai monteze şi parâmele de control, aşa că Peter bucătarul ținea un alt colț al pânzei, iar Peter Warren agăța cea de-a treia parâmă. Mica bucată de prelată a început să vuiască în vânt şi apoi s-a umflat. Am simțit, clar smucitura mini-velei în prova, silind-o pe *Argo* să se îndrepte. Încet, pintenul galerei se întoarse pe direcția corectă şi *Argo* era din nou pe drumul cel bun.

După cinci minute, m-am hotărât să încerc să folosesc din nou vela principală, dar imediat după ce vântul a umflat-o, *Argo* s-a învârtit din nou, îndreptându-se spre stânci. De această dată, eram bine pregătiți – sus pusesem o trincă cu tenda improvizată, iar *Argo* s-a retras cu o reverență din zona periculoasă. Aplecată într-o parte, galera alerga nebuneşte în zig-zag pe la poalele stâncilor. În acest timp, vâslaşii de pe partea stângă au introdus lamele în apă, ținându-le strâns pentru a acționa ca frâne, iar cei din partea dreaptă vâsleau pentru a ne propulsa înainte. La prova, cei trei Peter şi Tim Readman răsuceau şi întorceau tenda ca să prindă vânt şi să controleze botul galerei, căci singura cârmă care ne mai rămăsese atârna neputincioasă. Ajunsesem la insulița stâncoasă. Dacă totul era în regulă, trebuia să navigam înclinați pe o parte prin deschizătura aceea. M-am uitat pe hartă. Cu un vânt de intensitate medie în spate, *Argo* era pe punctul să fie aruncată în marea învolburare de apă din golful Bafra.

— Avem şanse să găsim un locşor de adăpost chiar în această zonă, am spus echipajului care trudea la rame. Dar când vom ajunge la capătul stâncilor, va trebui să vâslim nebuneşte pentru a încerca să acostăm acolo şi să scăpăm de vânt. Fiți gata, şi când vă spun, îndreptați-vă într-acolo!

Am dus barca pieziş, uşor, spre malul abrupt, mergând cât mai aproape posibil de stânci. Când ne-am rotit pe lângă ultimul punct, am strigat: „Trageți! Trageți!” şi botul bărcii noastre s-a întors spre dreapta. Am trecut repede după colț, echipajul vâslind în disperare, ca în cele mai dificile locuri din Bosfor. Aveam destulă viteză ca să înf'rângem rezistența vântului care se izbea de stânci.

Am răsuflat uşurat când am găsit acolo o mică porțiune de apă liniştită, nu mai mare de 28 metri lățime şi 18 metri adâncime; o mică barcă pescărească era deja ancorată acolo. Fugărită de rafalele de vânt *Argo* s-a grăbit să intre în refugiu, iar Cormac a aruncat ancora peste bord. Pentru un moment ancora a refuzat să prindă şi *Argo* începu să alunece înapoi spre fața verticală a malului, atât de aproape încât Peter Wheeler stătea pregătit cu o

cange pentru a o apăra de lovitură. Vâslaşii au reuşit să pornească la timp barca, iar Cormac a uns cu unt o greutate de plumb de la o vâslă, a coborât-o spre fundul mării pentru a verifica dacă acolo se află nisip sau piatră. Când greutatea a revenit la suprafață cu fire de nisip lipite de unsoare, s-a aruncat din nou ancora, care de data aceasta a ținut.

Peter Wheeler a început să se ocupe de vâsla de cârmă ruptă. El a ridicat cu ajutorul unei pârghii două din scândurile bucătarului pentru a le folosi ca speteze de lemn, a dat o serie de găuri în coada ruptă a cârmei şi a început să bată câteva cuie de lemn pentru a fixa spetezele. Totul a fost apoi întărit cu foarte multă frânghie. Era încă ocupat cu această reparație provizorie, care însă ne putea duce şontâc-şontâc până la Sinop, când de dincolo de promontoriu a apărut o navă pescărească, mare plină cu turci care ovaționau şi aplaudau. Sinopul sărbătorea printr-o regată sfârşitul festivalului religios al ramadanului. *Argo* nu putea să ajungă aici într-un moment mai potrivit. Ne-au strigat apoi să-i lăsăm pe ei să ne ducă în port atunci când vântul se va linişti. După aceea, au desfăşurat o pânză mare pe care scria: „SINOP UREAZĂ BUN VENIT ARGONAUȚILOR”.

Va urma...

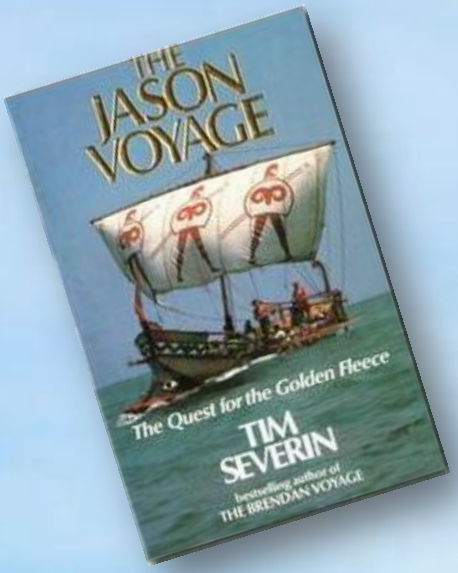

Tim(Timothy) Severin (n. 25 septembrie 1940, Assam, India) este un explorator, istoric şi scriitor britanic. Severin este cunoscut pentru încercările sale de a reface călătoriile legendare ale personalităților istorice. Severin a fost premiat cu Medalia de Aur a *Royal Geographical Society* şi cu Medalia Livingstone a *Royal Scottish Geographical Society*. El a primit *Thomas Cook Travel Book Award* pentru cartea *Expediția Sindbad* (1982).

Severin a învățat la *Tonbridge School* şi a studiat geografia şi istoria la *Keble College* din cadrul *Universității Oxford*. În 1960, pe când era student, Severin a încercat, împreună cu Stanley Johnson şi Michael de Larrabeiti, să refacă drumul lui Marco Polo pe motocicletă. Încercarea a eşuat din cauza problemelor legate de viză la granița cu China.

Ulterior, Severin a recreat o serie de călătorii în scopul de a determina în ce proporție se bazează legendele pe experiențe reale. Pentru a investiga *legenda lui Brendan*, Severin a cusut 49 de piei de bou, le-a întins pe un cadru de lemn, a făcut rost de un echipaj şi în mai 1976 a început să navigheze de pe coasta de vest a Irlandei. Nava, botezată *Brendan*, a ajuns în Insulele Feroe în iunie şi în Islanda în iulie. *Brendan* a rămas acolo până în mai 1977, când Severin şi echipajul său şi-au continuat drumul spre vest. În mai puțin de două luni, nava a atins țărmul insulei Terranova. Cartea sa *Expediția Brendan* (1978) detaliază refacerea călătoriei pe mare a unui călugăr irlandez din Irlanda către Terranova cu un mic currach din piele.

Pentru a investiga *legenda lui Sinbad*, Severin a construit o navă tradițională arabă cu velele cusute cu sfoară din nuci de cocos şi a navigat din Oman în China(1980-1981). Călătoria, finanțată de sultanul Omanului, Qaboos bin Said, este descrisă în cartea *Expediția Sindbad*.

Poemul epic *Argonautica* scris de Apollonius din Rhodos în Alexandria în secolul al 3-lea î.Hr., a devenit baza documentara pentru următoarea expediție Severin. Maestrul constructor de nave **Vasilis Delimitros** din Spetses a construit o replica a unei nave din epoca bronzului, bazat pe un model la scară al navei *Argo*. În 1984, cu douăzeci de vâslaşi voluntari, Severin a plecat din nordul Greciei, prin Dardanele, a traversat Marea Marmara şi a trecut prin Strâmtoarea Bosfor în Marea Neagră realizând o călătorie de 1500 de mile (2400 km)până în Georgia. De-a lungul expeditiei au identificat multe dintre reperele vizitate de Iason şi Argonauții lui, şi a găsit o explicație plauzibila pentru legenda lânii de aur. Severin a relatat expediția în volumul *Jason Voyage* (1985). Cu aceeaşi navă, *Argo*, în

l985 realizează un nou voiaj de la Troia la Ithaca, pe urmele lui Ulise, călătorie având ca inspirație binecunoscutul poem antic *Odiseea. Calatoria a fost descrisă în volumul Ulysses Voyage(l987)*

Severin a scris şi ficțiune istorică. Seria *Viking*, publicată începând din 2005, se referă la un tânăr aventurier viking care călătoreşte în diferite părți ale lumii. În 2007 a publicat seria *Aventurile lui Hector Lynch* în care sunt relatate aventurile unui corsar de l7 ani de la sfârşitul secolului al XVII-lea.

JON F. MERZ
NINJA

JON F. MERZ

NINJA

Traducere pentru VP MAGAZIN: Uncris

UNU

Din verdele luxuriant al fundului văii, fortăreața se ridica spre cer. Pereți înalți de granit extras dintr-o carieră aflată la multe leghe depărtare alcătuiau o fundație pe o colină, cu vedere spre râul ce-și croia drum printre versanții munților. Mult deasupra, turnuri și metereze ofereau gărzilor o priveliște perfectă asupra împrejurimilor. Fusese concepută pentru a zădărnici orice atac, din orice direcție. Pentru un războinic tradițional, fortăreața părea de necucerit.

Dar Ran, ascuns în umbra ramurilor groase de pin parfumat, vedea împrejurări favorabile pe care alții nu le vedeau.

Cu două săptămâni mai înainte, stătea nemișcat în același loc, urmărind cum luna plină își revărsa strălucirea asupra părții răsăritene. Iar sub clarul de lună pereții stâncoși dezvăluiau poate singura slăbiciune a castelului. Asperități ale pietrei se aflau peste tot până la cel mai de jos meterez. Unde alții ar fi văzut doar niște crestături, Ran vedea suporți pentru mâini și picioare. Nu erau uniforme. Și nici simplu nu va fi. Dar era posibil. Iar a fi posibil era baza succesului.

Acum, în umbrele întrețesute de pinul uriaș, Ran aștepta. Trebuia să fie luna nouă și astfel se va strecura perfect prin noapte când va face pătrunderea, tot așa cum, în urmă cu două săptămâni, se folosise de luna plină pentru a-și face observațiile. Precum fusese consemnat în scrierile străvechi, își petrecuse ultimii douăzeci și cinci de ani din viață învățând.

De la naștere, Ran a fost antrenat în legendara artă marțială *Ninjutsu*[1] – infamii tâlhari din lumea umbrelor. Maeștri ai spionajului, infiltrării, și în luptă, *ninja* aveau reputația de războinici cu puteri supranaturale capabili de a supune natura cu puterea voinței lor și să vrăjească o santinelă neînfricată doar cu o privire.

Ran zâmbi la acest gând. Cu siguranță, mai avea multe de învățat până să ajungă la cele mai înalte culmi ale acestei arte, dar… magie? Era mai de presupus că respectivele santinele ațipiseră. Decât să fie aspru pedepsite pentru că au dormit în post, pur și simplu au inventat o poveste cum că *ninja* a aruncat o vrajă asupra lor.

Iar Ran mai știa ceva: camarazii săi *ninja* erau bucuroși să-i lase pe ceilalți să creadă în mituri și legende, pentru că le era de folos în îndeplinirea misiunilor. Deci, chiar dacă nu era adevărat – era bine să se știe că este.

Un vânticel ușor a mângâiat ramurile din jurul său. Ran a închis ochii și a deschis gura pentru a amplifica șoaptele nopții. A auzit tusea celui aflat de gardă departe de el. A auzit *clink*-ul unei linguri în castronul aflat în vatra unei case din cătunul aflat în apropiere.

Dar altceva îl neliniștea.

Era timpul să se miște.

Târându-se încet, Ran a ieșit de sub copac și a așteptat până ce vântul a foșnit iarba de la poalele castelului, înainte de a se mișca din nou. De fiecare dată când apărea un zgomot în împrejurimi, Ran îl folosea pentru a-și camufla apropierea.

Ajuns, în sfârșit, la baza zidului, Ran a privit în sus localizând primul suport pentru mână. A început să se cațere, menținând aceeași apăsare și la mâini și la picioare. În timp ce o mână sau un picior căuta o nouă poziție, celelalte trei menținеau contactul ferm, ținându-l lipit de zid.

Stăpânul castelului și gărzile sale nu s-ar fi așteptat niciodată ca un intrus solitar să se cațere pe zid în această manieră. Și, chiar dacă Ran avea și o *kaginawa*[2] cu ghearele înfășurate în mătase pentru a absorbi zgomotul când era aruncată, nu voia să riște să o desfășoare, pentru că o santinelă alertată ar fi putut-o descoperi în timpul lungii sale ascensiuni.

Ran și-a ținut răsuflarea înceată și ritmică, având grijă ca sângele să fie suficient de oxigenat pentru a asigura suficientă putere mușchilor, dar conștient că prea mult l-ar fi făcut să devină ușor amețit. Iar o greșeală la asemenea înălțime însemna moarte sigură.

---

[1] [1] Ninjutsu (忍術) – complex de artă marțială, strategie, tactici de luptă neconvenționale, spionaj, practicat de *shinobi* (忍) – mai cunoscuți în afara Japoniei sub numele de *ninja* (忍者). Era mai mult o artă a trucurilor, decât una marțială.

[2] Kaginawa – cârlig cu patru vârfuri, prevăzut cu o coardă. Era folosit pentru escaladări.

În timp ce se concentra asupra urcușului, Ran recapitula cele spuse de *jōnin*[3] cu o lună mai înainte la școala de antrenament ascunsă în adâncul munților, la sute de mile de locul unde se afla acum.

— Este o relicvă importantă pe care trebuie neapărat să o avem.

Ran, proaspăt după o baie *ofuro*[4] fierbinte, făcută la sfârșitul unei zile de extenuante antrenamente *bojutsu*[5], a sorbit din ceașca de ceai din fața sa.

— Ce relicvă este?

Jōnin-ul său, pe nume Tozawa, și care era o legendă printre *ninja*, a zâmbit doar.

— Este o sabie specială, făurită de un fierar cunoscut sub numele de Daisuke acum mai bine de două sute de ani. Lama sa are reputația de a fi considerată cea mai bună, de către orice războinic care a existat vreodată.

Ran s-a încruntat. Numai războinicii tradiționali aveau o asemenea dragoste nenaturală pentru lamele săbiilor lor, crezându-le îmbibate cu sufletele strămoșilor. *Ninja* erau pragmatici; ei apreciau lama sabiei pentru calitatea de a aplica lovituri ucigătoare, iar când auzea pe cineva vorbind în asemenea termeni nobili, Ran se simțea deranjat.

Tozawa i-a zâmbit.

— Știu la ce te gândești, Ran. Deși ești un ucenic atât de dotat, încă mai ai multe de învățat. Adu înapoi sabia. Îndeplinește misiunea și vei fi recunoscut ca un adevărat *ninja*.

O pală puternică de vânt îl făcu să ezite. Ran a aruncat o privire în jos și a văzut că se afla la vreo treizeci de metri înălțime. La mai mult de jumătate până în vârf. Și-a dublat eforturile și după câteva minute, s-a oprit chiar sub meterez.

Din nou, a deschis gura și a așteptat producerea vreunui zgomot, pentru a se infiltra și el. Neauzind nimic în apropiere, Ran s-a agățat de meterez și a trecut peste el. Dacă cineva ar fi privit chiar în acel loc, ar fi putut vedea doar ușoară ondulare a zidului când Ran a alunecat peste marginea lui. Dar a trecut atât de repede încât ei nici n-ar fi băgat de seamă. La urma urmei, se aflau la zeci de metri înălțime; cine s-ar fi putut urca atât de sus?

Ran s-a lipit de suprafața interioară a zidului așteptând ca ochii să se obișnuiască cu lumina locală. Era înfășurat din cap până-n picioare cu un echipament de camuflaj, un amestec de pete albastru închis și gri care-l făceau mai greu de observat decât dacă

---

[3] Jōnin (上忍) – maestru *ninja* (忍者) / *shinobi* (忍び) cu aptitudini și experiență deosebite ce îndeplineau rolul de căpitan. Puteau participa la cele mai dificile misiuni, inclusiv cele de grad S considerate de cea mai mare dificultate.

[4] Ofuro – cadă de lemn.

[5] Bōjutsu (棒術) – arta marțială a luptei cu bastonul.

ar fi purtat unul în întregime negru. Pe cap purta masca tradițională *ninja* formată din două părți. Una era înfășurată cu grijă în jurul capului, iar cealaltă peste gură. De asemenea, Ran își înnegrise zona din jurul ochilor cu cărbune provenit de la focul la care își preparase hrana mai devreme, în cursul zilei. Nici o parte a corpului său nu era vizibilă; era ca și cum nici nu s-ar fi aflat acolo.

De lângă meterez, putea ajunge la primul turn din fața sa care se ridica și mai sus, cu vreo cincisprezece metri. Din vârful acestuia, va putea trece pe puntea ce ducea către partea centrală a castelului.

Obiectivul său.

Ran a tras aer adânc în piept apoi a expirat încet. La zece metri distanță, pe zid, putea vedea spinarea uneia dintre santinelele aflate la datorie. Acestea trebuiau să stea la crenele, neavând voie să se miște de acolo. Ran memorase deja poziționarea lor și programul după care se făceau schimburile, încă din timpul misiunii de recunoaștere de acum câteva săptămâni. Era încrezător că nici măcar n-ar fi reacționat, chiar dacă l-ar fi auzit.

Cu ochii fixați pe intrarea în turn, Ran a ieșit din umbra adâncă și s-a folosit de *yoko aruki*[6] pentru a traversa spațiul deschis. Și-a menținut mișcarea lină a trunchiului știind că orice mișcare bruscă creștea probabilitatea de a fi descoperit. O alunecare felină, de plutire era mai potrivită.

A ajuns la intrarea în turn și s-a oprit, pitindu-se, doar cu capul scos după colț pentru a vedea ce se află în fața sa.

În suporturi metalice aflate în partea de sus a zidurilor ardeau torțe, dansul flăcărilor stârnind umbre ciudate pe pereții netezi. Scara ducea către nivelul următor, iar Ran a urcat-o pășind neauzit. Capabil să se miște din umbră în umbră, Ran se prelingea pe treptele de piatră, ținându-și spatele lipit de zid, cu mâinile îndepărtate în lături pentru a-și menține echilibrul.

L-a auzit pe gardian înainte de a-l vedea și Ran a împietrit în umbra în care se afla. În capul scărilor, o santinelă zăbovea, privind afară prin fereastra înaltă. Dacă ar fi fost acolo cu câteva minute mai devreme, l-ar fi putut vedea pe Ran cum se mișca lipit de zid, dar numai dacă ar fi fost foarte atent. Iar experiența demonstra că cele mai multe santinele nu erau foarte atente atunci când castelul lor domina ținutul înconjurător. Tocmai de acest sentiment de invulnerabilitate profitau Ran și alții ca el.

Dar Ran se confrunta acum cu o altă problemă: cum să treacă pe lângă gardian? Aștepta până la ora două a nopții înainte de a reîncepe infiltrarea. Dar, dacă întârzierea se va repeta la fiecare post de gardă, risca să se expună atunci când primele raze ale zorilor vor apare la orizont.

---

[6] yoko aruki – pas lateral specific ninja.

Prins de un acces de tuse, gardianul s-a mișcat brusc. Ran n-a mai pierdut timpul și a urcat scările, dar apoi s-a oprit pentru a vedea unde s-a dus santinela.

Dădu aprobator din cap – în sinea lui – văzând că santinela trage un scaun și se așează comod în el, gata să tragă un pui de somn. Ran a numărat până la șaizeci apoi a trecut pe lângă gardian, cu mâinile gata să-l amuțească dacă era necesar. Dar acesta nici măcar n-a mișcat.

Ran a traversat puntea și s-a oprit lângă intrarea în aripa centrală a castelului. Tozawa îi arătase un plan al castelului, plan provenit de la unul dintre meșterii ce lucraseră la construirea acestuia. Ran a întrebat dacă informația a fost cumpărată. Tozawa a zâmbit.

— Nu, sarcina de a culege informații a fost misiunea de absolvire a școlii pentru un alt ucenic. Informația este de încredere.

Ran, știind că informația cumpărată poate fi potențial suspectă, a simțit o oarecare ușurare. Unul dintre frații sau surorile sale pătrunsese în biroul meșterului și a copiat planul fără a fi descoperit.

Zăvorul porții principale era închis. Ran s-a aplecat mai aproape pentru a examina mecanismul simplu. Din mânecă, a scos o tijă subțire de metal îndoită la capăt. Potrivind-o în gaură a răsucit-o de două ori, apoi a apăsat. Zăvorul a fost tras, iar Ran s-a strecurat în castel.

Mai multe torțe ardeau aici, și știind cum să ajungă la destinația sa, Ran se mișca acum mai repede. A ignorat grandioasa scară centrală și s-a îndreptat către coridorul îngust din stânga. După ce a făcut câțiva pași în interior, s-a oprit ascultând. Sunetele din ‘năuntrul castelului erau diferite față de cele din afară și trebuia să-și acorde câteva clipe ca să se obișnuiască.

A mai înaintat puțin și s-a oprit din nou. Drept în fața sa putea vedea o ușă. Acolo trebuia să se afle sabia, după cele spuse de Tozawa. Ran nu vedea nici un gardian și se încruntă. Era ciudat că o asemenea relicvă neprețuită să fie păstrată într-o încăpere fără sentinele. Dar s-a apropiat și a încercat mânerul ușii. Era încuiată.

A îngenunchеat în fața ei și a văzut că încuietoarea era mult mai complexă. Și-a ales uneltele și a început să lucreze, conștient că fiecare *click-click* răsuna ca un bubuit de tunet în liniștea coridorului. Și-a reținut respirația și a vizualizat încuietoarea deschizându-se. După douăzeci de secunde, s-a deschis.

S-a strecurat în încăpere. Un candelabru aflat sus picura ceară pe măsură ce lumânările ardeau cu flacără mică. Dar era destulă lumină pentru a putea vedea în jur.

Ran se afla într-o încăpere de circa șapte metri lungime și cinci lățime. Arăta ca un fel de bibliotecă, iar Ran a văzut suluri stivuite pe rafturi sculptate cu *rune*

străvechi. Totuși, ceea ce i-a atras atenția cel mai mult, a fost altarul de piatră din mijlocul încăperii. S-a dat mai aproape și a văzut striuri ce acopereau toată partea superioară, plată ce se înclina către o scobitură acoperită, folosită probabil pentru a aduna un lichid.

Sânge.

Ochii lui Ran au împietrit. Altarul era folosit pentru sacrificii.

A privit în jurul încăperii și a văzut tapiserii complicate descriind scene sângeroase de carnagiu. În fiecare dintre ele, un vrăjitor părea să sacrifice un animal, femeie, sau copil unei creaturi în negru.

Magie neagră.

Ran s-a încruntat sub mască. Auzise șoapte și legende, desigur. Dar să vadă reprezentarea răului într-o astfel de manieră… Simți crampe în burtă.

A respirat adânc și a ridicat din umeri la senzația de moarte ce stăpânea această încăpere. Sabia trebuia să fie undeva pe aici. A traversat către raftul cel mai apropiat și a încremenit.

Se mai afla cineva cu el în încăpere.

Într-o clipită, sabia scurtă, curbată a fulgerat afară din teacă, gata să lovească. Ochii lui Ran săgetau în jur, dar nu a văzut nimic. Vrăjitorie?

Apoi s-a întors și a văzut ceva ce-i scăpase mai devreme, când a intrat. Acolo se afla o ușă mai mică ce ducea către o încăpere alăturată. În partea de sus, se afla un grilaj metalic ce acoperea o fereastră mică.

Ran s-a îndreptat către ea și a privit înăuntru.

O fată-sclavă era culcată pe un pat simplu acoperit cu paie. Era adormită și respirația ei era ceea ce auzise Ran. Un zăvor greu ținea ușa încuiată, iar Ran îl privi. Fata era ținută prizonieră, probabil pentru a fi sacrificată. S-a întors cu spatele la ușă. Nu știa ce fel de zei venerau aici, dar disprețuia credința care cerea luarea unei vieți inocente în numele ei.

Destul. Se afla aici pentru sabie, nu pentru dezbateri teologice. Dar unde ar putea fi? Era posibil ca vrăjitorul să o fi mutat în altă încăpere? Ran nu avea timp să cerceteze întregul castel.

— Ai venit aici pentru sabie, nu-i așa?

A fost o șoaptă care a s-a auzit ca o explozie. Ran s-a întors, cu sabia pregătită să lovească în direcția zgomotului.

Venea din spatele ușii celulei. Și după ce s-a apropiat, Ran a putut vedea fața drăguță căreia îi aparținea vocea. Zâmbi. Deci, ea nu era deloc adormită.

— Știu unde se află, spuse ea. Pot să-ți spun unde o țin ascunsă. Dar trebuie să mă eliberezi.

Ran s-a încruntat. Nu se așteptase la așa ceva. Dar dacă lăsa fata să plece, misiunea lui ar fi fost compromisă. Ar fi trebuit ca prezența sa să nu lase nici o urmă. Doar dispariția sabiei ar fi dovedit faptul că cineva s-a infiltrat în castel.

A privit în jurul camerei. Cât timp avea la dispoziție pentru a cerceta? Fiecare clipă petrecută în castel însemna o șansă mai mare să fie descoperit. Ochii lui Ran s-au îngustat pe măsură ce analiza variantele.

Se apropie de ușa celulei. Chiar dacă ea avea părul în dezordine, se putea vedea cât era de frumoasă. Ea se îndepărtă de ușă și Ran a văzut că era îmbrăcată într-o tunică transparentă legată peste talie cu un brâu ce-i accentua formele zvelte.

— Spune-mi unde o păstrează și te voi elibera.

Ochii ei verzi au clipit. A ezitat doar o clipă.

— Dacă nu mă eliberezi după ce îți spun, voi țipa și întreg castelul se va alarma în câteva clipe.

Ran s-a încruntat. O putea ucide, desigur, dar îi displăcea ideea de a lua o viață fără nici un rost.

— Voi face cum am spus. Spune-mi.

Ea îi arătă.

— În spatele tapițeriei cea mai îndepărtată se află o nișă în zid.

Ran a traversat încăperea și a dat la o parte tapițeria. A pipăit cărămizile și a găsit una care se mișca. A scos-o și a băgat mâna în nișă. Degetele au apucat forma alungită învelită în mătase și a scos sabia afară.

Grijuliu, a reintrodus cărămida în gaură și a tras tapițeria la loc. Nimeni nu trebuia să observe că lipsește ceva.

S-a întors și a făcut o plecăciune către fată.

— Mulțumesc.

Ea a continuat să șoptească.

— Eu mi-am ținut partea mea de înțelegere. Ține-o și pe a ta.

Ran s-a apropia de ușa celulei.

— Și cum vei scăpa după ce te voi elibera? Nu poți veni cu mine.

— Lasă grijile în seama mea. Tu doar deschide ușa.

El s-a aplecat ca să examineze încuietoarea. Era un mecanism destul de simplu pe care l-a deschis cu ușurință. Când a dat ușa în lături , fata-sclavă a trecut atât de aproape de el încât l-a atins.

— Mulțumesc.

Ran a dat din cap.

— Înțelegerea noastră este acum îndeplinită cu totul.

Ochii ei îl priveau, iar el putea vedea minunea din ei.

— Ești unul dintre acei pe care ei îi numesc războinicii-umbră.

El a tăcut un moment.

— Da, sunt.

— Pot veni cu tine.

— Nu – Ran a înălțat sabia – doar pentru asta am venit. Acum trebuie să plec. Și tu ar trebui să faci la fel. Judecând după picturi, nu vei mai avea mult de trăit.

— Ei venerează un zeu crunt, știi asta. Unul care se târăște din adâncuri de mizerie și depravare.

— Nu-mi pasă, a răspuns Ran. Dar cum ai ajuns prizonieră?

— M-a răpit din ținutul meu aflat mult la vest de aici. Acolo eram prințesă.

Ran s-a încruntat.

— Și cum de știi despre cei ca mine?

Ea zâmbi.

— Mi-am petrecut timpul studiind legendele despre războinicii din diverse ținuturi. Numele meu este Cassandra. Care-i al tău?

— Sunt cunoscut ca Ran. Cum vei părăsi castelul?

— Mă descurc eu.

Poate, se gândi el. Dar fără ajutor va avea puține șanse să treacă de gărzi. Totuși, Ran nu se afla acolo pentru a provoca vânzoleală. Din interiorul hainei, a scos un pumnal *tantō*[7], cu lama din oțel negru, fără nici un marcaj distinctiv. Ar fi putut proveni din orice atelier de fierărie, de oriunde. I-l dădu Cassandrei.

— Ia-l și poate că vei avea cu adevărat o șansă.

L-a luat și a făcut câteva mișcări ca de tăiere prin aer. El i-a apreciat îndemânarea. Cineva o antrenase în mânuirea pumnalului.

— Acum trebuie să plec.

Cassandra a ridicat brațul.

— Dacă te vei afla vreodată în ținuturile din vest, mergi la curtea lui Varlus și spune-le că tu ești cel care m-a eliberat de vrăjitorul pe care ei îl numesc Seiryu.

Ran i-a înfruntat privirea o clipă, apoi s-a întors.

— Te conduc până la poarta castelului, apoi drumurile noastre se despart.

A încuiat la loc celula. La o privire superficială părea în regulă, dar credea că în cel mult o oră dispariția ei va fi descoperită. Apoi va fi observată și lipsa sabiei. Amândouă faptele vor face ca retragerea sa să fie mult mai dificilă dacă vor închide căile de acces prin vale. Timpul era crucial.

— Urmează-mă.

---

[7] Pumnal tantō - (短刀 - "lamă scurtă") – una dintre armele tradiționale japoneze (日本刀 *nihontō*) purtate de cei din clasa samurailor.

Au părăsit încăperea, iar Ran a reîncuiat-o. La intrarea principală, au trebuit să se oprească pentru că doi gardieni treceau periculos de aproape. Ran a pus o mână peste gura Cassandrei ca să o împiedice să țipe, iar ea i-a răspuns apropiindu-și trupul de al lui. Ran a așteptat câteva secunde în plus înainte de a se mișca din nou.

La poarta castelului, s-a oprit și s-a uitat încă o dată în ochii ei. S-a înclinat scurt, apoi s-a întors pe drumul pe care venise. Pentru Cassandra, a fost ca și cum el s-ar fi aflat o clipă acolo, apoi s-a topit în întuneric.

DOI

În lumina torțelor, Tozawa dezveli *katana*[8] Daisuke veche de două sute de ani, lăsându-i lama să strălucească. A zâmbit, iar apoi a repus lama în *saya*[9].

Se întoarse către Ran.

— Ai făcut o treabă bună.

Ran s-a înclinat.

— Mulțumesc. Misiunea nu a fost lipsită de provocări.

— Oh?

Ran l-a privit.

— Ce știm despre vrăjitorul pe care ei îl numesc Seiryu?

Tozawa a pus deoparte sabia Daisuke, apoi a luat ceașca de ceai.

— Se spune că Seiryu este un maestru în magia neagră. Nu este surprinzător că stăpânește aproape întreaga vale. Este nemaipomenit de crud.

Tozawa îl privi un moment pe Ran.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Sabia nu se găsea în încăperea pe care ai indicat-o. Dacă n-ar fi fost o prizonieră acolo, mă îndoiesc că aș fi putut să o găsesc. Seiryu o ascunsese bine.

— O prizonieră?

— O prințesă răpită de la curtea din Varlus, din vest. Trebuia să fie sacrificată celui căruia Seiryu pretinde că i se supune.

— Într-adevăr – Tozawa luă o înghițitură de ceai. Și ce s-a întâmplat cu această prizonieră?

---

[8] Katana - Katana - (刀) – una dintre săbiile japoneze tradiționale (日本刀 *nihontō*) folosite în Japonia medievală. În mod obișnuit cunoscută ca fiind „sabia samurailor”. Se remarcă prin: lama lungă, subțire, curbată, cu un singur tăiș, cu o gardă mică rotundă sau pătrată și un mâner lung pentru ambele mâini.

[9] Saya – teacă din lemn.

— Nu știu. Mi-a dezvăluit locul unde era ascunsă sabia. În schimb, eu am eliberat-o.

— Așa ai făcut?

— Da.

Tozawa a oftat.

— Dar te-ai gândit mai întâi la urmările unei astfel de acțiuni?

— M-am gândit. Aș fi fost obligat să ucid fata pentru a o împiedica să țipe și să dezvăluie prezența mea. Dar și moartea ei ar fi alertat castelul la fel de repede. Cea mai bună cale de a-mi continua misiunea a fost să fac o înțelegere, iar apoi să ne despărțim drumurile cât mai repede posibil. Și exact asta am și făcut.

— Ai vrea să afli ce s-a întâmplat după misiunea ta? După ce ai eliberat fata?

Ran s-a încruntat.

— Ce?

Tozawa a desfășurat un sul de hârtie în fața lui Ran.

— Seiryu a fost furios din cauza furtului sabiei, și – mai ales – din cauza evadării sclavei. A pus o grea povară pe satul cel mai apropiat de fortăreața sa; în loc să omoare acea fată pe care ai eliberat-o, și-a trimis trupele în sat și a răpit douăzeci de femei, care au fost ucise cu sabia în zorii acestei zile.

Ran și-a ținut respirația, dar Tozawa nu l-a menajat.

— Acțiunea ta de a salva o viață a avut ca urmare moartea a douăzeci.

— Acțiunea mea a fost motivată doar de îndeplinirea cu succes a misiunii. Am făcut ceea ce era necesar pentru a îndeplini ordinele primite de la tine.

Tozawa a mai sorbit o înghițitură de ceai.

— Nu arunca povara vinii pe mine, Ran. A fost un succes recuperarea sabiei Daisuke. Dar în ceea ce privește misiune în sine, a fost un eșec.

— Nu sunt de acord, a spus Ran. Misiunea a avut atât succes cât putea să aibă în condițiile date. Mai mult, am atins fiecare obiectiv stabilit de tine în vederea obținerii diplomei de absolvire. Mi-am câștigat locul în cadrul clanului; mi-am câștigat *menkyo kaiden*[10].

Tozawa l-a privit o clipă.

— Și ce ai de spus despre cele douăzeci de țărănci ucise din cauza acțiunilor tale?

— Este regretabil, a spus Ran. Iar moartea lor îmi va apăsa conștiința pentru totdeauna. Dar lui Seiryu nu ar trebui să i se permită să mai trăiască nici măcar o zi.

— Nu este treaba ta să hotărăști asta, Ran. Asemenea decizii sunt peste nivelul tău.

[10] menkyo kaiden - (免許皆伝) – diplomă de absolvire.

Ran se zbârli.

— Îmi vreau *menkyo kaiden*.

Tozawa s-a încruntat.

— Ai dreptate, desigur. Ți-ai îndeplinit toate obiectivele misiunii. Ți-ai câștigat dreptul să absolvi școala.

De pe mica masă de alături, Tozawa a luat un sul răsucit pe care l-a desfășurat.

— Acesta va confirma cele învățate cu noi. Clanul te va contacta în legătură cu prima ta misiune.

Ran a introdus sulul sub kimono și s-a ridicat.

— Prima misiune am îndeplinit-o deja.

TREI

În mod clar, Seiryu învățase ceva din greșeli.

De multe ori, inamicul nu-și schimba sistemele de apărare, din pură aroganță. Dar era evident că Seiryu nu suferea de o asemenea vanitate. Acolo unde existase o slăbiciune de care s-a profitat, acum era imun la un atac. Întregul castel era iluminat cu torțe mari care luminau fiecare meterez și crenel pe care-l folosise Ran pentru a se infiltra.

Numărul gărzilor a fost mărit considerabil. Ran îi numărase de trei ori pe cei de pe metereze și din turnuri. Toți erau mercenari, cel mai probabil, năimiți cu promisiuni de aur și putere asupra țăranilor localnici îngroziți.

Nu, Ran nu va mai intra în castel prin metoda pe care a folosit-o prima dată. A zâmbit și s-a întors înapoi în adâncurile pădurii. Din fericire, maeștrii lui l-au pregătit temeinic. Și existau destule feluri de a se infiltra într-o fortăreață.

Și, în timp ce Seiryu se credea acum invulnerabil la un atac, tocmai îi dădu-se involuntar lui Ran oportunitatea de care acesta avea nevoie.

Dimineața următoare, Ran se prezentă în fața porților castelului. Era îmbrăcat ca un războinic pribeag tradițional, cu *katana* sa curbată și *wakizashi*[11] puse la brâu.

Gărzile de la poartă l-au privit cu un amestec de amuzament și dispreț. Unul dintre ai s-a apropiat de Ran cu un mers țanțoș.

— Ce vrei?

[11] wakizashi - (脇差) – a doua sabie purtată tradițional de samurai. Mai scurtă, cu lama ce cca 60 cm.

— Spune-i stăpânului tău că noul său șef al gărzilor este aici.

Vocea lui Ran, cu grijă cultivată de-a lungul anilor de antrenamente *ninjutsu*, a subliniat imediat faptul că gardianul de la poartă nu trebuie să-i mai întârzie intrarea sub nici un motiv. Gardianul s-a dat înapoi, uitându-se către camaradul său, apoi a dispărut în interiorul castelului.

Când a reapărut – după zece minute – Ran stătea în exact aceeași poziție. N u-și mișcase nici un mușchi pe toată durata cât gardianul a fost plecat, știind ca a fost sub observație cel puțin cinci minute.

Gardianul l-a condus sus pe trepte și în interiorul castelului. Dincolo de poartă, actualul căpitan al gărzilor – un monstru diform ale cărui mâini păreau a fi în stare să zdrobească pietre fără nici un efort – îl aștepta. L-a privit pe Ran din cap până-n picioare, apoi a izbucnit în râs.

— Cred că glumești.

— Ești stăpânul castelului?

Căpitanul gărzilor păru surprins.

— Nu, nu sunt.

— Atunci nu mai am nimic să-ți spun. Spune-i stăpânului tău că sunt aici și-i cer o audiență imediat.

Căpitanul și-a mușcat buzele gânditor.

— Și de ce ar trebui să-i spun această și să risc a-l supăra?

— Pentru că dacă nu o faci, va fi și mai supărat pe tine.

Căpitanul se întoarse să plece, dar în clipa următoare, își lansă pumnul direct în figura lui Ran. Acesta, obișnuit cu acest tip de atac agresiv, a așteptat până ce căpitanul a fost gata să lovească, și atunci a pășit înainte aplicându-i un cot în plex. Căpitanului i s-au muiat picioarele. Ran a privit în jos către el, cu un dispreț evident întipărit pe față. A auzit o bolboroseală venind de undeva din apropiere și a văzut o altă patrulă de gărzi holbându-se uimite la ceea ce tocmai se întâmplase. Le putea citi pe chip cu ușurință: cum, se întrebau uimiți, era posibil ca un om de o asemenea statură să-l pună jos pe căpitan, aparent fără nici un efort?

Ran lăsă ca uimirea să-i mai țină o clipă, apoi i-a făcut semn unuia dintre ei.

— Tu de acolo, du-te și caută-l pe stăpânul castelului. Spune-i că acum are un post liber, iar eu sunt gata să-l ocup.

Gardianul nu mai avu nevoie de o altă încurajare și a dispărut în castel. Ran a încrucișat brațele la piept și aștepta, în timp ce căpitanul se ridica icnind. Cu siguranță, cândva fusese un luptător zdravăn, dar anii din serviciul lui Seiryu îl muiaseră până la punctul în care reușea să se impună doar prin reputație.

— Cum te numești?

Ran a privit în sus. La unul dintre balcoane, l-a văzut pe Seiryu pentru prima dată. Arăta ca un fel de nevăstuică scofâlcită cu ochii ca niște mărgele, dar care trădau un intelect de excepție.

Ran s-a încruntat și a arătat către căpitanul care încerca să se mențină pe picioare.

— Căpitanul tău nu mai este potrivit pentru slujba sa. Sunt aici ca să-l înlocuiesc.

Seiryu s-a uitat la omul aflat acum în picioare, deși se clătina.

— E angajatul meu de mulți ani. De ce ar trebui să-l înlocuiesc?

— Pentru că este incompetent.

— Chiar este?

Ran a oftat.

— De curând ai pierdut ceva. Acest om este vinovat pentru cele întâmplate.

Seiryu și-a îngustat ochii.

— Și cum de știi tu că de curând am pierdut ceva?

Ran a ridicat din umeri.

— Bărbații flecăresc mai mult decât muierile bârfitoare. Veștile despre pierderea ta au ajuns peste tot. De aceea sunt aici.

Seiryu a păstrat tăcerea un moment. Apoi a arătat către căpitan.

— Și ce facem cu el? Nu pot avea doi căpitani. Asta i-ar zăpăci pe oamenii mei.

Ran a ridicat din umeri.

E ușor de rezolvat.

Într-o clipită, *katana* lui Ran a fulgerat prin țesătura subțire, mușchii tari și oasele gâtului căpitanului. Ran a răsucit sabia înapoi, a lovit capătul mânerului pentru a îndepărta sângele și a reintrodus-o în teacă în mai puțin timp decât a fost necesar ca țeasta căpitanului să se rostogolească la pământ, pe o parte.

Ochii lui Seiryu s-au mărit.

— Impresionant.

Ran a azvârlit o mică pungă cu aur unuia dintre gardieni.

— Du-l în sat și ai grijă să fie îngropat cum se cuvine. Dacă aflu că ai cheltuit banii pe orice altceva în afară de înmormântare, capul tău îl va urma pe al lui.

Seiryu îi făcu semn lui Ran.

— Vino înăuntru și vom discuta despre angajamentul tău în slujba mea.

Ran a pășit înainte, conștient că ochii tuturor santinelelor din garnizoană erau pe el. Se purtă ca și cum ei contau mai puțin decât praful de pe tălpile sandalelor lui și merse să se întâlnească cu Seiryu.

Va urma...

Special pentru VP MAGAZIN!

Din universul DUNE

Începând cu luna Noiembrie

numai în VP MAGAZIN

puteți afla ce s-a mai întâmplat cu Duncan Idaho şi ceilalți companioni din non-nava evadată de pe planeta Canonicatului...

DUNE REVENANT

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să ştiu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonicatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a şaptea a „Dunei" a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant", este, aşa cum recunoaşte însuşi autorul, un „unfinished draft" plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II şi a Dispersiei a produs nişte şcoli speciale: la Şcoala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho şi Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, şi paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei" mai mult decât o face Brian Herbert şi Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei". Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu maşinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, aşa cum ne obişnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit şi Onoratele Matre? Membrii non-navei şi Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat şi un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar şi Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar şi autodistrugerea.

Dune: Revenant
http://reviziadecarte.wordpress.com/

...„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana." ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem şi noi fără astâmpăr."

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

William Mitchell

Spiritul Dunei

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Spiritul DUNEI: Capitolul 2

Celebrarea milenară a Şcolilor de Păstrăvărese vine la o vreme când GIOAD respectase maximele Economiei Integrale timp de 500 de ani. Faptul că GIOAD încorporează în lung şi în lat marea diversitate xenoculturală şi nevoile interesante ale universului nostru era ceva ce străbunii nu şi-ar fi putut imagina. Proto-economia arhaică, cum erau capitalismul şi comunismul, erau încă prezente pe vremea CHOAM, încercând să ţină în echilibru şi sub control puterea pe care o aveau. Având baza în Economia Integrală, GIOAD nu mai este legată de chestiunile politicii. Fără un astfel de sistem, ne-am extinde până la o masă critică ce ar însemna distrugerea noastră mutuală. Ne cedăm puterea necondiţionat, aşa că succesul nostru este succesul universului: măsurat în procese, nu în scopuri.

- filosofie progresivă GIOAD –

Adunarea directorilor GIOAD[1] nu era planificată pentru încă trei semicicluri, astfel că trebuise stabilită de la distanță în unanimitate o întâlnire de urgență extraordinară. Directoratul Ghildei Ixiene Omni Asimilatoare existase cu acest nume de câteva milenii. Edictele pe care fuseseră codate aliațele Ghildei Ixiene, totuşi, mergeau milenii în urmă până în vremea Zeului Tiran, iar precedentul cooperării şi conspirației Ghildei Ixiene puteau fi găsite în povestirile mitice ale lui Muad'Dib. Directorii GIOAD includeau reprezentanți din enclavele Ghildelor majore ca

[1] **G**uild **I**xian **O**mni **A**symulant **D**irectorship

şi tehnocraţi Ixieni de mare vizibilitate, teoreticieni cybimech şi parlamentari integral economişti.

Yeshika Ampre fusese împăratul tehnocrat al Ixului şi era rolul ei să înceapă şedinţa GIOAD. Produsă prin Şcoala Noree-Ampre din acelaşi proces de înmulţire care o produsese pe Hwi Noree, Yeshika şi geamăna ei Yanima reprezentau un stil de înmulţire Noree-Ampre care punea accent pe renunţarea la vechea tendinţă de favorizare a genului masculin în creaţia tehnologică. Hwi Noree, care se măritase cu Zeul Tiran însuşi, începuse să simbolizeze ideea că impulsul masculin de creaţie era deseori externalizat şi aproape niciodată nu avea graţia creaţiei biologice. Şcoala Noree-Ampre accentua că femelele Ixiene aveau o înţelegere intrinsecă a favorizării biologice, iar tehnologia creată de Şcoala lor nu era dependentă de depăşirea de către masculi a impulsului creator. Întrucât femelele continuaseră cândva specia, maşinile lor nu au nevoie să reflecte o astfel de reacţie negândită, se pronunţau teoreticienii cybimech. Yeshika reflecta la aceste roluri în timp ce se apropia de mica navetă orbită-suprafaţă care avea să o transporte la sala parlamentului.

Deşi se putea participa la întâlniri de la distanţă prin holo-imagine, o tradiţie a prezenţei fizice a directorilor asigura un nivel înalt de atenţie şi importanţă pe care îl cereau toate întâlnirile GIOAD. Yeshika intră în atmosfera lui Ix de la reşedinţa ei de pe Inelul artificial, dând ocol lui Ix pe orbită. Zona rezidenţială Ixiană aducea mult cu arhitectura tehnologică pe care o introduseseră pe vechiul Gammu, cunoscut în mitologie drept Giedi Prime. Poveştile lumii Baronului Harkonnen marcaseră acea lume drept o realizare tehnologică scăpată de sub control. Suprafaţa lui Ix era încapsulată într-un înveliş, o armură a tehno-civilizaţiei lor, pentru care Ixienii fuseseră mereu cunoscuţi şi temuţi. Yeshika îşi reaminti crezul Ixian: Nu există nimic ce nu poate fi îmbunătăţit.

În zilele Vechiului Imperiu fuseseră ţinuţi sub control, dar Ixienii trecuseră printr-o Renaştere în timpul Zeului Tiran. Faptul că miturile vorbeau despre maşinile lor drept amuzamente pentru Zeul Tiran, ca şi ghola ai Tleilaxu, şi toleranţa Sa pentru acestea, permiseseră Ixienilor să înflorească.

Cu adevărat am transformat Tehnologia în Artă.

Yeshika cobora spre oraşul Richese, numit în onoarea lumii industriale sacrificate, distrusă în timpul băii de sânge a Întoarcerii. Richese era un simbol al vremurilor Economiei Integrale. Oraşul nu mai consta în spire de plastoţel care puteau fi comparate numai cu rigurozitatea comună în timpul Dispersiei. Anii Integrării fuseseră martorii redefinirii conceptelor fundamentale în arhitectură. Descentralizate, sistemele urbane Ixiene erau aranjate pe toată planeta într-o ecuaţie de funcţionalitate, estetică şi metamorfoză ce putea fi comparată doar cu geometria non-Euclidiană. Această estetică bizară devenise comună Ixienilor – dar era aceeaşi ciudăţenie ce-i ţinea pe cei din afară departe de Ix. Înnebuniţi

vizual, vizitatorii nu reuşeau să se relaționeze cu un asemenea contrast de spațiu şi materie fără ancorare în sol. Ixienii înşişi găseau alte lumi la fel de neplăcute, cu efectele claustrofobiei reduse de implanturi, atunci când părăseau Ix.

Yeshika trecu prin portal pe transportorul către Biro-palatul Richesian. Trecu pe lângă mai mulți Ghildari în tancurile lor de melanj aflate la intrarea în clădire.

Am fost mereu tovarăşii perfecți ai Ghildarilor. Pentru a plia spațiul şi timpul ei şi-au schimbat imaginea statică de „uman", în acelaşi fel cum am făcut-o noi cu implanturile. Am fost primii care ne-am Integrat cu mediul nostru; ne-am transformat dependența noastră de dispozitive într-o filosofie a îmbunătățirii.

Directorii erau pregătiți pentru momentul sosirii ei. Yashika începu în stilul de adresare întortocheat ce era practica pe Ix; o gramatică formală guvernată de un calcul lingvistic care era cel mai potrivit pentru descrieri tehnice.

Nu e o lingură pentru orice gură.

Ea avansă apoi spre criza în curs: „Nu trebuie să subapreciez poziția rolurilor noastre situaționale. Verificarea Celor cu Multe Fețe drept o transformare epidemică a Maeştrilor Dansatori Față este evidentă din toate rapoartele. Ce raport Individual este necesar să fie discutat?"

Eahrch vorbi primul, cu corpul său mutant de SintMelanj, după tradiția Şcolii El-Edrich, agitându-se în tancul lui de melanj. „Cei cu Multe Fețe văd Spiritul Dunei, totuşi nu sunt mai aproape decât noi de a descoperi dacă planeta a existat vreodată. Toate istoriile arată că nu a existat vreodată o a doua Dune. Totuşi asta e ceea ce caută ei."

Almek, un pliator de spațiu cibernetic, se foi în timp ce vorbea Eahrch, dar nu spuse nimic. Eahrch avea rădăcini adânci ca descendent al Edricilor, care îl cunoscuseră pe Muad'Dib, în vremurile când navigatorii Ghildei erau apreciați după nivelul de specificitate hiperspațială. Almek, totuşi, era un adevărat produs al Integrării, care plia spațiul cu ajutorul maşinilor Ixiene interne. Era dintr-o şcoală al cărei motto era: Uitată fie Istoria.

Almek interveni cu fraza lui standard, „Vremea Mirodeniei a trecut, acum pliem spațiul cu biomecanice. Scopul nostru ar trebui să fie să continuăm pe calea pe care am început acum peste o mie de ani, vorbesc de schimbarea totală a edictelor Jihadului Butlerian." Almek vorbi de implanturile de pliere a spațiului, care nu numai că puteau gândi, dar erau chiar capabile să viseze transa mirodeniei care permitea posibilitățile plierii spațiului.

Edrich nu se putu abține: „Găseşte Spiritul Dunei şi Adevărata Mirodenie, iar vechile căi se vor întoarce."

Yeshika detectă interacțiunea lor şi interveni, „Trebuie să ne permitem lăsarea deoparte a ambițiilor enclavelor sau ansamblului Ixian şi să acționăm ca unul singur în această chestiune.” Yeshika îi făcu semn lui Nro Pathay, în timp ce continuă – „pentru acest motiv ar trebui să continuăm conform algoritmilor generalişti.” Nro făcu o grimasă la cererea ei. Yeshika intenționat exclusese algoritmii lui extremişti, care deseori operau în afara limitelor economiei integrale. Algoritmii generalişti oferiseră pentru Ix şi Ghildă o alternativă la politică în integrare, dar asiguraseră locul GIOAD în economia universului. Algoritmii extremişti, pe care îi teoretizaseră Nro Pathay şi linia sa, căutau să folosească resursele la îndemâna GIOAD pentru a schimba natura Integrării într-o manieră politico-militară. Unii îi vedeau drept naționalişti Ixieni ce aveau ca scop un nou Imperiu, în ciuda tuturor calculelor care dovedeau lipsa de stabilitate reală în toate imperiile.

Înainte ca el să apuce să-şi anunțe obiecția, Yeshika adăugă, „Nu am vrea să stricăm stabilitatea de care GIOAD are nevoie ca să continuie aducerea noilor lumi pe calea integrării. Intențiile noastre ar trebui să continuie aşa cum au făcut-o mereu, în special în păstrarea cunoaşterii noastre în Calea Sheeanei şi Spiritul Dunei de la Maeştrii Dansatori Față.

Drumul vostru duce spre ruina noastră a tuturora.

Yeshika continuă, „Locul unde se află Spiritul Dunei şi rezultatul acelei faze în istoria noastră sunt necunoscute chiar celor de rangul nostru. Istoria străveche spune că Jytho Ampre, strămoşul meu, ajutat de Duncanul şi revelațiile sale au pliat Spiritul Dunei în afara spațiului nostru, cu ajutorul unei schimbări de fază codată, plasând planeta şi lunile sale pentru totdeauna în afara universului nostru. Soarta finală a Sheeanei, a lui Duncan şi Scytale nu a fost vreodată cunoscută.”

Nro Pathay alese acest moment pentru a lovi, „Ca delegat Ixian, am participat la o lectură fascinantă în timpul Celebrării Milenare pe Ouadra, chiar pe acest subiect. Mulți din cei adunați au manifestat un interes excepțional în viziunile pe care sora dumneavoastră Yanima le oferă universului prin ale ei Vise ale Mirodeniei. Unii vorbesc despre faptul că adevărul despre ghola Paul şi soarta Sheeanei par să nu fie cunoscute. Mă întreb cum privesc Maeştrii Dansatori Față toate acestea.”

Faptul că Yanima alesese o viață academică îşi găsea deseori loc în criticile la adresa conducerii Yeshikăi ca Împărat Tehnocrat al ixului. Interesul Yanimei în istoria străveche era ceva ce nu o preocupase niciodată pe Yeshika.

Istoria păruse mereu mai mult ca un fetiş, dar Yanima nu o văzuse niciodată astfel. Dacă Yanima ar fi văzut asta, ar fi stat aici în Consiliul Ixian. Pe Ix totul era fetiş.

Yeshika îi răspunse calm lui Nro, „Maeştrii Dansatori Față nu sunt singura noastră preocupare. Implicarea Celor cu Multe Fețe pare să cântărească mai mult decât chiar deranjul lor benign.”

Nro răbufni, „Am putea face calculele pentru a prezice câți din milionul prezent pe Ouadra erau de fapt spioni ai Maeştrilor Dansatori Față? Nu ar servi mai bine intereselor noastre să oferim Maeştrilor Dansatori Față cheia de criptare pentru Spiritul Dunei? Nu ne-am putea alia cu un inamic pentru a respinge un altul care este cu mult mai mare?”

Recunoaşte că este colaboraționist? Trebuie supravegheat continuu !

Yeshika se calmă şi adăugă, „Soluția voastră este notată, totuşi consiliul are nevoie de funcțiunile voastre ca generalist. După cum ştiți, cercetarea noastră inițială şi proiecția confirmă, cu o probabilitate de 88 la sută, că Sheeana împărtăşea visul Zeului Tiran de a deveni vierme de nisip, o probabilitate de 31 la sută că ea a transformat şi pe mai multe din surorile ei renegate. Analiza noastră finală pe care am compilat-o personal, şi este probabil cea mai şocantă: o posibilitate de 19 la sută că Sheeana însăşi, ca vierme de nisip, este încă în viață astăzi pe Spiritul Dunei, ascunsă față de universul nostru. Întrebarea nu ar trebui să fie dacă ar trebui să informăm Maeştrii Dansatori Față despre prezența ei, ci mai degrabă ar trebui să ne întrebăm ce a plănuit ea pentru ei, şi pentru noi toți, în ultimii 2000 de ani?”

Spiritul Dunei, Capitolul 3

Să descrii transformarea Bene Tleilaxu sfidează limitele cunoaşterii unei ființe individuale. Străvechiul sistem de castă a produs stăpânii şi sclavii săi. Totuşi, când sclavii hibrizi şi-au perfecționat dansul feței de-a lungul mileniilor, au evoluat în ceva foarte diferit şi neaşteptat. Tot aşa cum Scytale s-a transformat în iterații succesive din Dansator-Față în Mastif, aşa şi aceşti Maeştri Dansatori Față transcend rolul pe care li l-au dat Vechii Maeştri. Care a fost rezultatul final: Cei Cu Multe Fețe. Mulți ar vrea să îi abordeze pe Cei Cu Multe Fețe, aşa cum ai aborda un străin când vizitezi o țară nouă, şi să-i întrebe, „Cum ai ajuns să fii astfel?” Poți întreba o molie cum s-a schimbat din omidă? Răspunsul este uitat în cocon. Iar coaja goală este singurul martor al faptului.

- din Şcoala Chani-Tej –

Yanima împreună cu jumătate de duzină de visători ai mirodeniei intră în camera lui Thunhun din sala istorică a Ouadrei. Planeta fusese cândva lăcaşul primelor comunități combinate ale Surorilor Bene Gesserit şi Onoratelor Matre în timpul Întoarcerii, cu peste 1000 de ani în urmă. Acum era o planetă a Şcolii Păstrăvăreselor, cu numeroase colegii în tot universul.

Idah-Mirabla luaseră actuala mare sală Bene Gesserit întrucât îşi identificau originile până la Murbella, una dintr-o duzină de icoane ale Integrării care dovedise cuvântul „umanitate” ca nemaifiind o includere colectivă a miriadelor de ființe ale universului.

„Ce faci singur?”

„Mă pregătesc pentru reconstrucția Tleilaxu.” Thunhun nu se întoarse spre ele, făcu o pauză şi apoi întrebă, „Cum a fost primită Imprimarea socio-temporală?”

„Raportul consistoriului de acum câteva momente a fost că Paul a fost un mit construit de Maeştrii Dansatori Față acum câteva sute de ani în conjuncție cu planurile lor de transformare pentru a deveni Cei Cu Multe Fețe.”

„De ce or reveni oamenii mereu la teoriile conspirației?” Thunhun rămase tăcut câteva momente.

Nimeni nu planifică greşeli ca Paul, sau ar construi vreodată o poveste la incidentul ghola Paul. Şi nimeni, nici măcar Maeştrii, nu-şi planifică propria evoluție.

Thunhun spuse următoarea frază cu voce tare, „Lucrurile pur şi simplu se întâmplă.” Yanima şi colegele ei Visătoare ale Mirodeniei se aşezaseră confortabil prin cameră.

„Ar trebui să începem, unele din noi avem şi alte lucruri de făcut în afară de a bălmăji prin trecut.”

Începură. Thunhun ghidă momentul pe măsură ce preştiința se plia. Când visul începu să se focalizeze, apăru Scytale...

> Era la câțiva ani după timpul țintă, iar Scytale supraveghea cuvele axlotl. Acum zece ani era captiv al non-navei cu Duncan Idaho. După distrugerea Bene Tleilax de către Onoratele Matre, Scytale fusese singurul supraviețuitor al elitei acelei societăți.
>
> *Cât de asemănători cu un stup am devenit – Calea noastră a făcut asta necesar. Maeştri Tleilaxu, Dansatori față, cuvele axlotl – Acum, un stup ca niciun altul se întoarce din Dispersie.*

Era vocea lui Scytale.

Thunhun făcu timpul să sară înainte cu un gest peristaltic, spre timpul țintă, după ce maeştrii Tleilaxu abia ieşiseră din tubul anentropic al lui Scytale...

> Scytale stătea în fața Maeştrilor Tleilaxu reanimați. Tiparele lor fuseseră trezite după vechile metode, readucându-le istoria şi amintirile. Oricum, scopul acestei întâlniri era să pună la curent consiliul cu ce se întâmplase de la distrugerea lor.
>
> Distrugerea de către Onoratele Matre va fi nimic față de cele cu care ne confruntăm acum. Suntem puşi în fața extincției noastre de mâna propriei noastre creații.

Adunarea avea un ritual al ei; o familiaritate adusă de milenii de repetare. Fiecare membru al consiliului experimentase mii de morți şi renaşteri, dar niciodată nu pieriseră toți deodată.

Dacă nu era tubul anentropic, care a păstrat toate datele genetice vitale, am fi fost pierduți, iar eu aş fi ultimul.

Totuşi, evenimentul părea obişnuit şi de rutină, rolul fiecărui Maestru reanimat începând la momentul său ca şi cum ar fi fost pre-programat să se desfăşoare la momentul respectiv.

„Sheeana este prima noastră grijă", se lansă Scytale pe itinerarul său, „ea este în legătură cu conştiința Împăratului Zeu ce se găseşte în fiecare vierme de nisip."

Nuahul vorbi primul, „Ne dăm seama că darul femeii powindah este de la Împăratul Zeu însuşi, de ce ar fi ea o grijă a noastră? De când i-am dat celulele lui Muad'Dib iar ea ne-a dat această lună în schimb, afacerile noastre au fost standard aşa cum au fost cu Bene Gesserit în ultimul secol. Care e preocuparea ta?"

Fața lui Scytale se schimonosi şi spuse, „Am fost prizonierul lor şi, credeți-mă, plănuieşte ceva. Trebuie s-o supraveghem pe această cățea powindah. Trebuie să acționăm cu precauție."

Xiatl oferi un compromis, „Propun să avem un ghola crescut din celulele pe care le-ai luat de la ea, Scytale, apoi putem trece la testarea psiho-biotică şi titrarea trăsăturilor axlotl." Scytale oftă în semn de acceptare. Era adevărat că puteau afla motivele ei şi să studieze reacțiile ei ca ghola, dar nu aveau destul timp.

Orice ar avea de gând Sheeana, trebuie să fie deja în fazele avansate ale oricărui plan pe care îl execută.

Scytale inspiră din nou înainte de a continua cu agenda sa.

„Aşa cum ştiți cu toții, în absența voastră cel mai nou ghola Duncan a depăşit orice aşteptări: Cel Care L-a Cunoscut Pe Zeu a dobândit multivieți similare cu ale noastre. A arătat rezistență la limbajul fluierat pe care l-am codat în el."

Atlelell, care dezvoltase ideea originală a consiliului multivieți cu 5000 de ani în urmă, ceru atenție, „Propun să alocăm un număr de dansatori-față să înceapă o matrice de înmulțire multivieți pentru un program viitor."

Nuahul răspunse după ce observă grimasa lui Scytale, „Se pare că Mastif Scytale şi-a pierdut din încrederea Bene Tleilaxu în timpul petrecut printre powindah. Uiți, Mastif Scytale, că Tleilaxu a fost clădit pe răbdare, anticipare şi inițiativă?"

„Nu uit, dar Mastif Nuahul nu cunoaşte vechiul adagiu, 'Fă planuri când duşmanul e treaz, Acționează când duşmanul doarme'? Ai vrea să fim prinşi într-un proiect de cercetare când duşmanii noştri lovesc?"

„Fără supărare, Mastif Scytale, doar observam că putem acționa şi planifica."

Scytale aprobă dând din cap şi continuă cu a treia chestiune, „În fine, avem un alt rezultat neaşteptat de la ghola Teg. Sper că acei din dumneavoastră care nu sunt implicați în această cercetare au revăzut datele trimise despre îmbunătățirile extraordinare aduse de proba-T."

Mai mulți Mastif şoptiră între ei fiind interesați, dar Xiatl se repezi cu răspunsul, „Am adaptat deja mai multe din cuvele axlotl excelgro cu o modificare a probei-T. Astfel modificată, continuăm să maximizăm produsul cuvelor noastre axlotl. Primii dansatori-față din această tehnologie s-au născut azi iar rezultatele sunt aşa cum v-ați fi aşteptat. Aceşti hibrizi sunt mai rapizi şi mai puternici ca oricând, şi am reuşit să avem un control mai mare asupra limitelor specializării şi vieții maxime, înainte de înmulțire. Trimit primul lot la suprafață pentru a continua munca la Sfântul Sietch."

Ne aşteaptă extincția atât de curând după renaştere, iar ei se gândesc la ghola şi hibrizi.

Scytale încheie, „Țineți minte, frații mei, nu e de ajuns să fim mulțumiți cu rezultatele activității noastre. Pentru mijloacele devenirii noastre a existat întotdeauna ceea ce a definit Calea Tleilaxu."

Iar aici descoperim sfârşitul a ceea ce înseamnă a fi Tleilaxu...

Yanima ieşi prima, şi aşteptă ca şi ceilalți să se întoarcă din vis. Când se întorseseră toți, celelalte Visătoare ale Mirodeniei îşi luară rămas bun şi părăsiră camera lui Thunhun. Yanima reflectă la iuțeala şi tăcerea cu care plecaseră.

Niciodată nu e mare lucru de spus după un Vis al Mirodeniei. Retrăirea ne vorbeşte nouă, şi elimină nevoia de reflecție.

Yanima le privise pe celelalte în momentele de final ale Visului Mirodeniei. Îl privise pe Thunhun când începuse să iasă. Se întâlniseră pentru că aveau un interes comun în trecut. Într-o vreme a împărtăşirii gândurilor, conceptul de ceea ce a fost înainte.

Thunhun le urmări cu privirea cum ieşeau şi spuse, „Ştii, Yanima, optzeci la sută din toți Visătorii Mirodeniei sunt femei, are legătură cu genele Sionei." Schimbă apoi subiectul, „Imprimarea socio-temporală este disponibilă tuturor Şcolilor Păstrăvăreselor, şi tot se îndoiesc de importanța ei."

„Cum ar putea să gândească altfel, Scytale însuşi discutase reanimarea lui Paul."

„Ştii discuțiile, degradarea memoriei esențiale ghola, codarea mnemonică celulară, să mai continui? De doi ani suntem sub amenințare reală din partea Celor Cu Multe Fețe, totuşi şcolile rivale continuă să creeze inamici falşi. Conspiraționismul lor amână acțiunea cu cercetarea."

„Care era planul lui Scytale?"

„Nu am prins prea mult din el încă, mintea lui condiționată Tleilaxu, ascunde planul chiar şi față de sine însuşi. Bene Tleilaxu din acea vreme duseseră chestiunea filosofică a limbajului la ultimul nivel literal.

Traduseseră limbajul drept cod, adică ceea ce stă între modul în care sunt lucrurile, cum par ele şi căile ascunse."

„Căile neştiute," adăugă Yanima. „Nouă ni se pare simplu, dar la acea vreme era revoluționar. Doar că nu cred că fuseseră mai revoluționari decât Bene Gesserit sau Tiranul însuşi."

Thunhun se ridică din scaunul său şi merse la o fereastră ce dădea spre apusul Ouadrei. „Simțul practic al Tleilaxu este dezvăluit în nevoia lor constantă de a fi literali, prin punerea bazei teoriilor lor în practică."

„Erau materialiştii supremi."

„Exact motivul pentru care erau specialişti în corp: aveau abilitatea de a crea Dansatori Față care îşi schimbau forma şi reanimau morții ca ghola în cuve axlotl. Codul suprem este unul cu baza în înşişi corpurile biologice: codul genetic. Secretul îndelung păstrat al bene Tleilaxu este egalarea ființei limbajului cu ADN-ul, codul genetic pe care ei îl numesc Limbajul lui Dumnezeu."

Yanima întrerupse, „Asta era intenția lui Scytale? Suntem cu toții născuți din cuve axlotl, Thunhun, cum poate asta să fie un indiciu privind intențiile lui? Cum ne duce orice din astea mai aproape de Cei Cu Multe Fețe?"

Thunhun se întoarse de la fereastră să o privească pe Yanima.

„Ce ştim noi despre originile vechilor Tleilaxu? S-au zămislit ei înşişi pe o cale care translatează propriul lor cod genetic de-a lungul liniilor credințelor lor Zensunni ce se întind în urmă cu zeci de milenii. Au perfecționat chiar codarea de pauze în secvența lor genetică ce în original nu ar fi avut pauze. Aceste pauze au descentralizat ideea de ADN identic în întregul organism. Nu vezi, a fost un truc Zensunni, doar întreaga ființă are un cod genetic complet, nici un singur string ADN nu este complet. Persoana este atât goală cât şi plină. Pauzele constituie ascunderea din partea Bene Tleilaxu a motivelor lor finale, astfel încât nici chiar Bene Gesserit nu au fost vreodată în stare să descifreze intențiile şi motivele Bene Tleilaxu, cu atât mai mult să treacă peste ideea de înmulțire."

„Deci spui că Cei Cu Multe Fețe erau în afara controlului stăpânilor lor originali Tleilaxu."

„Absolut. Cred că erau chiar în afara controlului Maeştrilor Dansatori Față. Din cercetările mele cu memoriile Duncan, el a fost primul în contact cu doi Maeştri Dansatori Față, Marty şi Daniel. Urmează firele de acolo şi vei descoperi că Cei Cu Multe Fețe i-au luat chiar pe Maeştrii Dansatori Față prin surprindere. Sper doar să fim în stare să descifrăm secretul lor înainte de a fi prea târziu."

Yanima adăugă o notă solemnă, „Rapoarte de la o şcoală Teg-Chiani din exterior spun că pierdem trei lumi pe zi la margine. Cu fiecare lume pe care o pierdem, Cei Cu Multe Fețe au o nouă biomasă pentru extindere ulterioară."

„Extindere geometrică," calculă Thunhun, pe măsură ce Cei Cu Multe Fețe consumă mai multe lumi, expansiunea lor creşte în viteză şi în mai

multe direcții. Cu o mie de ani mai devreme, Onoratele Matre au fugit din fața Maeştrilor Dansatori Față, spre Vechiul Imperiu. Întoarcerea lor şi Integrarea noastră s-au bazat pe reacțiile Maeştrilor Dansatori Față conducându-ne prin evoluție. Cine ştia că Maeştrii Dansatori Față au de a face cu o revoluție similară chiar din interiorul propriei lor civilizații străine? Rezistența față de orice memorii reconstruite despre Maeştrii Dansatori Față, sau ghola Paul, din partea celorlalte Şcoli ale Păstrăvăreselor vine din faptul că nu a mai fost întâlnit vreun Maestru Dansator Față de o mie de ani încoace."

Teoriile defectelor memoriei celulare au apărut ca explicație psihologică la acest mister vechi de secole: De ce există amintiri despre aceşti Maeştri dacă nu a fost întâlnit vreunul?

Thunhun ştia că au existat. Mai mult de atât, ştia că trebuie să intre în contact cu un Maestru Dansator Față pentru a afla ce ştiau ei. Asta ar fi fost mai imposibil decât găsirea Spiritului Dunei însăşi, o lume care el ştia că a existat. În ciuda tuturor memoriilor reconstruite despre Spiritul Dunei, lumea nu fusese vreodată găsită în universul cunoscut, explicată imediat de Şcoli ca fiind psihoză a degradării ghola. Thunhun jură pe Plasa lui Duncan că va dovedi cât greşesc aceste teorii.

Va urma...

FORLORN RIVER

ZANE GREY

Westernul de altadată

ZANE GREY

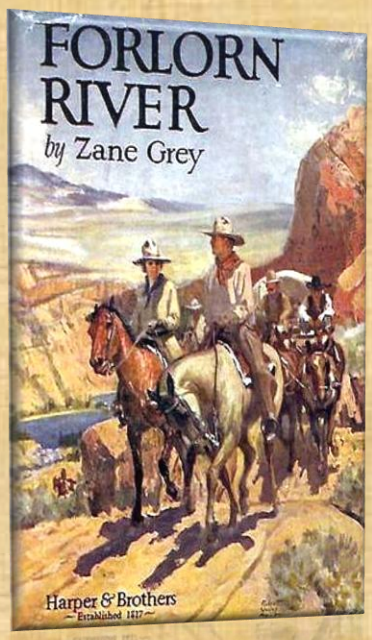

FORLORN RIVER

-1927-

Publicat în 1941 la Editura PODEANU
sub titlul ROIBUL SĂLBATEC
Traducere de Paul B. Marian

CAPITOLUL I

Ben Ide numise acea apă rătăcitoare şi singuratică Forlorn River, râul părăsit, pentru că era simbolul vieții sale.

Ben era de familie bună şi fusese la şcoală până la 16 ani. Dar la vârsta aceea îl apucase patima pentru viața în aer liber şi vânătoarea cailor sălbateci şi n-a putut să se statornicească nicăieri. Era cu adevărat după felul râului Forlorn. Râul acesta ciudat izvora din Clear Lake, un lac mare în mijlocul munților din Nord-Vestul Californiei. De la izvor el îşi urma liniştit cursul la poalele unor munți frumoşi, cu piscurile rotunjite acoperite de salvie argintie, curgea câteva mile, apoi se pierdea nu se ştie unde.

Coliba în care locuia Ben, bătută de ploi şi vânturi, sporea întrucâtva tristețea ținutului; era pitoresc aşezată pe malul de sud al marelui lac, pe un cap ridicat şi păduros înaintând în apele frământate de vânt. Forlorn River îşi avea izvorul deasupra porții colibei care făcea față, nu lacului, ci râului.

În spatele colibei, acolo unde capul se lărgea, se afla o mare şură trainică,

de care era lipit un corral[1] foarte mare. Acolo, cai puternici alergau stârnind praful, nechezau, poate la vederea tovarăşilor lor sălbatici, care puteau fi văzuți de departe desprinzându-se pe cerul albastru. Şura şi corralul, înfățişând un contrast atât de puternic cu mica şi cenuşia colibă, arătau că lui Ben îi plăceau mult caii şi se gândea prea puțin la el.

Primăvara venise târziu şi mai uscată decât cele din ultimii şase ani. Clear Lake era mai secat ca niciodată, iar indienii Modoci, care trăiseră totdeauna în acest ținut, nu-şi aminteau să-l fi văzut la astfel de nivel. Pământul alb, ars, se întindea hăt departe între marginea salviei şi aceea a apei. Cârduri de rațe înotau pe suprafața galbenă a lacului; gâşte sălbatice, zburând spre miază-noapte întârziau aici. La fiecare ceas din zi sau din noapte, Ben auzea *honk, honk, honk*-urile lor sonore şi melodioase.

Ben Ide ieşi pe poartă ca să privească departe, dincolo de râu, spre colinele care duceau spre o trecătoare în munți. Ochiul lui pătrunzător privea urma şerpuind departe, ca un fir, apoi pierind printre cotituri.

— Mă frământ degeaba. Dar ar fi trebuit să se fi înapoiat în noaptea asta, murmură el.

Atunci, puterea obiceiului îl făcu să-şi arunce ochii spre munții, pe care soarele ce răsărea îi zugrăvea cu purpură şi un cenuşiu de delicată strălucire. Acolo, nimic nu-l putea dezamăgi. Se vedeau nouă cai sălbatici, doi de un alb neprihănit ce străluceau minunat în aerul limpede; alții erau negri de tot. Trăiau pe culmea acelui munte de patru ani, de când se statornicise Ben la Forlorn River. Uneori, în întâiul an al şederii sale, încercase să-i vâneze, atât din pasiune, cât şi din interes. Dar încercările lui fură zadarnice şi cum n-a putut niciodată să-i facă să-şi părăsească acel turn măreț, îi lăsă acolo, mulțumindu-se să-i pândească de departe cu dragoste.

Nu părăseau niciodată muntele, chiar când era acoperit de zăpadă; iar vara, când se încumetau până la lac ca să se adape, o făceau numai noaptea. N-aveau niciodată mânji şi nu sufereau niciodată cal străin pe lângă ei.

Chiar numai vederea lor îl făcea pe Ben să tresară. Îi saluta cu veselie de departe, ca şi când ar fi fost tot atât de aproape de el, ca şi caii lui, care nechezau în corral, foarte veseli de frumusețea, de independența şi de mândria lor. El îi înțelegea. Ca şi vulturii, puteau privi departe sub ei şi să-şi vadă tovarăşii ca şi pe om, duşmanii lor. Anii îi făcuseră cumințți.

— Animale sălbatice! Cât timp o să mai puteți trăi colo sus? le striga el. Încă un an de secetă, va fi pieirea voastră! Nimic altceva decât salvie ca hrană! Şi apa scade cu iuțeală.

Iar Ben îşi amintea propriile lui nădejdi, de atât de multă vreme dezamăgite. Numai în anul acesta ar putea dovedi tatălui său că vânătoarea aceasta e folositoare, iar nu o meserie de vântură-lume.

Dacă ar putea să-l prindă pe California Red, armăsarul roib care l-a ademenit spre viața asta singuratică şi sălbatică, va trebui să îndeplinească

[1] Îngrăditură rotundă, făcută din pari şi în care se țărcuiesc vilele şi caii.

această sarcină disperată înainte ca alt anotimp de secetă să nimicească toți caii sau să-i fi alungat din ținut.

Cincisprezece mii de cai liberi păşteau între munții Californiei şi lanțurile Nevadei. Ei îi sărăceau pe neguțătorii de vite, care lucrau în ținut. Caii erau atât de numeroşi şi atât de ieftini în Oregon şi California, încât n-aveau nicio căutare, în afară de aceia de soi bun. Asta însemna pentru Ben Ide a căuta cai verzi pe pereți şi o ştia.

Totuşi, ceva căruia nu i se putea împotrivi, îl silea s-o facă. Mai curând prindea un armăsar minunat şi-l păstra pentru el, decât să vândă cu câştig o sută de cai obişnuiți. Chiar meteahna asta îl sărăcise. Ranchmanii făcuseră negoț cu el, orânduiseră ca el să câştige bani şi în acelaşi timp să înlăture de pe câmpiile lor aceşti blestemați cai sălbatici, dar Ben nu izbutise niciodată. Lui îi plăceau caii, nu banii.

Colo, pe urmă, şerpuind sub trecătoarea dintre munți se iviră nori de praf galben.

— Nevada şi Modoc! Minunat! murmură Ben, tot scrutând cu nerăbdare zarea. În ce goană vin! Mi-au vândut caii. Mare minune dacă n-or fi aducând veşti de acasă.

Ben încetase să aştepte un cuvânt de la ai lui; dar îl căpăta foarte rar. Câteodată soră-sa Hettie, singura care mai ținea la el, făcea în aşa fel ca să-i trimită o scrisoare. Ultima i-o trimisese cu şase luni în urmă. Cu venirea primăverii, simțămintele adormite păreau că retrăiesc în Ben. În tot acest lung anotimp atât de rece, el trăise cam ca un urs în timpul iernării. Strigătul gâştelor sălbatice şi mireasma salviei, povârnişurile cenuşii pe care se topea zăpada, caii hoinari, toate acestea reînsuflețeau în el via dorință de odinioară ca să alerge pe movile, în acelaşi timp ca şi amintirea mai puternică a mamei şi surorii sale, a tatălui său atât de aspru, a casei bătrâneşti din tinerețea lui.

Se aşează la poartă, cu capul gol, pândind norii de praf care coborau acum la nivelul lacului. Puncte negre se arătară, se măriră şi în cele din urmă luară forma cailor.

Călăreții şi caii de povară o luară pe marginea lacului, trecură râul unde era mai puțin adânc şi se cățărară până la colțul umbros ce se afla în fața colibei.

Venea întâi un indian voinic îmbrăcat ca un cowboy şi cu părul scurt. Celălalt avea o înfățişare impresionantă, călare în şa ca şi când ar fi făcut una cu calul. De sub un vechi sombrero jerpelit se vedea bogatul său păr negru. Slab şi oacheş, cu nas lung, ochi negri pătrunzători şi o expresie în care se amesteca îndrăzneala şi bunătatea. Purta o bluză scoțiană, o eşarfă roşie, care fâlfâia, un brâu cu cataramă de argint şi nişte cizme proaste de piele. Dintr-unul din buzunare ieşea țeava unui revolver mare.

— Hello, Ben! strigă el, dându-şi drumul de pe cal. Am făcut o afacere minunată cu caii şi ți-ai plătit toate datoriile. Avem cu ce trăi şase luni. Ce zici de asta?

— Nevada, dacă nu-i o păcăleală, e minunat, îi întoarse vorba Ben foarte

vesel.

— E adevărat, Ben, sunt al naibii de fericit s-o spun, făcu Nevada. Iată o scrisoare de la al tăi. M-am dus până la ranch, am trimis un băiat să dea de veste sorii-tale şi am aşteptat.

— Mi-ai scăpat viața, încuviință Ben, înhățând cu o mână înfrigurată plicul pe care i-l întinse Nevada, aveam gânduri negre.

— Am mâncat în oraş şi de atunci am tot alergat pe cal, reluă Nevada, care părea obosit.

— Drace! Trebuie să vă fie foame... Dar tu ce mai faci, Modoc?

— Prost. Oraşul nu-i pentru indieni, răspunse Modoc, cu o strâmbătură.

— Ben, n-aş voi să schimb tabăra asta pentru nici un oraş de pe pământ, mărturisi Nevada.

— Nici eu, dar numai dacă veți fi voi aici, tu şi Modoc. Fără voi ar fi cu adevărat pustiu, spuse Ben, începând să descarce cei trei cai pe care Modoc îi ducea, aburind şi scăldați de sudoare.

— Nevada, iată o grămadă de lucruri de lux! urmă Ben, privind marele depozit de cutii, saci şi pachete.

— Am cumpărat toate lucrurile astea pe care le-am crezut folositoare, răspunse cu blândețe Nevada.

— Într-adevăr, de ani de zile e întâia data când mă simt bogat. Acuma mă duc să pun toate la adăpost şi să pregătesc de mâncare.

Noile merinde umplură mica magazie, podeaua bucătăriei şi jumătate din podul căsuței. Pe când Ben orânduia toate, Nevada se întinsese pe unul din paturile de campanie.

— Am aflat o mulțime de noutăți, zise el. Ce bine ar fi dacă aş putea puțin să mi le amintesc! În sfârşit, asta nu-i nimic, am să ți le spun aşa cum mi-or veni... Ben, tatăl tău a câştigat o mulțime de bani. Se spune că a vândut două mii de acri[2] de teren care au fost pe vremuri inundate. Secarea Tule Lake-ului l-a îmbogățit. Dar nu-i unicul. Hart Blaine avea cea mai mare parte din acele pământuri joase. Am hoinărit prin saloanele şi magazinele lui Hammell aşteptând să se întunece spre a mă strecura până la ranchul tatălui tău. Ah! Am întrebat o mulțime de lucruri! Toți ranchmanii, care locuiesc departe de albia Tule Lake-ului, au fost greu atinşi de secetă. Vite slabe şi iarbă puțină. Suflă un vânt rău. Blestemata asta de secetă n-a adus pagube tuturor. Dar dacă seacă şi Forlorn River, ei se vor afla în aceeaşi situație ca şi alții... M-am dat la acel tip caraghios de Adam. N-a fost deloc politicos, vorbind de voi. Aveam chef să-l scarmăn puțin la fălci. Una din servitoare mi-a spus că era înciudat din pricina fetei lui Blaine – i-am uitat numele – aceea care a fost la pension. Şi...

— Să fie Ina oare? întrerupse cu vioiciune Ben.

— Da, asta-i... O fată frumoasă, hai?

— Ina Blaine. Spuse Ben gânditor şi oprindu-se din lucru, urmă: O fi având

[2] Acru – măsură de suprafață 4050 m.p.

acum nouăsprezece ani.

— Micuța ta prietenă din copilărie, hai? întrebă Nevada, dar, neprimind nici un răspuns urmă:

— O fetişcană, cred, când ai plecat de la ai tăi... Ben, am dat un bacşiş unui băiat ca să mă conducă la casa tatălui tău, pe când Modoc împacheta. Un flăcăiandru dezgheţat, grozav de interesat de vânătoarea de cai... Nu mai e nevoie să-ți spun, Ben, într-un cal alb e ceva care înflăcărează chiar şi pe un copilandru. Am sosit la ranch înainte de a însera. M-am ascuns într-un tufiş şi l-am trimis pe băiat. Puteam să mă prind pe zece contra una că va întâlni pe oricare altcineva, în afară de Hettie. Şi ea i-a deschis uşa şi i-a spus să aştepte. Apoi s-a înapoiat ca să-i dea în grabă scrisoarea pe care ți-am adus-o... Ben, ea a crescut. N-am putut s-o văd aşa cum aş fi dorit, dar atâta mi-a fost deajuns. Ah! Atât de drăguță, Ben, cu glas atât de dulce. Am îndrăgit-o. N-aş mai vrea să mă întorc să iau altă scrisoare pentru tine; dar ea m-a rugat să mă înapoiez şi am fost destul de prost să-i făgăduiesc. Atunci l-am dus pe băiat la Hammel şi m-am mai învârtit puțin... Ben, e acolo o bandă de vânători de cai care fură vite dintre Silver Meadow şi lanțul Nevadei.

— Cine ți-a spus? întrebă Ben.

— Se spune pretutindeni în Hammell, urmă Nevada. După ce am plătit de băut la doi cowboy, am căpătat o informație prin care am identificat şeful vânătorilor de cai care s-au făcut hoți de vite. Ei bine, nu-i altul decât Less Setter. Tu ştii că vara trecută, noi am avut de-a face cu el şi că el a venit chiar într-o zi călare până aici în lipsa ta. Ben, îți spun că Less Setter nu se află pe drumul drept.

— De unde ştii? întrebă Ben cam bătăios.

— Cum deosebeşti un cal pur sânge de altul care nu-i? Dar trebuie să-ți mărturisesc în toată sinceritatea că l-am cunoscut pe Less Setter înainte ca el să fi venit în California.

— Ah! Ah! făcu Ben, țintind masca nepăsătoare a prietenului său.

Prima dată Nevada făcea aluzie la trecutul său. Cu câțiva ani înainte, într-o noapte, în munții acoperiți de salvie, Nevada sosea pe calul său, la focul refugiului singuratic al lui Ben, rănit la braț, obosit, murind de foame. Calul lui şchiopăta. Ben i-a spus doar aceste fraze: „Descalecă şi apropie-te” şi „De unde vii?”

„Nevada”, fu răspunsul. Ben l-a ajutat şi nu i-a pus niciodată altă întrebare. Acest oaspete neaşteptat se legase de Ben Ide şi n-a vorbit niciodată de trecut.

— Ca să ajung la fapte, urmă Nevada cu glas liniştit, Less Setter mă cunoştea. Şi a fost un adevărat noroc că nu a flecărit pe socoteala mea. De nu, familia ta ar fi putut crede că nu sunt nicidecum un tovarăş bun pentru tine.

— Adevărat? făcu Ben cu un râs amar. Nevada, nu-mi mai vorbi în ghicitori. Spune-mi ceva sau nimic, cum vrei. Țin la tine pentru ceea ce eşti şi nu pentru ceea ce ai fi putut fi.

— Ben, dragul meu! spuse Nevada şi ochii lui pătrunzători se îmblânziră. Te încredinţez că nu m-a plăcut nimeni în viaţa mea, în afară de tine, acum, dacă într-adevăr e aşa cum spui...

— Desigur, mărturisi Ben.

— Bravo, prietene! răspunse Nevada, cu o flacără în privire. Noi alcătuim o echipă, bună sau rea, după amestec... Eu am uneori presimţiri ciudate. Nu adeseori, dar am, fac legături. Mă gândesc că nenorocul tău s-a sfârşit. Impresia asta am avut-o când Hettie mi-a pus scrisoarea ei în mână. Nu-i un gând. E ceva care vine nu ştiu de unde.

În clipa aceea, indianul intră cu pasul lui uşor şi tăcut şi, luând găleţile, ieşi din nou. Ben aţâţă focul în căminul mare de piatră şi pregăti cu însufleţire pesmeţii, slănina şi cafeaua. Mintea lui lucra tot atât de repede ca şi mâinile lui.

— Îmi place să cred că mi s-a schimbat norocul, spuse el cu seriozitate. Da, am avut noroc că te-am trimis. Eu nu sunt omul care trebuie să vândă sau să cumpere. Dar tu eşti vioi şi dibaci, Nevada şi, pentru mine cel puţin, faci afaceri bune.

— Ben, n-ai observat ceva deosebit la mine? întrebă vesel Nevada.

— N-aş putea s-o spun, răspunse Ben privindu-l. Eşti ras proaspăt şi ai o eşarfă nouă.

— Nu, nu, n-ai ghicit, Ben. N-am băut deloc la Klamath sau la Hammell. Mă gândeam că aş putea s-o văd pe sora ta Hettie şi nu voiam să miros a whisky.

— Asta îţi face cinste, Nevada. M-aş prinde că asta i-ar place Hettiei... Şi după aceea?

— Nimic, doar că mă simt mai bun. Îţi făgăduiesc că n-am să mai beau, spuse Nevada gânditor. Ben, dacă-l prind pe Californian Red pentru tine...

— Ce? strigă Ben, tresărind ca şi când l-ar fi lovit cineva.

— Iartă-mă, drăguţă. Voiam să spun: dacă pot să te ajut să-l prinzi pe diavolul acela de armăsar sălbatic, pe care-l doreşti atât de mult... Vrei să asculţi ceva chibzuit?

— Da, Nevada, te ascult. Dar ia spune-mi, ai auzit vorbindu-se de California Red?

— Bineînţeles. Deocamdată mi-e foame. Aş vrea să mâncăm şi dacă ţi-aş spune unde-i acest cal, ai da totul dracului şi ai alerga acolo.

Ben tresări văzând strălucirea din ochii lui Nevada, dar izbuti să se stăpânească.

— Nu ştiu dacă ceea ce am să-ţi spun e cuminte sau dacă-i iarăşi una din prostiile mele, spuse Nevada. Dar asta mă chinuieşte zi şi noapte. Ascultă-mă deci. Noi trei avem trei sute douăzeci de acri din acel pământ. Mai sunt alte trei laturi pe care le-am putea cumpăra aproape pe nimic, cea mai bună parte din valea Forlorn Riverului. Tocmai sub nasul nostru, e marea crescătorie de vite. Să creştem deci şi noi vite, Ben!... La dracu, nu mă privi aşa. Îţi spun că am o adevărată inspiraţie. Acum e timpul să cumpărăm vite, când nu-i nici

apă, nici păşuni. Să ne hotărâm, vom găsi după aceea banii. Când va veni ploaia, ținutul acesta din Clear Lake o să fie o mină de aur. Caii sălbatici vor veni aici. Eşti pentru, Ben. Ei bine! Să-l prindem pe California Red şi vreo mie de vite şi să facem o crescătorie la scară mare.

— Nevada, spui că n-ai băut?

— Îți jur.

— Atunci, ce te-a apucat?

— Priceperea şi presimțirile mele.

— Nevada, cât ai vorbit cu soră-mea? întrebă Ben foarte serios.

— Câteva clipe poate, dar îmi închipui că a ținut mai mult, răspunse Nevada, trădându-şi astfel taina fără să vrea.

— Ce ți-a spus Hettie? reluă Ben cu lăcomie.

— Îşi amintea de mine, dar m-a întrebat: „D-ta, Nevada, eşti prietenul lui Ben?" Am răspuns că sunt într-adevăr. Atunci m-a năpădit cu o mulțime de întrebări despre tine. Te încredințez că am răspuns fără şovăire. După aceia, m-a privit în față. În clipa aceia am simțit că o iubesc. Mi-a mai spus: „Nevada, dacă d-ta eşti prietenul lui Ben, eşti de asemenea şi al meu. Spune-mi adevărul. Ben şi d-ta, trăiți cinstit?" Iar eu am răspuns: „Miss Hettie, n-aş voi să mint pe nici o fată, cu atât mai puțin pe d-ta. Ben şi cu mine trăim cinstit..." Ea mi-a strâns mâna şi a început să plângă. Era grozav. Atunci, ea s-a însuflețit. „Cum nu vă este ruşine amândurora, să aveți astfel de faimă? Sunteți într-un ținut nou, care va ajunge înfloritor. Sunteți tineri, voinici, călăreți minunați. De ce nu faceți ceva folositor? Vânați cai sălbatici, dacă ăsta vă e gustul, dar prindeți-i, vindeți-i. Cumpărați vite. Puneți mâna pe pământuri. Studiați, gândiți-vă, faceți planuri şi lucrați. Dați o dezmințire inimilor împietrite ale părinților voştri. Ajungeți mari crescători". Ben, am înmărmurit. Am rămas în picioare, vrând să spun mii de lucruri şi neputând găsi un cuvânt. Ea mi-a spus apoi cum să fac ca să-i aduc ştiri de la tine şi a fugit.

— Hettie! Dumnezeu s-o binecuvânteze! exclamă Ben cu însuflețire. Nu sunt deloc mirat. Era curajoasă încă de copilă. Acum, are şaisprezece ani. Şi când te gândeşti că n-am mai văzut-o de doi ani...

Modoc se înapoie cu gălețile pline cu apă. Ben sfârşise de mâncat şi când tovarăşii lui se aşezară la masa țărănească, el ieşi să citească scrisoarea Hettiei. Se întinse la umbră şi, cu degețele tremurânde, încercă să deschidă în grabă plicul, dar fără să-l rupă.

„Scumpul meu Ben,

Sunt grozav de grăbită şi n-aş putea să scriu nici jumătate din ceea ce vreau; băiețaşul a venit să-mi spună: «Te aşteaptă Nevada afară, grăbeşte-te». Oh! Cât de mult aş fi dorit să fi fost tu!

Tata lipseşte. S-a dus la Klamath Falls cu dl. Setter. Fac afaceri mari cu

vite. Sunt atât de mulți ranchmani săraci, care dau faliment în urma secetei. Cred că ar fi mult mai cinstit pentru tata, să îi ajute pe aceşti oameni de ispravă, în loc să se folosească de nenorocirea lor. Nu-mi place acest dl. Setter. Când te-oi vedea, am să-ți spun pentru ce.

Ben, de mult nu ți-am mai scris. Aproape un an. Am sfârşit cursurile. Tata ar fi voit să mă duc la liceu, dar mama are nevoie de mine acasă. Tata, dl. Blaine şi mulți alții din vechii pionieri au agonisit averi mari de când guvernul a secat Tule Lake Nu ştiu dacă-i bine sau rău pentru noi. E plăcut într-un fel, dar e ceva care nu mai există. Ştii că tata a fost totdeauna aspru; acum a ajuns pretențios. Asta mă sperie; dar trebuie să-ți spun că frații şi surorile tale (afară de mine) sunt şi ei aşa. Aş voi să-ți scriu ce fac, dar trebuie să mai aştept. Şi ajung la cel mai însemnat punct al scrisorii mele. Ben, mamei nu i-e bine. Nu-i nevoie să-ți ascund adevărul. Ea se prăpădeşte. Asta mă face să sufăr mult. Pe tine te iubea mai mult decât pe toți. Cred că asprimea tatei față de tine a zdrobit-o. Dar ea doreşte din tot sufletul să te vadă. Bineînțeles, că ascultă de tata şi nu cere ca să vii. Dar tu ai putea să-i faci o surpriză. Dragă Ben, dacă ai putea să-i dovedeşti măcar că nu-ți risipeşti viața – că toate mârşăviile pe care dl. Setter şi alții le-au spus despre tine sunt minciuni – cred că s-ar mai îndrepta. Deci, cum vei avea scrisoarea asta, goneşte călare până la ranch. Voi pândi sosirea ta, pe potecuță, pe înserate. Vei vedea-o o clipă pe mama şi vom merge apoi amândoi în pădurice, unde o să putem vorbi mai mult.

Am să-ți spun atâtea lucruri, Ben, despre tot ce se petrece aici. Îți voi pune deasemenea, câteva întrebări. Dar tu şi cunoşti câteva înainte de a mă vedea.

Nu vreau să închei fără a-ți spune un cuvânt despre Ina Blaine. S-a înapoiat de la pension. Mă temeam s-o întâlnesc? Dar e tot atât de fermecătoare ca altădată, când era prietena jocurilor tale de copil şi când eu vă sâcâiam din această pricină. E nespus de drăguță. Anii de şcoală au făcut-o mai frumoasă. Am văzut-o de trei ori. Cred că ne vom împrieteni. Ina nu se sperie de bani şi nu cred să-i placă petrecerile din oraş, ca familiei Blaine.

Ea îşi aminteşte de tine. Nu-i cunosc încă secretele, dar bănuiesc ce simte. Te iubeşte. Anii de şcoală n-au schimbat-o, dar ce progres! A şi aflat flecărelile satului pe socoteala ta şi m-a întrebat cu inima deschisă. I-am răspuns că nu-i nimic adevărat, că ai fost lăsat să alegi şi că ai plecat. Ea vrea să te ajute şi spune să lucrăm împreună. Era nespus de curioasă în ceea ce priveşte acel grozav cal sălbatic care te îndârjeşte că nu poți să-l prinzi.

Scumpe frate, mama, Ina Blaine şi cu mine, nu ne putem înşela în privința ta. Şi, dacă suntem atât de neliniştite de tine, tu eşti dator să faci ceva. Ina o să fie cea mai bogată moştenitoare şi cea mai bine văzută din toate aşezările şi ranchurile din vale. Îți închipuieşti tu că o să se poată

schimba? Nu! Ben, tu trebuie să cucereşti mai mult decât un cal sălbatic. O ai pe iubita din copilărie, Ina Blaine. Asta-i.

Trebuie să închei, dar e dureros. Să nu te împiedice nimic să vii. Sunt în stare să călăresc până la Forlorn River. Cu toată dragostea,

Hettie".

Când Ben sfârşi scrisoarea, vederea îi era tulbure şi simți o strângere neplăcută în gâtlej, ca şi o durere în capul pieptului. Rămase fără să se mişte, cu scrisoarea deschisă în mâini, privirea rătăcind dincolo de râul cenuşiu până la munții tainici.

El nu-i vedea. Gândul lui era pironit pe scenele din copilărie, casa lui, mama lui, drumul lung pe mlaştinile măturate de vânt în jurul Tule Lake-ului, şcoala din Hammell, drumul lung ce ducea de la ranchul părinților lui la acela al lui Blaine. Vedea fetişcana de patrusprezece ani, cu cozile lungi de păr castaniu pe spate, frumoasa ei pieliță pe care nici chiar soarele de vară nu-l ardea şi ochii ei negri catifelați, atât de blânzi. Atunci imaginile acestea care îl umpleau de melancolie se îndepărtară ca să facă loc feței voinice a tatălui său, bărbat cu muşchi şi voință de fier, ai cărui ochi cenuşii străluceau ca soarele pe gheață şi al cărui chip brăzdat spunea de o viață de muncă şi de luptă.

A doua citire mai pătrunzătoare a scrisorii Hettiei aținti mintea lui Ben asupra celei mai neplăcute părți, aceea care o privea pe mama lui.

Ce lovitură grozavă pentru el! Îl cuprinseră remuşcări crude. Fu o clipă dureroasă, dar scurtă, căci hotărârea lui fu luată pe loc. Îndoind scrisoarea, Ben intră în colibă.

— Modoc, du-te de-mi pune şeaua pe calul cenuşiu, spuse scurt.

Indianul puse găleata şi prosopul pe care le avea în mână şi ieşi repede. Nevada ridică ochii, cercetând-ul pe Ben, cu o vie curiozitate.

— Ştiri proaste, dragă? întrebă el.

— Da, Hettie spune că mama se prăpădeşte... că trebuie să mă duc s-o văd, răspunse Ben, punându-şi pintenii. Oricum ar fi, asta-mi face tare rău, dar să mi se spună că eu am zdrobit inima mamei, asta mă doare, asta...

Cu capul plecat, el se aşează cu greutate pe pat şi îşi trase cişmele.

— Ben, sunt veşti proaste, dar nu privi lucrurile mai rele decât sunt, spuse Nevada, bătându-şi tovarăşul pe umăr. Mama ta nu-i bătrână. O să-şi revie când te-o vedea. O să-i meargă mai bine. Nu te lăsa copleşit, Ben. Asta-i meteahna ta, precum băutura e a mea. Să o sfârşim. Haide, fii bărbat!

— Pe Dumnezeul meu, Nevada, tu ți-ai pus în cap ceva pe care şi eu trebuie să mi-l vâr în cap, răspunse Ben.

Se sculă deodată şi înălțându-şi capul, strânse cu putere mâna lui Nevada:

— Voi încerca să nu mă frământ prea mult.

— Asta, n-ai s-o poți face, Ben, urmă Nevada. Când eşti fără griji, nu faci

doi bani. Şi eu eram nepăsător, înainte de a veni în ranch-ul tău de lângă Forlorn River. Haide, curaj!

— Dacă aş avea cel puțin ceea ce crede Hettie, ceea ce crezi tu, murmură Ben, luptând ca să se stăpânească.

— Ben, de şase luni am simțit venind clipa asta, spuse Nevada care-şi îmblânzi glasul, învârtindu-se în jurul lui. Nu ştiam încă ce o să fie. Dar Hettie mi-a dat să înțeleg. Îți spun că ne-a ieşit norocul în cale... S-ar putea ca să-l ucid pe Less Setter, într-una din zilele astea... Tu du-te să-ți vezi mama şi sora. Redă-le încrederea în tine. Eu am la ce să mă gândesc în lipsa ta. Dar întoarce-te mâine noapte.

— La ce te gândeşti atât de mult? întrebă Ben curios.

— Ei bine, la California Red, răspunse Nevada, cu aerul cel mai serios. Acest vestit armăsar cu coama roşcovană, a iernat pe acolo sus la Mule Deer Lake.

— Nevada! strigă Ben, pe ton de imputare.

— E un fapt, afară dacă toți paznicii de vite nu m-au mințit. Şi eu nu văd de ce m-ar fi mințit. Red e al dracului de frumos! Iarna e cel mai bun anotimp pentru prins caii. Am să-ți dovedesc.

— E prea târziu acum. Uite primăvara şi vara care vin. Tu şi cu Modoc, duceți-vă deci mâine până la Mule Deer Lake.

— Ne-am înțeles. Nu-mi vine să-ți spun, Ben, dar e sigur că va fi mai mult de o echipă pe urmele lui California Red de acum înainte.

— De ce acum, mai curând decât iarna sau vara trecută?

— Ei bine, am auzit o mulțime de lucruri în saloane, răspunse Nevada. Unul din crescătorii proaspăt îmbogățiți – era Blaine – a oferit trei mii de dolari pentru California Red, în bună stare şi bine dresat.

— Blaine! aruncă Ben mirat. E Hart Blaine Nu-i decât unul. E vecinul tatei... Trei mii de dolari e o avere. El era totuşi atât de zgârcit, încât n-ar fi dat cuiva un măr din grădina lui.

— Asta te măguleşte grozav, zise Nevada. Numai tu ai să-l prinzi pe Red!

— Eu nu mă gândesc la bani! Dar de ce doreşte Blaine atât de mult acest cal?

— Spune-mi, rogu-te, care ranch-man din California de Nord n-ar vrea să-l aibă pe Red gata dresat? Un cowboy mi-a spus că Less Setter oferă peste trei mii. Dar oamenii din Hammell cred că Blaine vrea armăsarul ca să-l dea de zestre fiicei sale.

Lucrul i se păru lui Ben atât de ciudat, că-l pufni râsul. California Red, armăsarul acela sălbatic, atât de iute, pentru micuța Ina Blaine! Părea atât de caraghios. Şi totuşi Ina Blaine era singura ființă, căruia Ben i-ar fi îngăduit să aibă marele armăsar.

CAPITOLUL II

Honk! Honk! Honk! Țipetele ascuțite o treziseră pe Ina Blaine. Ea deschise ochii şi în odaia slab luminată de zorile cenuşii şi reci, nu-şi dădu seama unde se află. Honk! Honk! Honk!

— Oh! Gâştele sălbatice, exclamă ea deodată veselă, sunt acasă... sunt acasă!

Ina rămase culcată, privind fereastra care se lumina.

Ina Blaine era a treia dintr-o familie de şapte copii, patru băieți şi trei fete. Era cea mai iubită de tatăl ei, un fermier din Kansas, care emigrase în nordul Californiei şi ocupase o mare întindere de pământ mlăştinos în jurul Tule Lake-ului. În vremea anotimpurilor umede pământul era inundat. Lucrase acolo, împreună cu alți pionieri isteți şi averile lor fură atinse parcă de bagheta fermecată când Tule Lake fu secat de guvern.

Fu trimisă într-un liceu la Kansas înainte ca norocul să fi căzut asupra tatălui ei. Acesta avea un frate la Lawrence şi Ina fusese copilul lui alintat în timpul studiilor. O împrejurare după alta, în care intra şi lipsa de bani şi boala din familia unchiului, o împiedicaseră pe Ina să-şi petreacă vacanța acasă, astfel că ea lipsi patru ani, în timpul cărora bogăția venise a lor săi.

— Vreau să văd partea caraghioasă din toate astea – şi râdea vorbind singură – căci e într-adevăr caraghios. Tata e atât de înfumurat, de ceremonios. Mama îşi bate capul cu o mie de născociri. Archie face pe grozavul ca fiul cel mai în vârstă al regelui vitelor. Fred şi Bob părăsesc lucrul fermei pentru gulere albe şi pentru fetele din oraş. Kate e logodită cu un avocat din Klamath! Nu prea o înțeleg. Ei! Dar o să ne înțelegem, după ce vom fi făcut cunoştință... Dar Ben Ide?... Nici o scrisoare din partea lui în aceşti ultimi ani. Mi s-a spus că Ben a apucat pe căi greşite, dar n-am crezut-o niciodată. Era cam original, dar bun. Şi-o mai fi amintind de mine?

Tânăra fată coborî şi străbătu *hall*-ul mare care avea legătură cu vechea clădire. Tatăl ei făcuse greşeala să ridice o casă mare lângă cea veche, durată din pietre şi trunchiuri de copac, dar aceasta arăta vădit că, cu tot rangul lui în lumea ranchmanilor, nu-şi părăsise de tot modesta locuință. Îşi mai avea odaia sa şi biroul. Adăugase o bucătărie sălii, care acum cu mesele lungi şi cu băncile, fusese prefăcută în sufragerie pentru cowboy.

Ina aruncă o privire în această sală, care era goală acum şi-şi auzi mama vorbind în bucătărie; se grăbi s-o surprindă pe Miss Blaine care-l ajuta pe bucătar.

— Bună ziua, mamă. Unde sunt ceilalți? exclamă dânsa veselă.

— D-zeu să te binecuvânteze! M-ai speriat! zise mama, o femeie destul de

voinică, cu părul cărunt. Nimeni nu s-a sculat, decât eu şi tata.

— Aşa? Şi de ce mamă? Archie avea obiceiul să mături grajdurile şi Kate să mulgă vacile, zise Ina râzând.

— N-o mai face acum, zise scurt Miss Blaine.

— Am să încerc cel puțin să mulg vacile.

— Ina, nu pentru asta te-a trimis tatăl tău la liceu, protestă mama ei cam alarmată.

— Dar şi d-ta ai obiceiul să mulgi vacile şi n-aş vrea să fiu altfel decât d-ta, zise cu blândețe Ina, sărutându-şi mama.

— Tatăl tău are nădejdi mai mari pentru tine, Miss Blaine. Oamenii trebuie să vină să mănânce dintr-o clipă într-alta, zise dânsa. Ai face mai bine să pleci.

— De ce? Aş vrea să-i cunosc.

— Tatăl tău a spus că nu i-ar place să-i vadă roind în jurul tău.

— Zău? Şi dacă asta mă distrează? zise Ina veselă. Te-ai măritat cu tata când era cowboy.

— Dar nu era acelaşi lucru.

— Aş vrea să ştiu de ce?

— Draga mea, eu eram lăptăreasă la ferma Kansas unde lucra Hart Blaine. Tu eşti fata unui ranchman, care în curând o să fie milionar.

— Mamă, acest cuvânt e plin de făgăduieli, dar nu mă impresionează deloc, zise Ina cu seriozitate. Mă tem că tata şi cu mine o să ne ciondănim.

— Dar, Ina, tu altădată erai cel mai ascultător copil.

— Am să fiu şi acum, mamă, dar cu anumite condiții. Şi ca să încep numaidecât, fug, ca acei cowboy atât de interesanți să nu mă vadă, cel puțin de data asta.

Ea se retrase în salonul pe care-l vizitase în ajun. Se ghemui într-un jilț mare înaintea focului, după cum avea obiceiul să facă în copilărie şi voia să-şi amintească de trecut, când năvăli Dall urmărit de Marvie. Vederea Inei întrerupse lupta. Dall era o fetiță de doisprezece ani încă sfioasă şi neîndemânatică, Marvie un băiat drăguț, de 14 ani, cu părul de culoarea paiului şi ochii albaştrii ca toții Blainii, afară de Ina.

Începu o convorbire, în care Dall punea întrebări fără sfârşit asupra obiceiului Kansasului, oraşelor, călătoriei, pe când Marvie stăruia ca sâmbătă Ina să primească să facă cu el o plimbare călare şi să meargă la pescuit.

În clipa aceia, coborî sora ei mai mare, Katie.

— Mama zice să dați zor cu mâncarea, căci altfel o să întârziați la şcoală, spuse ea.

Ina îi urmă în sufragerie, unde aştepta Mrs. Blaine. Era o odaie veselă şi însorită, bine mobilată deşi prea luxoasă pentru casa unui ranchman.

— Unde sunt tata şi băieții? întrebă Ina aşezându-se.

— Bob şi Fred au mâncat devreme cu angajații, răspunse Mrs. Blaine şi adăugă ursuză: Câteodată tatăl tău mănâncă cu ei.

— Ina, avem o cabrioletă care ne duce la şcoală, înştiinţă Dall, cu o nuanţă de înfumurare atât de vădită la ceilalţi.

— Eu mă duceam pe jos, zise Ina, dar mărturisesc că drumul lung era destul de noroios iarna şi plin de praf vara.

— Ah! Mie îmi place să călăresc, zise Marvie. Ascultă, Ina, Dad îmi lasă calul şi cabrioleta în fiecare sâmbătă. Poimâine e sâmbătă.

— O să merg cu tine, răspunse tânăra fată. Şi mie îmi place să călăresc. Dad are cai cu şea?

— Ia spune unde-ţi sunt ochii? întrebă băiatul. Păşunile sunt pline de cai. Tot aşa în corral şi în şură. Şi cowboyi mi-au spus că ranchurile sunt pline. Tata e tovarăş cu un mare negustor de cai, Less Setter, care are echipe în tot ţinutul. Eu am doi cai. Dall are un ponei. Bob şi Fred au o droaie. Spune-i tatei că-l vrei pe California Red şi o să vezi...

— Ce e California Red? întrebă Ina cu interes. Un cowboy sau un cal?

— E un armăsar, un roib sălbatic, cel mai vioi şi mai frumos din câte s-a auzit vorbindu-se. Roşu ca focul. Ah! Ina, zău că mi-ar părea bine să-l capeţi pe California Red.

— Ce să fac cu el Marvie? Aş vrea un cal domesticit, unul pe care să pot să-l înşeuez eu însumi... să-l călăresc, să-l răsfăţ.

— Caii sălbatici ajung uneori cei mai domesticiţi, cei mai blânzi când sunt bine dresaţi.

— Atunci, zise dânsa râzând, am să-i spun tatei că-l vreau pe California Red, ca să văd ce o să spună.

Kate întrerupse convorbirea ca să-i zorească pe copii să se pregătească pentru şcoală. Ina ieşi cu ei şi-i întovărăşi, spre marea lor bucurie, până la capătul drumului.

Acest drum lung nu se schimbase. Ea recunoştea copacii, stâncile şi tufişurile de pe marginea lui.

La înapoiere, descoperi apoi în depărtare silueta slabă a tatălui.

Cei câţiva cowboy care erau acolo o zăriră când trecu pe dinaintea lor şi ivirea ei îi făcu să întrerupă lucrul.

— Ţi-am mai spus-o, Setter, e un negoţ care nu-mi place, repetă tatăl ei cu nerăbdare, când Ina se apropie.

Atunci omul de pe căruţă se ridică repede şi Blaine se întoarce să-şi vadă fata.

— Hello, tată! zise dânsa veselă. Dau târcoale peste tot ca să văd ce aţi făcut cu ranchul meu de la Tule Lake.

— Bună ziua, fetiţo, răspunse dânsul.

Avea ochii cenuşii, însă vioi, un nas coroiat ca un cioc de vultur şi gură mare sub mustaţa căruntă.

— Ina, îţi recomand pe unul din tovarăşii mei, Less Setter, care vine din Nevada, urmă Blaine.

Şi punând braţul în jurul umărului tinerei, o trase înainte spunând omului

care era lângă el:

— Iat-o pe mica mea învățată, care şi-a sfârşit studiile.

— Sunt onorat că te întâlnesc, Miss Ina, zise Setter politicos, ducând mâna înmănuşată la pălărie.

Ina îi mulțumi şi, privind țintă pe străin, întâlni în obrazul lui cu barba blondă doi ochi cu pleoape grele, care păreau că vor s-o înghită. Setter nu părea tânăr, dar avea înfățişare de om voinic, aspră, foarte deosebită de oamenii pe care-i văzuse Ina până atunci. Chiar în acea clipă întâmplătoare, când n-o interesa deloc, îi făcu o astfel de impresie, că ei îi pieri veselia. Se simți deodată foarte neîncrezătoare în partenerul tatălui ei şi trebui să-şi dea silința să treacă peste această intuiție feminină.

Deodată, cuvintele lui Marvie în legătură cu discuția despre cai îi veni în minte şi se agăță uşurată de acest subiect.

— Tată, zise dânsa, aş vrea un cal de călărie, zise dânsa cu vioiciune, întorcându-se către el.

— Fetițo, poți să ai o herghelie, zise dânsul. Avem o grămadă de cai de soi.

— Dar, tăticule, am visat totdeauna să am un cal într-adevăr minunat, urmă tânăra. Tăticule, îl vreau pe California Red.

— Ce? Acel armăsar sălbatic? zise Blaine uimit. Drace! Toate echipele de vânători de cai din cele trei state au şi înghițit praf în urma lui…

— Oh! Trebuie să fie minunat! exclamă Ina tremurând la gândul, care la început nu fusese decât o glumă.

— Miss Ina, e într-adevăr un animal de neasemuit, se amestecă Setter. L-am văzut odată, acum doi ani. Un animal de soi, cu mădularele subțiri, roşu ca focul, o coamă de flăcări. Şi nu-i un omorâtor de cai, ca atâția armăsari. Cei mai mulți dintre călăreți şi vânători cred că, odată domesticit, o să fie foarte blând. Aşa că, cu făgăduiala tatălui d-tale… Sunt martor, Blaine, pentru cuvântul d-tale, bagă de seamă.

— California Red e al tău, Ina, dacă va putea fi prins, răspunse tatăl ei.

— Poate să fie prins, cred, zise Setter dus pe gânduri. Nu sunt decât puține echipe după el. Adică se dau drept vânători de cai, dar e un pretext ca să fure vitele şi caii. Hall şi şleahta lui lucrează acum lângă Silver Meadow. Ceilalți vânători, care sunt pe urmele lui Red, sunt băieții lui Ide şi tovarăşii lui. Ei fac afaceri mai mult sau mai puțin curate, dar sunt încredințat că Ide vrea să pună neapărat mâna pe Red.

— Ide? întrerupse Ina. Vrei să spui Ben Ide?

— Da, zise Setter.

— Minți, Ben Ide nu-i un hoț de cai, exclamă dânsa deodată.

— Hai, fetițo, fii liniştită, o întrerupe tatăl. Ai lipsit mult timp. S-au întâmplat multe lucruri altora ca şi nouă. Tot atât de mult rău ca şi bine!

— Tată, zise dânsa, silindu-se să-şi stăpânească furia care o cuprinsese, aveți dovezi că Ben Ide a săvârşit acele fapte necinstite pe care i le imputați?

— Fetițo, sunt o seamă de trăncăneli, răspunse tatăl. Puțin după plecarea

ta de acasă, Ben îşi petrecea timpul în munți, căci era nebun după caii sălbatici. Amos Ide, dacă îți aminteşti, era om aspru; desigur îşi iubea fiul, cum te iubesc şi eu. Totuşi, nu izbuti să-l stăpânească. Avură o ultimă ceartă şi Ben plecă să trăiască după bunul lui plac. Nu l-am mai întâlnit de atunci, dar alții l-au văzut. Mama lui se stinge de mâhnire şi când te duci la ei, numele lui Ben nu-i rostit. În ultimii ani am dus vite până în văile şi ținutul de lângă Forlorn River. Acolo s-a aşezat el. Şi au dispărut un mare număr de vite şi cai. Atunci s-au povestit multe despre Ben, dar nu pot spune că s-a dovedit ceva.

— Nu-i greu să se pună pe socoteala cuiva aceste furturi într-un ținut încă pe jumătate sălbatic, răspunse cu răceală Setter. Vitele, care lipsesc tatălui dumitale sau altor ranchmani, nu mai sunt niciodată regăsite. Asta înseamnă că sunt duse după munți până în Nevada, sau hăt departe de-a lungul lanțurilor de munți.

— O pricină mai mult ca să crezi că un tânăr de familie bună, altădată vecinul nostru şi… unul din prietenii noştri, nu poate fi învinuit că este un…

Fiindcă Ina se opri, neputând să rostească cuvântul, Setter scutură scrumul țigării şi ridică asupra tinerei fete ochii săi spălăciți cu privirea de nepătruns.

— Cunoşti oamenii după aceia cu care se întovărăşesc, zise dânsul. Tânărul Ide trăieşte alături de un indian Modoc, un vântură-țară şi un cowboy alungat din Nevada ca hoț de cai.

— Tată, ceea ce a spus Mr. Setter nu mi se pare drept, zise dânsa. Aceasta îmi face şi mai limpede amintirea lui Ben Ide. Nu cred ca Ben să fi furat ceva, chiar pentru ca să-şi scape viața. Cum s-ar fi putut schimba băiatul ăsta în aşa puțini ani?

Atunci spuse hotărâtă tovarăşului tatălui ei:

— D-le Setter, dacă-mi amintesc de Ben Ide, va trebui să dovedeşti ce ai spus. Am să-l văd fără îndoială şi am să-i comunic ce-ai spus.

— Ce zici? întrebă Blaine cu nerăbdare. E aproape o jignire pentru Setter. N-o să alergi după băiatul ăsta, nu vreau să te văd că-i vorbeşti.

— Credeam dimpotrivă, că ai să mă duci să-l văd… de aceea eu…

— Fata mea, te-ai întors cu idei caraghioase, zise Blaine. Dacă asta ai învățat la şcoală, îmi pare tare rău că te-am trimis acolo.

— Tată, eu am felul meu de a gândi, zise Ina tulburată.

— Ei bine! N-ai nevoie să te gândeşti să-l vezi pe Ben Ide. Asta e tot ce am de spus.

— Dragă tată, o să-l văd negreşit pe Ben Ide, zise Ina.

— Du-te acasă, îi porunci cu asprime Blaine.

Ina plecă repede, cu fruntea sus, obrazul arzând şi trecând pe lângă cowboy îi privi fără să plece ochii. Îl auzi pe Setter spunând: „E neînfricată, mititica! Hart, cu ea o să ai de furcă”.

— De ce ai supărat-o în legătură cu tânărul Ide? întrebă Blaine înfuriat. Mi

se pare că eşti foarte pornit pe chestia asta şi că repeți toate trăncănelile pe care le auzi.

Ina nu mai auzi urmarea. Când fu departe, se strecură de-a curmezişul unei bariere şi se întoarse spre crâng. Se aşeză sub un pin mare amintindu-şi toată convorbirea. Ar fi vrut să se căiască, că fusese atât de bănuitoare față de un om atât de legat de tatăl ei şi să-i pară rău de conflictul care urmase; dar nu era câtuşi de puțin necăjită.

— Dacă e adevărat, bâlbâi dânsa, eu, într-un fel sau altul, am să-l ajut pe Ben să devină iar ce a fost.

Va urma....

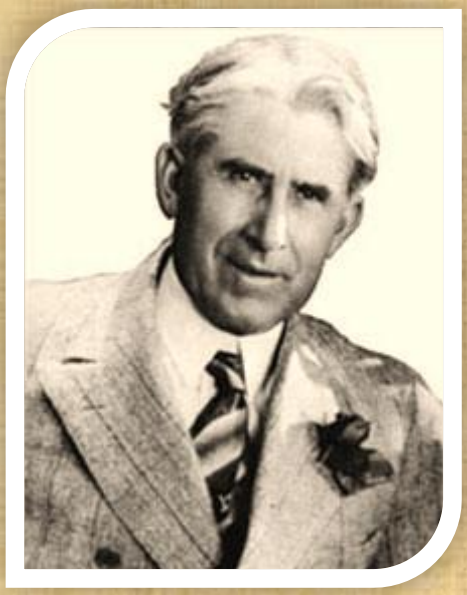

Zane Grey (n. 31 ianuarie 1872 – d. 23 octombrie 1939) a fost un scriitor american, foarte cunoscut pentru romanele sale populare de aventuri şi alte povestiri care prezintă o imagine idealizată a Vechiului Vest American. *Riders of the Purple Sage* (1912) este cartea sa cea mai bine vândută. Până în 2007, au fost create pe baza romanelor şi povestirilor sale 110 filme, un episod TV şi serialul *Dick Powell's Zane Grey Theater* . În perioada interbelică o mare parte din romanele sale au fost traduse şi în româneşte în colecțiile de gen ale vremii.

Forlorn River a fost serializat inițial în *Ladies Home Journal* în 1926, apoi a fost publicat de *Harper & Brothers* sub formă de carte în 1927. A fost urmat de o continuare mult mai cunoscută la noi, *Nevada* scrisă în 1928.

Au fost realizate două adaptări de film ale romanului: *Forlorn River* (1926) cu Jack Holt şi *Forlorn River* (1937) cu Buster Crabbe. Romanul a fost publicat şi în format carte de benzi desenate de la *Dell*-benzi desenate în patru culori- nr. 395 mai 1952.

Tim Powers

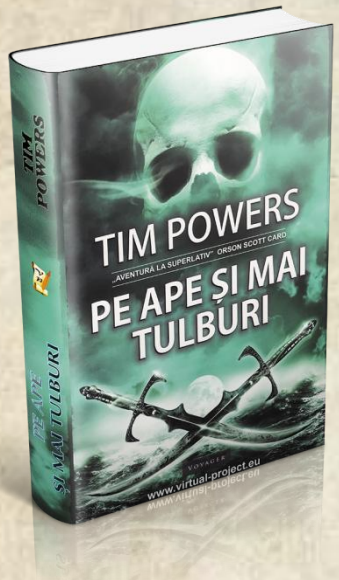

PE APE ŞI MAI TULBURI

- Foileton -

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Capitolul douăzeci şi şase

Îşi recapătă cunoştinţa lent, în mai multe etape, abandonând fără tragere de inimă visele preferabile frigului şi durerii din care părea alcătuită realitatea; vise-amintiri, în care călătorea cu tatăl lui şi cu marionetele, şi vise-dorinţe, în care o găsea pe Beth Hurwood şi-i spunea tot ce-şi dorea să-i spună. La început i se păru că putea alege situaţia în care să se trezească, pur şi simplu concentrându-se asupra ei; dar umezeala, frigul şi legănarea deveneau tot mai insistente şi, când deschise ochii, se afla pe puntea lui *Jenny.*

Încercă să se salte în capul oaselor, dar o greaţă neaşteptată îl trânti la loc, pe spate, slăbit şi transpirând. Deschise ochii şi văzu faţa îngrijorată a lui Skank. Vru să vorbească, dar dinţii îi clănţăneau. Îşi încleştă cu putere fălcile pentru o clipă, apoi încercă din nou.

— Ce… s-a-ntâmplat?

— Te-ai izbit zdravăn de punte după ce l-ai omorât pe Venner, răspunse Skank.

— Unde-i Davies?

Skank se încruntă, uluit.

— E… ăă, e mort, căp'tane. A murit când a pus Hurwood stăpânire pe *Carmichael.* Ţi-aduci aminte?

Lui Shandy i se păru că-şi amintea ceva asemănător. Se strădui din nou să se ridice şi recăzu cu zgomot pe spate, tremurând.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Păi… ai fost acolo, căp'tane. Şi ţi-am povestit azi despre asta, ţi-aduci aminte? Cum l-a ucis unul dintre marinarii morţi din echipajul lui Friend?

Skank se uită îndurerat în jur.

— Nu, întrebam ce s-a-ntâmplat acum.

— Ai căzut pe punte. Tocmai ți-am *spus.*

— Ah.

Shandy se săltă în capul oaselor pentru a treia oară şi reuşi să rămână aşa. Greața urcă în el, apoi se linişti.

— Ar fi bine să continui.

Se luptă să se ridice şi ajunse să stea în picioare, clătinându-se şi tremurând, strângând balustrada în mâini ca să-şi mențină echilibrul şi uitându-se amețit în jur.

— Ăă... furtuna s-a... oprit, remarcă, mulțumit fiindcă putea să demonstreze că era conştient de starea lucrurilor.

— Da, căp'tane. În timp ce zăceai leşinat. Am ținut corabia pe loc şi am ieşit din furtună. Ancora ta plutitoare a schimbat situația.

Shandy îşi frecă apăsat fața.

— Ancora mea plutitoare. Se hotărî să nu întrebe. Bun. Care e cursul nostru?

— Spre sud-est, mai mult sau mai puțin.

Shandy îi făcu semn lui Skank să vină mai aproape şi, când tânărul se ghemui lângă el, îl întrebă:

— Unde mergem?

— În Jamaica, cum ai spus.

— Ah. Shandy se încruntă. Ce sperăm să găsim acolo?

— Pe Ulise Segundo, răspunse Skank, din ce în ce mai îngrijorat, şi corabia lui, *Înălțarea lui Orfeu.* Tu ai spus că el e Hurwood, şi că *Orfeu* e de fapt *Carmichael.* Am urmărit rapoartele despre el până-am ajuns în insulele Cayman, unde-ai aflat că se-ndrepta din nou spre Jamaica. Of, şi Grăsanul Sumbru voia s-ajungă acolo, în Jamaica, înainte de-a muri.

Skank clătină din cap cu tristețe.

— Grăsanul Sumbru e mort?

— Mulți dintre noi cred că da. Verga aia l-a străpuns ca pe-un pui pus în frigare şi, după ce-a rupt o bucată mare şi ți-a dat-o ție, s-a prăbuşit c-o bufnitură seacă. L-am dus sub punte, ca să-l îngropăm când ajungem la țărm, fiindcă n-arunci pur şi simplu un *bocor* mort în mare, dacă ştii ce-ți face bine şi ce nu – dar vreo doi oameni spun că-i simt pulsul în încheietură, iar Lamont zice că nu se poate gândi la ceea ce are de făcut, fiindcă Grăsanul Sumbru fredonează ceva cu voce joasă, dar *eu* n-aud nimic.

Shandy încercă să se concentreze. Îşi aducea aminte, vag, de o parte din toate acestea, pe măsură ce i le descria Skank, şi în amintire îi stăruia un sentiment de disperare din pricina unei urgențe, dar nu reuşea să-şi amintească de ce trebuiau să se grăbească. Cea mai arzătoare dorință a lui din clipa aceea era o imposibilitate – un loc uscat unde să doarmă.

— Furtuna, spuse el. A-nceput pe neaşteptate? Nu exista nici un loc unde ne-am fi putut adăposti?

— Ne-am fi putut întoarce la Grand Cayman, îi povesti Skank. Venner voia s-o facem. Tu ai spus că trebuia să ne continuăm drumul.

— Am spus… *de ce*?

— Ai spus că furtuna o să ne-ajungă oricum, aşa că putem foarte bine să mergem mai departe, pe urmele lui *Orfeu.* Venner a zis că voiai s-o facem din cauza fetei. Ştii, a fiicei lui Hurwood.

— Ah! Shandy începea să-ntrezărească, în memoria lui răvăşită de izbitură, indiciile unui model. În cât suntem azi?

— Nu ştiu. E vineri… şi, ăă, duminică e Crăciunul.

— Am înțeles, spuse încordat Shandy. Să-mi mai aduci aminte de asta, da? Şi acum, fiindc-a trecut furtuna, înălțați cât mai multe pânze cu putință.

În dimineața următoare, chiar în zori, descoperiră *Înălțarea lui Orfeu* – şi nu apăru nici un dezacord când deciseră ce aveau de făcut, fiindcă îşi petrecuseră toată noaptea scoțând de pe *Jenny* apa care continua să pătrundă înăuntru din ce în ce mai repede, pe oră ce trecea, cu toate că întinseseră o pânză unsă cu catran sub partea din față a chilei şi îndesaseră rulouri de pânză umplute cu orez în golurile dintre filele bordajului, şi Shandy se îndoia că vechiul slup greu vătămat de furtună putea să acosteze fără să se desfacă-n bucăți. Întinseseră numărul maxim de pânze, îngrămădindu-le, şi *Jenny* se clătina, instabilă, traversând întinderea albastră a apei care-o despărțea de corabie.

Ghemuit la prova slupului, Shandy se uita prin ochean, îngustându-şi ochii ca să-i ferească de strălucirea orbitoare a valurilor scăldate în soarele dimineții.

— A avut de suferit, le spuse oamenilor traşi la față, care tremurau în jurul lui. Lipsesc vergi şi tachelajul de lângă arborele trinchet e stricat… dar corabia e încă solidă. Dacă facem treabă bună în următoarele ore, o s-avem rom, mâncare şi haine uscate.

Se auzi un mormăit general de aprobare, fiindcă mai toți pirații îşi petrecuseră noaptea muncind la pompele din santină, pe ploaie, aşteptând cu nerăbdare o pauză întâmplătoare în care să-nghită o mână sau două de biscuiți uzi; iar butoiul cu rom scăpase din legături şi se spărsese în timpul furtunii, umplând cala cu mirosul alcoolului la care nu se mai putea ajunge.

— A rămas ceva praf de puşcă uscat? întrebă Shandy.

Skank ridică din umeri.

— Poate.

— Hm. Ei, oricum nu vrem să-l transformăm pe *Orfeu* într-o epavă. Shandy lăsă ocheanul în jos. Presupunând că nu ni se rupe catargul, ar trebui să ne putem îndrepta spre sud ca să-i tăiem calea – şi pe urmă cred c-o să-ncercăm pur şi simplu să-l abordăm.

— O facem sau înotăm până-n Jamaica, încuviință un pirat tânăr, zdrențăros şi cu ochii-nroşiți.

— Nu crezi că Hurwood o să-ncerce să fugă când o să vadă că-l urmărim? întrebă Skank.

— Poate, răspunse Shandy, dar fac pariu că-l putem prinde, chiar aşa făcuți praf cum suntem – şi, oricum, nu cred c-arătăm prea înspăimântător. Înălță din nou ocheanul. Ei, nu vă faceți griji, adăugă, un minut mai târziu. Adevărul e că se-ndreaptă *spre* noi.

Urmă un moment de tăcere. Apoi:

— Cutez să spun c-a pierdut nişte oameni în furtună, comentă unul dintre piraţii mai bătrâni, cu un aer sumbru. O fi vrând înlocuitori.

Skank îşi muşcă buza şi se uită încruntat la Shandy.

— Ultima dată când ai intrat în conflict cu el, te-a ridicat şi te-a aruncat în ocean. Ai… vreun motiv să crezi că n-o să fie la fel şi de data asta?

Shandy cugetase asupra aceleiaşi întrebări încă de când plecaseră de pe Noua Providenţă. *Sângele,* îşi aminti că spusese guvernatorul Sawney, *în el e evident fier. Fă atomii sângelui tău şi ai fierului să se alinieze, aşa cum se aşează acul unei busole pe direcţia nordului. Sau viceversa. Totul e relativ…*

Zâmbi, cam şters, în ciuda eforturilor sale.

— Am face bine să sperăm cu toţii că n-o să fie. Mă găsiţi lângă busolă; pune pe cineva să-mi aducă o sabie… şi un ciocan, şi o daltă subţire.

Orfeu se întorsese şi, aşa cum alerga cu vânt din pupa către vest, apropiindu-se de *Jenny,* soarele dimineţii din spatele său arunca umbrele tachelajului şi ale catargelor peste pânzele luminoase. Shandy îl supraveghea cu coada ochiului în timp ce meşterea cu ciocanul şi cu dalta la mânerul sabiei pe care i-o adusese Skank şi, când încă îi mai despărţeau o sută de metri, îşi îndreptă spatele şi ridică arma ţinând-o de lamă.

Tăiase îmbrăcătura de piele şi jumătate din mânerul de lemn, scoţând la lumină coada de fier care lega lama de măciulia mânerului şi făcuse, cu dalta, o crăpătură mică în metal, exact în locul unde trebuia să apese baza palmei spadasinului.

Se ridică şi se aplecă spre piciorul de susţinere al compasului, uitându-se în jos, prin sticlă.

— Dacă… sorţii vor fi împotriva noastră în dimineaţa asta, îi spuse lui Skank, care se holba de câteva minute la el, neînţelegând nimic, ocoliţi-l pe la est – în starea în care se află acum *Carmichael,* îi e la fel de greu să schimbe cursul cum îi e să zboare – şi încercaţi s-ajungeţi în Jamaica.

— Ar face bine să nu ne fie împotrivă.

Shandy zâmbi, şi asta-l făcu să arate, cumva, încă şi mai obosit.

— Corect.

Înălţă ciocanul şi lovi cu putere în sticla piciorului compasului, apoi îl lăsă să cadă şi căută pe bâjbâite printre cioburi; o clipă mai târziu, ridică acul busolei între degete însângerate.

— Spune-le băieţilor să fie pregătiţi, cu gheare de pisică şi cu parâme. Cu puţin noroc, o să putem începe abordarea înainte să-şi dea seama că-ncercăm să fim noi agresorii.

Skank scoase un geamăt slab, dar dădu din cap şi se grăbi să se îndrepte spre provă.

Shandy introduse cu grijă capătul dinspre nord al acului busolei în crăpătura pe care-o făcuse în fierul mânerului sabiei, apoi se ghemui, luă din nou ciocanul şi lovi uşor acul, ca să-l blocheze în locul unde trebuia să stea.

Îşi prinse cu grijă sabia modificată la centură şi, vreme de un minut, nu mai făcu nimic altceva decât să respire adânc, cu ochii închişi; pe urmă, când

Înălțarea lui Orfeu viră brusc către babordul lui *Jenny,* aşternându-şi umbra asupra ei, înhață o gheară de pisică, o roti de câteva ori, descriind un cerc vertical, şi o lăsă să zboare către balustrada corabiei mai mari; soarele îi străluci pe vârfuri în clipa în care se opri, apoi gheara căzu pe balustradă şi se înțepeni de ea.

E cu siguranță ultima oară când îl mai atacă Jenny *pe* Carmichael, se gând pe când începu să urce – o mână deasupra alteia – pe frânghie.

Nasul prinse să-i sângereze din pricina efortului, avu senzația că urma să-i explodeze capul şi, când ajunse în sfârşit la capătul de sus al frânghiei şi se opri să-şi tragă răsuflarea călare pe balustradă, nu reuşi să-şi aducă aminte de ce se afla acolo. Părea să fi trecut ceva timp – acela era *Guralivul Carmichael,* de asta era sigur… dar cea mai mare parte a balustradei dispăruse, precum şi întreaga teugă! Încă nu ajunseseră în Jamaica? Unde era căpitanul Chaworth? Şi fata aceea bolnavă, cu medicul ei gras?

Se simți ceva mai puțin dezorientat când îl recunoscu pe tatăl fetei, care tocmai cobora de pe puntea pupa – cum îl chema? Hurwood, asta era – însă apoi se încruntă, fiindcă, din câte îşi aducea el aminte, ar fi trebuit să fie ciung.

Atenția îi fu apoi distrasă de lupta de pe dunetă şi, când se uită cu mai multă atenție – era greu să-ți focalizezi privirea când soarele strălucea atât de puternic – crezu într-adevăr că-şi pierduse mințile. Bărbați traşi la față, în haine zdrențuite, dar țipătoare, urcau la bord pretutindeni în jurul lui, ducând o luptă disperată cu cadavre incredibil de însuflețite, care n-ar fi trebuit să poată strânge în mâinile lor stafidite săbii de abordaj şi ai căror ochi lăptoşi n-ar fi trebuit să fie-n stare să le direcționeze loviturile. Sângele care se scurgea încet din urechile lui Shandy şi zvâcnirile din capul lui văduveau scena de aproape toate zgomotele, făcând-o la fel de grotesc de ireală ca delirul provocat de febră, şi i se păru relativ lipsit de importanță să se întrebe de ce preferase să-şi împodobească haina cu două antebrațe omeneşti mumificate.

Nefiind sigur că era în stare să-şi țină echilibrul, coborî cu mare grijă pe punte. Bărbatul care părea să fie Benjamin Hurwood se îndrepta acum spre el, cu fața bătrână încrețită într-un zâmbet de bun venit…

Şi pe urmă Shandy *visa,* trebuia să fie un vis, fiindcă stătea alături de tatăl lui în semiîntunericul de deasupra scenei cu marionete, holbându-se amândoi la lumina strălucitoare de dedesubt şi mânuind preocupați crucile care controlau păpuşile atârnate de ele; şi probabil că erau la o scenă cu multe personaje, pentru că multe alte cruci erau agățate de cârlige cu arcuri, datorită cărora marionetele aflate în aşteptare se legănau şi tresăltau uşor. O clipă mai târziu, uitase că totul nu putea fi decât un vis şi intrase în panică, fiindcă nu ştia ce piesă interpretau.

Studie cu ochi mijiți la siluetele mărunte de dedesubt şi le recunoscu imediat. Erau cele din Iulius Cezar. Şi, din fericire, începuse actul al treilea, nu mai aveau mare lucru de făcut – ajunseseră deja la scena asasinării, iar micii senatori de lemn aveau, cu toții, mâna dreaptă obişnuită înlocuită de o alta, care strângea un pumnal.

Vorbea păpuşa Cezar – şi Shandy se holbă la ea, fiindcă nu mai avea fața din

lemn, ci din carne, şi el o recunoscu. Era propria lui față.

— Înapoi! îl auzi spunând pe sinele său în miniatură. Vrei tu Olimpul să-l iei în piept?[1]

Păpuşile senatori, care erau acum tot din carne, se apropiară să-l ucidă... şi pe urmă scena dispăru cât ai clipi, lăsându-l din nou singur pe puntea lui *Carmichael,* unde se uita la Hurwood cu ochi îngustați din pricina strălucirii soarelui.

De pe fața bătrânului tocmai pierea un zâmbet plin de încredere în sine, dar atacă din nou, şi Shandy se trezi îngenunchind în nisipul încins al plajei de pe Noua Providență, privind cu un ochi critic la cele patru bețe de bambus pe care le înfipsese drepte în nisip. Stătuseră aşa destul de bine, până când încercase să le lege altele de vârfuri, de-a curmezişul, şi acum erau toate înclinate în afară, ca nişte tunuri pregătite să respingă un atac venit din toate părțile.

— Împleteşti un coş? întrebă Beth Hurwood, din spatele lui.

N-o auzise apropiindu-se şi, pentru o clipă, avu de gând să răspundă iritat, însă apoi zâmbi.

— Ar trebui să fie o colibă. În care să dorm eu.

— Ar fi mai simplu s-o faci cu acoperişul înclinat – uite, o să-ți arăt.

Fusese o zi de iulie, din timpul reparării lui *Carmichael;* Beth îi arătase cum să construiască o structură mai solidă şi, la un moment dat, când stătea pe vârfuri ca să facă o buclă, trecând un lujer peste vârful unuia dintre stâlpii înclinați, căzuse, sprijinindu-se de el, şi pentru o clipă o ținuse în brațe, şi ochii ei căprui şi părul de aramă îl amețiseră, invadându-l cu o emoție care includea atracția fizică numai în măsura în care include o orchestră un grup de alămuri. Era o amintire care-i apărea adesea în vise.

Însă de data asta lucrurile se desfăşurau altfel. Beth nu mai folosea lujeri, ci un ciocan şi cuie, iar pleoapele şi buzele ei erau răsfrânte la maximum, şi dinții şi albul ochilor îi străluceau în soarele tropical când întinse brațele lui de-a lungul bețelor de bambus şi îi potrivi primul cui deasupra încheieturii mâinii...

...şi se trezi din nou pe puntea lui *Carmichael,* clipind nedumerit, cu ochii la Hurwood.

Care părea acum categoric nelinişti t.

— Ce naiba e cu mintea ta? mârâi. E ca un şurub nefiletat.

Shandy era înclinat să se declare de acord. Se tot străduia să-şi aducă aminte ce făcea acolo şi se uita de fiecare dată la lupta de coşmar din jurul lui cu o nouă uimire şi cu o nouă spaimă. Iar acum, parcă spre a întrece tot ce-l dezorientase până atunci, puntea încetă să-i mai apese tălpile cizmelor şi el începu să se înalțe lent în aer, nesusținut de nimic.

Întinse instinctiv mâna să se prindă de ceva – dar nu voia să se agațe de balustradă sau de tachelaj, ci de mânerul propriei săbii. Acul proeminent al busolei îi înțepă palma, dar acelaşi impuls care-l îndemnase să-l înşface îl făcu să strângă mânerul în continuare. Începu să se lase în jos şi, câteva secunde mai târziu, stătea din nou pe punte.

Se uită în jur: lupta continua, la fel de oribilă ca mai înainte, deşi toate

[1] Traducere de Tudor Vianu, Shakespeare - Opere, vol. II, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1955.

sunetele păreau să fie încă prea înăbuşite pentru urechile lui, dar nici unul dintre combatanți nu se apropia de el şi de Hurwood – după toate aparențele, considerau că poartă un duel personal.

Pe fața lui Hurwood se citeau uimirea şi panica, şi spunea ceva, prea încet ca să-l audă Shandy. Pe urmă scoase o sabie şi alergă vioi spre el.

Shandy continua să strângă dureros mânerul propriei arme şi acum şi-o smulse de la centură exact la timp ca să-ndepărteze vârful lamei lui Hurwood, parând stângaci, din poziția de gardă, după care făcu un salt înapoi şi devie cu mai multă uşurință a doua lovitură a bătrânului – şi apoi pe următoarea. Antebrațele cenuşii agățate de haina lui se legănau şi se ciocneau îngrețoşător unul de altul.

Mânerul sabiei era alunecos din cauza sângelui din mâna lui străpunsă şi, ori de câte ori zăngănea lama, lovindu-se de a lui Hurwood, acul busolei îi răzuia oasele palmei, trimițându-i până în umăr o durere chinuitoare, ca a unui dinte cariat atins de o foiță de staniol.

Hurwood lătră râzând o silabă stridentă şi se repezi înainte, dar Shandy îşi încleştă pumnul pe mânerul sabiei – împingându-şi acul şi mai adânc între oasele palmei – şi opri lama care se abătea asupra lui cu o mişcare de tirbuşon, care-i smulse mânerul dintre degetele bătrânului; durerea stârnită de o asemenea mişcare înnegură pentru o clipă vederea lui Shandy, dar, cu o ultimă răsucire, izbuti să azvârle sabia adversarului, care zbură răsucindu-se peste copastie, apoi se uită pur şi simplu în jos, către punte, şi respiră adânc, gâfâit, până ce i se limpezi privirea.

Hurwood se retrăsese în grabă şi acum se uită în lateral şi arătă cu un deget poruncitor către Shandy. Era evident că duelul îşi pierduse caracterul personal.

Unul dintre marinarii în descompunere se îndreptă supus către ei, traversând puntea clătinându-se; hainele lui erau rămăşițe zdrențuite şi Shandy zărea lumina printre oasele fluierului unuia dintre picioarele sale, dar umerii erau lați şi încheietura osoasă a mâinii biciuia aerul cu o sabie grea de abordaj cu aceeaşi uşurință cu care mânuieşte un velar acul.

Shandy se simțea deja aproape extenuat şi indicatorul busolei încastrat în palma lui era un chin fierbinte, hârjâitor. I se părea că atingerea unui fluture care ar fi poposit pe lama armei sale ar fi fost o tortură imposibil de suportat fără să-şi piardă cunoştința, dar îşi impuse să se retragă cu un pas şi să ridice sabia, deşi mişcarea schimbă culoarea lumii, făcând-o cenuşie, şi îl scălda într-o sudoare de gheață.

Mortul îşi târşi picioarele mai aproape – Hurwood îi zâmbi, spunând: „Ucide-l pe Shandy!” – şi sabia de abordaj se înălță deasupra umărului osos, gata să lovească.

Shandy îşi impuse să-şi focalizeze privirea, îşi sili mâna brăzdată să fie pregătită…

Dar sabia de abordaj lovi în lateral, izbindu-l pe Hurwood trimițându-l în zbor la mare distanță de-a lungul prinții, către pupa, şi, în clipa dinaintea prăbuşirii marinarului putrezit într-un morman de oase, clipă în care dispărură şi brațele cenuşii încleştate de haina lui Shandy, ochii acestuia din urmă întâlniră

licărirea din cei scufundați în orbite ai mortului, recunoscându-se, salutându-se confuzi şi luându-şi rămas-bun ca nişte camarazi adevărați. Pe urmă nu mai rămaseră decât oase vechi, rostogolindu-se pe punte, printre câteva resturi de haine țipător colorate, iar Shandy aruncă sabia torturantă şi se lăsă să cadă în genunchi şi apoi în față, sprijinindu-se pe palmele vătămate, cu auzul acum destul de limpede ca să-şi desluşească răpăitul propriilor lacrimi pe punte.

— *Phil*! urlă el. *Phil*! *Hristoase, omule, întoarce-te*!

Dar Davies plecase în sfârşit, aidoma celorlalți morți, şi, în afară de Hurwood, pe puntea însorită nu mai erau decât bărbații care se cățăraseră de pe *Jenny*.

Bătrânul se sprijinea de balustrada de la tribord, cu fața cadaverică, ținându-şi strâns ciotul rămas în locul brațului său de curând crescut. Nu se zărea nici un strop de sânge, dar era evident nevoie de concentrarea întregii sale puteri vrăjitoreşti ca să-l împiedice să țâşnească.

Pe urmă Hurwood se mişcă. Se împinse de lângă balustradă şi, făcând cu grijă un pas greoi după altul, se târî către uşa cabinei. Shandy se strădui să se ridice şi-şi târşi tălpile pe urmele lui.

Hurwood lovi în uşă cu piciorul – şi uşa se deschise, şi el intră clătinându-se.

Shandy se opri exact în prag şi se holbă în semiîntuneric.

— Beth! strigă. Eşti acolo?

Nu primi nici un răspuns, în afară de mormăitul lui Hurwood, aşa că respiră adânc, bâjbâi cu mâna teafără prin buzunar, căutându-şi briceagul, şi păşi înăuntru.

Hurwood tocmai îşi îndrepta spatele după ce cotrobăise în adâncul unui cufăr deschis, lipit de perete, şi strângea în singura sa mână aceeaşi casetă de lemn pe care-o mai văzuse Shandy şi înainte. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre el, şi Shandy simți aerul îngroşându-se şi împingându-l înapoi. Îl împinse astfel din nou afară, în lumina soarelui, în timp ce Hurwood se îndepărta pas cu pas, inexorabil, şi deveni în curând limpede că se ducea spre barca de salvare.

Shandy îşi deschise pe jumătate briceagul şi îşi aşeză arătătorul de-a curmezişul şanțului din care ieşise lama, pe care o trânti apoi brusc la loc. Din degetul spintecat țâşni sângele, dar aerul încetă să-i mai opună rezistență. Ea clar că până şi fierul nemagnetizat spulbera acum vrăjile lui Hurwood. Înaintă şi, înainte să observe bătrânul că îşi redobândise brusc libertatea se a se apropia, îi azvârli caseta din mâini cu o lovitură de pumn.

Caseta căzu pe punte, ricoşând. Cu gura deschisă din cauza efortului imens, Hurwood se răsuci şi încercă să meargă; căzu şi începu să se târască spre casetă, sprijinindu-se pe genunchi şi pe singura sa mână.

Abia reuşind el însuşi să se mişte cu ceva mai multă uşurință, Shandy o luă clătinându-se înaintea bătrânului care se târa, se aşeză alături de cutie pe puntea încinsă şi, cu degetul încă prins dureros sub lama briceagului, deschise cu stângăcie capacul.

— Sabia mea, cârâi către Skank, care se chinuia să-şi lege un bandaj în jurul propriei coapse.

Tânărul pirat vlăguit se întrerupse atât cât era nevoie ca să-i tragă un picior sabiei modificate, care zăngăni pe punte, ajungând lângă Shandy.

El o înşfăcă fără să-şi desprindă briceagul de deget, o strânse, făcând acul busolei să-i pătrundă din nou adânc în palmă, apoi coborî vârful de fier în casetă.

Zgomotul imploziei craniului mumificat din interior îl duse cu gândul la o tapițerie veche, brusc sfâşiată.

Hurwood se opri cu ochii holbați, apoi inspiră hârjâit şi scoase un urlet care-i făcu până şi pe cei mai grav răniți dintre piraţii lui Shandy să-şi salte uluiți privirile. Pe urmă se prăbuşi şi din ciotul brațului începu să-i țâşnească sângele.

Cu un tremur, Shandy aruncă iarăşi sabia şi îşi desprinse de pe deget briceagul, pe care începu apoi să-l mânuiască stângaci ca să-şi taie haina blestemată în fâşii bune de folosit drept garou – fiindcă, dacă Beth nu era la bord, nu voia să-l lase pe Hurwood să sângereze până la moarte.

Amețeala, greața şi momentele ocazionale în care uita totul prelungiră căutările lui Shandy de la bordul lui *Carmichael,* dar principalul motiv pentru care avu nevoie de atât de mult timp – uitându-se în cufere în care n-ar fi putut încăpea Beth Hurwood şi căutând-o de două ori într-o parte dintre cabine, ca să se convingă că nu se întorsese acolo după plecarea lui – era teama de ceea ce ar fi trebuit să facă pentru a se convinge că ea nu era pe corabie. Însă veni totuşi momentul când i se păru că amânarea era şi mai deprimantă, fiind nevoit să recunoască față de sine însuşi că inspectase fiecare centimetru cub de pe vas. În cala erau mai mult aur şi mai multe bijuterii decât ai fi putut încărca într-o zi, dar nici urmă de Beth Hurwood.

Se urcă abătut înapoi, pe puntea principală, şi se uită nedumerit în jur, la bărbații storşi de vlagă, până când dădu cu ochii de Skank.

— Hurwood şi-a recăpătat cunoştința? întrebă.

— Nu, după am auzit ultima oară, răspunse Skank. Dar, ascultă, ai avut ceva noroc acolo, jos?

— Nu. Shandy se întoarse fără tragere de inimă către cabina în care fusese cărat bătrânul. Aduceți-mi…

Skank păşi în fața lui, susținut de vreo duzină de oameni care încă mai puteau să meargă; fața tânărului pirat era suptă şi aspră, ca o bucată de lemn plutit răzuită de nisipuri.

— Căpitane, hârjâi vocea lui, ai spus că are la bord toată afurisita lui de pradă, lua-te-ar naiba, tot ce-a adunat de pe toate corăbiile pe care…

— Ah, prada. Shandy dădu din cap. Da, asta este. O grămadă, întocmai cum am spus. Cred că mi-am rupt şalele trăgând de-un cufăr cu lingouri de aur, acolo, jos. Puteți să… înotați în el. Dar adu-mi mai întâi o găleată cu apă de mare, da? Şi vezi dacă nu descoperi… foc, o lumânare, sau altceva… pe undeva. Mă găseşti aici, înăuntru, cu el.

Skank se retrase, uşor derutat.

— Ăă, sigur, căpitane. Sigur.

Clătinând din cap cu mâhnire, Shandy se apropie istovit de uşa cabinei şi intră. Hurwood zăcea inconştient pe scândurile punții, cu respirația sunând

aidoma unui lemn uscat, tăiat încet cu ferăstrăul. Cămaşa lui era mai degrabă întunecată la culoare decât albă, iar podeaua din jurul umărului se înnegrise de stropi de sânge, acum aproape uscați, însă sângerarea părea să fi încetat.

Shandy rămase în picioare deasupra lui, întrebându-se cine era de fapt. Profesorul din consiliul de la Oxford, autorul *Reabilitării liberului arbitru*? Tatăl lui Beth? Soțul care nu putea suporta moartea lui Margaret? Piratul Ulise Segundo? Oasele feței cu gura deschisă erau proeminente şi Shandy se întrebă cum o fi arătat când era tânăr. Nu reuşi să-şi imagineze.

Îngenunche alături de el şi-l zgâlțâi de umărul sănătos.

— Hurwood. Trezeşte-te!

Ritmul respirației nu se schimbă, pleoapele zbârcite nu fluturară.

— Hurwood. E important. Te rog, trezeşte-te!

Nici un răspuns.

Shandy rămase îngenuncheat, holbându-se la bătrânul răvăşit şi încercând să-şi amuțească toate gândurile, până când intră Skank, tropăind. Noua lumină portocalie era un rival nevolnic al soarelui de afară.

— Apă, spuse Skank, lăsând pe punte, cu un zăngănit, o găleată din care se revărsă lichidul, şi o lampă.

După ce se uită nehotărât în jur, o puse şi pe aceasta din urmă pe podea.

— Perfect, şopti Shandy. Mulțumesc.

Skank ieşi închizând apoi uşa, şi flacăra pâlpâitoare a lămpii rămase singura lumină din încăpere.

Shandy îşi umplu căuşul palmei cu apă rece de mare şi o aruncă peste ochii lui Hurwood. Bătrânul se încruntă uşor, şi nimic mai mult.

— Să dea naiba, izbucni Shandy, aproape suspinând, nu mă sili!

Îl prinse pe Hurwood de o ureche şi i-o răsuci cu sălbăticie… fără nici un efect. Se ridică, împins de groază şi de furie în aceeaşi măsură, îndepărtă lampa cu piciorul, apoi săltă găleata şi-i răsturnă tot conținutul în capul lui Hurwood. Greutatea apei întoarse fața bătrânului într-o parte şi-i lipi părul alb de podea, în jurul ei, făcându-l să pară o coroană, dar el continuă să respire la fel de uniform ca mai înainte, fără nici cel mai mic semn de sufocare.

Acum plângând de-a binelea, Shandy se răsuci şi întinse mâna după lampă… şi apoi murmură o rugăciune de mulțumire când îl auzi pe Hurwood scuipând şi gemând în spatele lui.

Se ghemui alături de el.

— Trezeşte-te, îi spuse, pe un ton insistent. Un sfat mai bun ca ăsta n-o să mai primeşti niciodată.

Ochii bătrânului se deschiseră.

— Sunt… rănit, spuse, cu voce înceată.

— Da. Shandy îşi şterse lacrimile, ca să-l vadă mai clar. Dar probabil c-o să scapi. Ai mai trecut prin asta o dată şi-ai supraviețuit. Unde e Beth, Elizabeth, fiica ta?

— Oh… s-a terminat totul, nu-i aşa? S-a zis cu toate. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Shandy. Tu! L-ai distrus… ai distrus capul lui Margaret… i-am simțit sufletul ieşind din el. O simplă sabie!

Vorbea cu glas blând, de parcă ar fi comentat o piesă de teatru pe care-o văzuseră amândoi.

— Nu doar fiindcă era fier rece...?

— Şi legat de sângele meu. Da.

Shandy încercă să adopte acelaşi ton calm, de conversație banală, folosit de Hurwood.

— Unde ți-ai ascuns fiica?

— În Jamaica. În Spanish Town.

— Ah! Shandy dădu din cap şi zâmbi. În *ce loc* din Spanish Town?

— Într-o casă frumoasă. E închisă, fireşte. Prizonieră. Dar se bucură de confort.

— A cui e casa?

— Ăă... a lui Joshua Hicks.

Hurwood părea cuprins de o mândrie copilărească fiindcă reuşise să-şi amintească numele.

Shandy îşi lăsă umerii să cadă, uşurat.

— Ai vreo ciocolată? întrebă politicos Hurwood. Eu n-am nici una.

— Ăă, nu. Shandy se ridică. Îți putem face rost, când ajungem în Jamaica.

— Mergem în Jamaica?

— Chiar aşa, acolo mergem. Imediat ce facem din epava asta veche ceva mai potrivit pentru călătoria pe ocean. Acum, când ştiu unde e ea, ne putem permite o scurtă relaxare. Beth o să mai reziste o zi sau două.

— Oh, da. Hicks îi poartă foarte bine de grijă. I-am dat cele mai stricte instrucțiuni, şi o infirmieră, ca să m-asigur că face totul cum trebuie.

O infirmieră? se gândi Shandy. *Nu-mi pot imagina o infirmieră care-i dă ordine unui plantator din mica nobilime.*

— Ei, e perfect. O să...

— De fapt, ce zi e azi?

— Ajunul Crăciunului.

Nu-ți dai seama, judecând după fastul din purtările tuturor? se gândi.

— Poate-ar trebui să-i fac cu mâna mâine.

Încă zâmbind uşurat, Shandy îşi lăsă capul pe-o parte.

— Cui?

— Lui Hicks. O să fie pe o stâncă din Portland Point, mâine în zori, cu un ochean. Hurwood chicoti. Nu-i place ideea – dă o mare petrecere mâine seară şi ar prefera de departe să rămână acasă, făcând pregătiri – dar o să fie pe stâncă. Se teme de mine. I-am spus să se uite după corabia asta şi să se convingă că mă vede pe punte, făcându-i cu mâna.

— Mâine în zori n-o să fim nicidecum în apropiere de Jamaica, spuse Shandy. Nu cred că vasul ăsta poate ajunge acolo până atunci.

— Oh. Hurwood închise ochii. Atunci n-o să-i fac cu mâna.

Shandy fusese gata să plece, dar acum se opri, uitându-se lung la bătrân.

— De ce *trebuie* să-i faci cu mâna? De ce-o să fie acolo, aşteptând?

— Acum vreau să dorm.

— Spune-mi. Shandy se uită la lampă, apoi îşi desprinse privirea de ea. Sau

nu primeşti ciocolată.

Hurwood strânse bosumflat din buze, dar îi răspunse.

— Dacă n-o să trec cu corabia pe-acolo şi n-o să-i fac cu mâna, o să presupună că n-o să pot ajunge la timp, şi-o să săvârşească prima parte a vrăjii. Cea care trebuie făcută de Crăciun. Am vrut s-ajung în Jamaica astăzi, ca să nu mai fie nevoie nici măcar să se ducă pe stâncă, însă cu furtuna de ieri şi cu tine azi... Hurwood deschise ochii, dar nu pe de-a-ntregul. M-am gândit, pur şi simplu că, dacă am fi fost acolo mâine, aş fi putut să-i fac cu mâna, ca să scap de toată lumea de necazuri. La urma urmelor, tu ai distrus capul, aşa că întreaga procedură a devenit imposibilă.

Închise din nou ochii.

— Care e... această prim*ă parte a v*răjii?

— Partea care poate fi făcută pe uscat. Partea cea mai mare, pe care-ar fi trebuit s-o fac eu, trebuie să se săvârşească pe apă. El o să facă prima parte mâine la prânz. Ar fi preferat s-o fac eu. O să fie foarte nefericit mâine, când n-o să mă vadă trecând.

— Ce-o să facă? Dar-ar dracu, ce *e* această primă parte?

Hurwood deschise din nou ochii şi se holbă uluit la el.

— Păi... îndepărtarea minții ei, a lui Elizabeth, a sufletului ei. O să i-l scoată din trup, printr-o vrajă. I-am arătat cum. Însă, adăugă el căscând, *acum* e *p*ierdere de vreme. *Acum* nu mai am pe cine pune în locul ei.

Durerea bruscă din rotule îl înştiință pe Shandy că avea să cadă în genunchi.

— Atunci ea s-ar putea întoarce? întrebă, impunându-şi să nu strige. Sufletul lui Beth s-ar putea întoarce pe urmă înapoi?

Hurwood râse, râsul destins, lipsit de griji al unui copil.

— Să se-ntoarcă? Nu. Odată ce pleacă, e... *dusă* pentru totdeauna.

Shandy îşi stăpâni impulsul de a-l lovi sau de a-l sugruma şi nu mai scoase nici un cuvânt până nu se simți în stare să vorbească din nou pe un ton la fel de nepăsător ca al bătrânului.

— Bine, spuse, dar avea ceva aspru în glas, aşa că tăcu şi o luă de la început. Bine, ştii ce? O să am grijă ca vasul ăsta s-ajungă în Jamaica până mâine în zori. Şi atunci o să-i faci cu mâna... prietenului tău, acestui Hicks, nu-i aşa?

Zâmbea, dar mâinile lui mutilate erau încleştate în pumni la fel de duri ca nişte noduri strânse cu putere.

— Foarte bine. Hurwood căscă din nou. Acum aş vrea să dorm.

Shandy se ridică.

— Bună idee. Mâine-o să ne trezim al naibii de devreme.

Trăgând cu coada ochiului – trebuia să pară cufundat în rugăciune – acolitul se văzu silit să admită că în biserică se făcea din ce în ce mai întuneric. Şi, în vreme ce se temea de creaturile stafidite şi prăfoase, ca nişte păsări, ce puteau veni nestânjenite imediat ce dispărea toată lumina, spera că întunericul total urma să sosească în curând – fiindcă, după ceremonia nupțială, preotul avea să împartă împărtăşania, şi acolitul ştia că păcatele lui erau prea cumplite ca s-o primească, aşa că-şi dorea să se poată strecura nevăzut afară... chiar dacă asta

însemna să se transforme el însuşi într-una dintre creaturile ca nişte păsări împăienjenite. Se cutremură şi se întrebă, nefericit, ce se alesese de toate lucrurile frumoase. Existaseră prieteni, o soție, erudiția, respectul colegilor, respectul de sine... Poate că nu fuseseră decât un vis chinuitor, poate nu existase cu adevărat nimic altceva în afara întunericului, a frigului şi a imbecilității care îl lua încet în stăpânire.

Gândul păru să-i ofere alinare.

Mirii se întâlniră în sfârşit în penumbra de sub altar şi îşi împletiră brațele, încet, ca nişte alge încâlcite de curenții fără astâmpăr de la fundul mării. Pe urmă începură să urce treptele, iar acolitul îşi dădu seama că întunericul absolut întârziase prea mult.

Mireasa nu era decât o rochie goală, însuflețită; ceea ce nu părea atât de cumplit – era întotdeauna liniştitor să găseşti o absență acolo unde se păruse că ar fi putut fi o prezență – însă mirele era prezent şi viu: dar era imposibil să-ți dai seama dacă era sau nu o ființă umană, căci carnea jupuită şi sângerândă ce îl alcătuia ar fi putut să-şi datoreze forma omenească hainelor care-o încorsetau. Dacă avea ochi, atunci erau închişi, dar acolitul putea să spună că acea creatură trăia fiindcă din ea țâşnea sânge, țâşnea de pretutindeni, iar gura i se tot deschidea larg şi i se tot închidea, încleştându-se, iarăşi şi iarăşi, deşi nu scotea nici un sunet.

Acolitul înțelese dintr-odată că ființa jupuită era chiar el, dar aflând asta nu se înspăimântă câtuşi de puțin, fiindcă acum ştia şi că putea ieşi din sine însuşi: în totalitate, dacă era pregătit să se desprindă de orice, abandonându-se în neființă.

Şi, cu adâncă uşurare, o făcu.

Capitolul douăzeci şi şapte

Când primele licăriri ale zorilor începură să ascundă strălucirea lui Sirius şi a celor trei stele scânteietoare din constelația Iepurelui, Shandy ceru ocheanul şi studie contrastul firav al nuanțelor de gri de la orizontul sudic; apoi, deşi, după ce trudise toată noaptea, era prea istovit şi prea răguşit ca să strige, îşi dezgoli încântat dinții, fiindcă forma asimetrică pe care reuşea s-o desluşească nu putea fi decât Jamaica.

— Suntem acolo, Skank, îi spuse bărbatului de alături, înapoindu-i ocheanul. Zece ore de navigație nocturnă, călăuzindu-ne după stele, numai în linie dreaptă, fiindcă n-am fi putut vira, şi lumina dinaintea zorilor ne dezvăluie că ne aflăm exact unde am vrut s-ajungem! Pe Dumnezeu, aş vrea ca Davies să fi văzut asta.

— Da, croncăni Skank, apatic.

— Pune un flăcău să-l aducă pe Hurwood încoace. E timpul să intre-n scenă.

— Am înțeles, căpitane.

Skank dispăru în întuneric clătinându-se, şi-l lăsă pe Shandy singur la probă.

El privi îndelung orizontul întunecos, încercând să desluşească din nou Jamaica fără ajutorul ocheanului, dar, după două nopți nedormite, focalizarea privirii era un efort fizic şi nu reuşea să vadă decât transparențe iluzorii ce se roteau în toate direcțiile la fiecare mişcare a ochilor săi. Aştepta cu disperare să o salveze pe Beth, dar mai degrabă fiindcă pe urmă îşi putea permite să se destindă şi să se culce undeva, decât datorită gloriei şi sentimentului de împlinire pe care i le-ar fi putut aduce atingerea țelului său.

Cu obiectivitatea plină de indiferență care urmează după un efort total, devorator, se întrebă dacă ar fi fost posibil să fie prins în Jamaica... şi care ar fi fost urmările. S-ar fi putut dovedi că nu încălcase condițiile amnistierii sale, fiindcă nu capturase decât corabia pe care se afla în clipa aceea, iar Hurwood nu era, cu siguranță, căpitanul ei oficial. Oare furtul unui bun dobândit prin furt era mai puțin reprobabil decât furtul obişnuit? Ei, şi chiar dacă avea să fie prins, cel puțin avea s-o fi eliberat mai întâi pe Beth... avea s-o fi făcut să asculte ce avea tatăl ei de povestit, avea să-i fi demonstrat că lucrurile stăteau... altfel decât îşi închipuise ea.

Îşi frecă ochii îndureraţi şi, din nou fără nici un sentiment aparte, se gândi cât îl costaseră vara şi toamna aceea: îşi pierduse convingerile oneste, poziția legală din societate, scepticismul, tinerețea, inima... şi îi zâmbi întunericului răcoros când îşi dădu seama că, aproape la fel de mult ca inocența şi prietenii morți, îi lipsea *Jenny,* vechiul şi loialul slup vătămat în lupte, neîngrijit, cu greementul improvizat din te miri ce. Cu o zi în urmă, fără nici un om la pompele din santină în timpul luptei şi al redobândirii celeilalte corăbii, se umpluse şi se scufundase, aşa că parâmele ghearelor de pisică se încordaseră la maximum şi-l făcuseră pe *Carmichael* să se încline perceptibil către babord. Shandy ordonase să fie tăiate şi privise cu lacrimi în ochi catargul şi pânzele peticite înclinându-se încet şi dispărând sub apă pe măsură ce coca se apleca în direcția pupei... şi, cu toate că auzul lui era încă vătămat, sau poate tocmai de aceea, i se păruse, pentru câteva clipe, că desluşea un amestec de voci din ce în ce mai slabe, dintre care una repeta cu insistență că nu e câine...

Acum auzi paşi târşiți pe punte, în spatele lui, şi Skank îl bătu pe umăr.

— Ăă, căp'tane?

El se întoarse.

— Da? Unde-i Hurwood? Nu-mi pasă dacă-i bolnav, trebuie să...

— Căp'tane, zise Skank, e mort.

Shandy simți lacrimi de furie împăienjenindu-i vederea.

— *Mort*? Ce? Nu, nu este, nemernicul, nu poate fi, se...

— Căp'tane, e rece, nu respiră şi nu sângerează dacă-l împungi cu cuțitul.

Shandy căzu pe spate, proptindu-se de balustradă, şi alunecă în jos până ce ajunse să stea în fund pe punte.

— Dracu' să-l ia, murmură el cu voce ascuțită, dracu' să-l ia, oare trebuie să-not până la mal şi să mă cațăr pe stânci ca să-l *găsesc* pe acel Hicks? Cum naiba o să...

Îşi lăsă fața în palme şi, pentru mai multe clipe, Skank se gândi consternat că

plângea; însă, când îşi săltă fruntea şi vorbi, vocea lui Shandy era stridentă, dar egală.

— Adu-l aici oricum.

Shandy se ridică încet în picioare, întorcându-se spre Jamaica şi îndoindu-şi mâinile amorțite. Cerul se lumina către est – soarele avea s-ajungă sus groaznic de repede.

— Ăă... sigur, căp'tane. Skank începu să se îndepărteze, apoi se opri. Ăă... de ce?

— Adu şi două bucăți solide de vergă, lungi de câte-un metru, şi un ghem din cea mai rezistentă şi mai subțire sfoară, continuă Shandy, holbându-se la insulă, şi un...

Se întrerupse şi păru să se sufoce.

— Şi un ce, căp'tane? întrebă Skank, cu voce scăzută.

— Un ac de velar, bine ascuțit.

Ce rost a avut plecarea mea din Port-au-Prince, se întrebă arțăgos Sebastian Chandagnac în timp ce se străduia să-şi găsească o poziție confortabilă printre stânci şi petece de iarbă ude de rouă, *dacă având această nouă identitate, a lui Joshua Hicks, continui să mă furişez pe țărmuri pustii la răsăritul soarelui, aşteptând semnale de la vase pirat*? Tremură, îşi strânse mai bine mantia în jurul trupului şi luă o altă înghițitură din sticla lui plată de brandy, fiind încălzit atât de alcool cât şi de invidia vizitiului care aştepta pe capra trăsurii, la câțiva metri în spatele lui.

Se încruntă către orizont, apoi se crispa, fiindcă zărise o pată de un cenuşiu luminos pe suprafața întunecată a mării. Şi luă pe bâjbâite ocheanul, îl ridică şi se uită prin el îngustându-şi ochiul. Da, era o corabie, înaltă şi cu greementul pătrat. Neavând cum să afle mai multe pe moment, lăsă ocheanul jos.

Trebuie să fie el, se gândi. *Ce altă corabie ar trece pe lângă Portland Point în zorii zilei de Crăciun*? Aruncă o privire peste umăr, către trăsură – şi vizitiul părea iritat, iar unul dintre cai lovi cu copita în pământ şi suflă o şuviță de abur – dar Chandagnac încă nu se întoarse la ei, pentru că Ulise îi ordonase să aştepte până ce îl zărea pe punte.

— Înțelegi, spusese Segundo cu acel zâmbet al său, care, deşi vesel, părea să scoată la lumină prea mulți dinți, ar putea fi corabia mea, dar ar fi posibil să nu mă aflu la bord – aş putea fi reținut undeva, sau chiar mort, ceea ce ar însemna că n-aş avea cum să ajung aici decât după Crăciun. Iar... vraja de îndepărtare trebuie făcută în ziua de Crăciun. Prin urmare, dacă nu mă vezi fluturându-mi mâna, te pregăteşti s-o faci tu.

— Fii la bord, se rugă acum Chandagnac, fii la bord şi fă-mi cu mâna. Nu vreau să m-amestec în chestia asta.

Îi trecu prin cap că, pe moment, se simțea mai bine acolo decât acasă, unde înspăimântătoarea infirmieră neagră începuse, cu o seară înainte, să facă pregătiri pentru vrajă; arsese gândaci şi şerpi pe vatră – insensibilă la duhoarea lor – apoi adunase cu grijă cenuşa şi presărase două linguri pline peste mormanul de frunze şi rădăcini care trebuiau să fie cina fetei captive; acordase

şi probase cel puțin o duzină de fluiere mici de tinichea; şoptise într-o mulțime de sticle vechi, murdare, punându-le imediat dopurile, de parcă ar fi vrut să păstreze înăuntru cuvintele rostite; şi, mai rău decât toate, fapt care-l făcuse pe Chandagnac să plece grăbit la întâlnirea de pe stânci cu mult mai devreme decât era necesar, îşi deschisese cu briciul una dintre venele de la încheietura osoasă şi lăsase o parte din conținutul ei să curgă într-o cană, dar din venă nu izvorâse sânge, sau vreun alt soi de fluid, ci o pulbere neagră, fină...

Se cutremură amintindu-şi. *Da,* se gândi, *să te afli la bord, Ulise, şi să faci cu mâna, ca să fii tu acela care-o să săvârşească blestemăția ta de vrajă, iar eu să pot. Pregăti totul pentru marea mea cină de deseară. Şi ar fi bine să fi avut dreptate când m-ai asigurat că toate ornamentele tale magice vor dispărea din grădină înainte de ora trei, când vor veni servitorii să-nceapă pregătirile.*

Se uită din nou prin ochean. Cerul era mai luminos şi corabia ajunsese mai aproape, şi văzu că era într-adevăr *Înălțarea lui Orfeu...* arăta puțin cam stâlcită, dar înainta destul de repede.

Până aici e totul bine, îşi spuse, cu o satisfacție dublată de prudență. *Peste o jumătate de oră pot fi pe drum, către est, întorcându-mă în Spanish Town... pot să prânzesc şi să beau câteva pahare la club, să stau departe de casă până când îşi termină Ulise afacerea asta îngrozitoare... Şi apoi cer să mi se onduleze peruca şi mă asigur că toate hainele mele sunt imaculate. Poate trag şi-un pui de somn. E esențial să-mi scot din minte toate chestiile neplăcute, ca să-i pot face impresie bună acestui Edmund Morcilla.*

Chiar şi în semi-izolarea sa, Chandagnac auzise de Morcilla – bărbatul bogat, voinic, chel şi cu fața netedă care sosise la Kingston Harbor în noiembrie şi era celebru fiindcă investise masiv în toate tipuri de afaceri caraibiene, de la zahăr până la terenuri şi la sclavi. Şi, cu o săptămână în urmă, Morcilla chiar îi scrisese lui Joshua Hicks, propunându-i o asociere într-o tranzacție cu terenuri. Chandagnac acceptase cu înflăcărare, pentru că vedea în Morcilla un posibil mijloc de a scăpa de Ulise Segundo; iar când Morcilla îi răspunsese cu o scrisoare lungă şi prietenoasă în care-şi exprimase dorința de a se căsători cu o tânără inteligentă, de preferat cu părul castaniu roşcat, fusese atât de dornic să-i intre în grații încât, în următoarea lui scrisoare, o menționase pe tânăra „cu o foarte uşoară febră cerebrală" găzduită în casa lui. Prin aceeaşi scrisoare, îl invitase pe Morcilla la petrecerea lui din seara de Crăciun şi fusese atât de încântat când acesta îi răspunsese acceptând invitația încât nici măcar nu-şi permisese să se îngrijoreze din cauza post-scriptumului, în care bărbatul bogat se dovedea extrem de interesat de întâlnirea cu tânăra femeie.

O lance de soare roşu în colțul ochiului strâng îl smulse din reverie şi, de data asta, îşi înălță ocheanul şi rămase cu el la ochi, pentru că vasul trecea pe lângă stânca pe care se cocoțase, arătându-i flancul dinspre babord. Părea într-adevăr să-şi primit porția de furtună – mai multe vergi erau rupte, o mare parte a greementului fusese pur şi simplu tăiată şi îndepărtată, iar una din pânzele din partea de jos a arborelui trinchet se răsucise cumva şi se desprinsese, încâlcindu-se în tachelaj şi acum forma un soi de cort în jurul crucetei – dar vedea foarte bine că erau oameni pe punte. Îi trecu în revistă cu nerăbdare,

sprijinind ocheanul de creanga lui arbore de balata ca să-l mențină în aceeaşi poziție şi, câteva clipe mai târziu, era sigur că-l văzuse pe Segundo.

Bătrânul stătea rezemat de arborele trinchet, cu spatele către țărm, dar îi recunoscu silueta, hainele şi părul alb – şi pe urmă se întoarse către stânci şi Chandagnac râse uşurat, fiindcă fața lui colțuroasă şi privirea intensă erau inconfundabile. Sub ochii lui, Segundo îşi îndoi genunchiul stâng, ridicându-şi piciorul pe ciotul unui stâlp al balustradei, şi, deşi îşi ținea mâna dreaptă în buzunarul hainei, şi-o flutură larg pe stânga, dând tot timpul liniştitor din cap.

Chandagnac îşi agită ocheanul deasupra creştetului, deşi era puțin probabil ca gestul să fie zărit, şi nici măcar nu se încruntă când cilindrul îi alunecă dintre degete amorțite de frig şi zbură răsucindu-se, pentru a se face țăndări de stâncile de dedesubt. Fluierând vesel, se întoarse cu spatele spre ocean şi o porni cu paşi mari către trăsura care-l aştepta.

Iar Shandy, ascuns pe crucetă, sub trinca lăsată pe spate şi fixată cu funii, se prăbuşi brusc, moale în frânghiile care-l legau de catarg, când licărirea de curcubeu a inconştienței, îndelung ținută la distanță, îi acapara privirea, copleşindu-l. Mâinile îi alunecară de pe crucea de mânuitor pe care o făcuse, acum lucioasă fiindcă era plină de sânge, şi care se legănă o clipă pe vergă, apoi căzu într-o parte şi rămase atârnată, aducând brusc marioneta de pe punte într-o poziție uimitoare: leşul lui Hurwood, deşi menținut mai mult sau mai puțin în poziție verticală de sforile care îl manevraseră, stătea acum înclinat pe spate, sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade, zâmbind încrezător către cer, cu piciorul stâng perfect întins către exterior şi ridicându-i-se mai sus de cap, ca un dansator înlemnit într-un moment extrem de dinamic.

Pirații priviră miracolul cu gura căscată, preț de mai multe secunde, apoi unul dintre ei îşi făcu cruce, îşi scoase sabia de abordaj şi tăie sforile încordate cusute de şira spinării lui Hurwood, de scalp, de picioare şi de mâna stângă. Sfoara brusc eliberată zvâcni în sus, biciuind obrazul lui Shandy, iar capul lui Hurwood se lăsă liber pe spate şi trupul trosni, ajungând apoi pe punte cu o bufnitură surdă. Cu sfoara zumzăind când alunecă peste vergă, crucea pentru mânuire căzu o clipă mai târziu, izbindu-se de la rândul ei de scândurile punții. Cadavrul răcea răşchirat ca o păpuşă dezarticulată, fiindcă rigor mortis se instalase deja şi Shandy avuse de lucru cu ferăstrăul înainte de a trece la ac şi la sfori.

Trezit de lovitura usturătoare, Shandy se uită în jur clipind şi încercă să se ridice şi să nu-şi mai sprijine greutatea pe bucla de frânghie care-i trecea pe sub brațe.

— Aruncați-l peste bord, spuse Skank, pe puntea de dedesubt, arătând către cadavrul maltratat al lui Hurwood.

— Nu! urlă Shandy, fiind gata să leşine din nou din pricina efortului.

Pirații se holbară în sus, către el.

— Nici… trupul lui, scrâşni el printre dinți, încă străduindu-se să-şi sprijine picioarele pe vergă, nici vreo picătură… *la naiba cu frânghiile astea!…* din sângele lui… nu trebuie s-ajungă vreodată în mare.

În sfârşit cu picioarele sub el, îşi îndreptă spatele, răsuflă adânc de mai multe

ori, apoi se uită în jos.

— M-ați înțeles? Trebuie incinerat când mă duceți la țărm.

— La țărm, repetă obosit un pirat bătrân. Te duci pe țărm.

— Bineînțeles, mârâi Shandy.

Pipăi pe bâjbâite, fără efect, nodurile frânghiilor care-l ancorau.

— Să urce cineva aici, să-mi ajute să cobor. Trebuie să... Simți leşinul încolțindu-l din nou, dar îl respinse. Trebuie să fiu deseară la un dineu.

Carmichael avu nevoie de mai multe ore ca s-ajungă în capătul sudic al portului Kingston, fiindcă nu putea să-şi schimbe cursul cu prova în contra vântului, aşa că era nevoit să se întoarcă pe o buclă şi să schimbe velele dintr-un bord în altul, pentru a avea vântul în cealaltă parte a provei; şi, fiindcă acesta sufla către ei drept din sud-vest față de Kingston, se văzură nevoiți să descrie o serie migăloasă de opturi late de câțiva kilometri ca să înainteze împotriva lui, iar călătoria însumă nouăzeci şi cinci de kilometri de muncă neîntreruptă în loc de numai patruzeci, aproape în linie dreaptă, cum ar fi fost pentru un vas fără stricăciuni. Shandy avu timp din belşug să se tundă şi să-şi dea jos barba înspicată cu fire cărunte şi țeapănă de sare, să se îmbrace cu nişte haine de-ale lui Hurwood şi să-şi pună o pereche de mănuşi din piele de căprioară peste mâinile bandajate.

Soarele era sus când ajunse în sfârşit să privească dincolo de pădurea de catarge, zărind acoperişurile roşii ale oraşului şi, dincolo de ele, purpuriul şi verdele munților. Îi trecu prin gând că vedea în sfârşit Kingston de pe puntea lui *Carmichael*... deşi cu o întârziere de şase luni. Îşi aduse aminte cum sărbătorise prematur, împreună cu Beth Hurwood, iminentul sfârşit al călătoriei, aruncându-i biscuiți viermănoşi pescăruşului care plana deasupra lor, şi cum plănuise să cineze în seara aceea pe țărm, împreună cu căpitanul Chaworth.

Îi făcu semn timonierului să nu se apropie mai mult, apoi se întoarse spre Skank.

— Spune-le să înfăşoare leşul lui Hurwood şi să-l pună-n barcă înainte de a o lăsa la apă. Şi s-o coboare cu mare grijă. O să am nevoie de un vâslaş care să mă ducă la mal – apoi îl îndrepți pe *Carmichael* spre sud, ocoleşti Wreck Reef şi ne aştepți acolo... iar dacă nu ne-ntoarcem pe corabie până mâine, la jumătatea dimineții, plecați – probabil că vom fi fost prinşi şi, cu atâtea vase ale Marinei Militare aici, corabia asta se va afla într-un pericol din ce în ce mai mare, pe oră ce trece. O să fii căpitan, Skank. Fugiți departe, împărțiți prada şi trăiți ca nişte regi undeva. Nu ştiu dacă toate astea au fost sau nu o încălcare a condițiilor amnistierii, aşa că duceți-vă undeva unde nu s-a auzit de nici unul dintre noi. Îngrăşați-vă, stați la soare şi îmbătați-vă în fiecare zi, fiindcă o să beți şi pentru mine.

Probabil că Skank nu era capabil să verse lacrimi, dar ochii lui înguşti străluceau când strânse mâna lui Shandy.

— Hristoase, Jack, o să te-ntorci. Ai fost în locuri mai rele.

Shandy zâmbi, cu fața încrețindu-i-se adânc.

— Da, ai dreptate, am fost în vreo câteva. Ei, pune-i pe flăcăi să-l aducă pe

Hurwood…

— Lasă deocamdată cadavrul la bord, îi întrerupse o voce tunătoare, de pe scara care venea de sub punte.

Atât el când şi Skank o recunoscură şi se uitară cu o uimire amestecată cu groază când îl văzură Grăsanul Sumbru, urcând greoi. Negrul uriaş se înfăşurase într-o bucată de velă ca într-o togă, ascunzând capătul zimțat al vergii care-i ieşea din piept, şi se mişca mai încet decât de obicei, dar altminteri părea acelaşi dintotdeauna – puternic, încruntat şi impasibil.

— Ardeți cadavrul lui Hurwood mai târziu. Acum vâslesc eu până la țărm. Vreau să mor pe pământ jamaican.

Shandy schimbă o privire cu Skank, apoi ridică din umeri şi încuviință dând în cap.

— Cred, ăă, că până la urmă n-o să am nevoie de vâslaş. Bine…

— Sigur c-o să ai nevoie, Jack, zise Skank. S-ar părea că *bocor*-ul lui Davies o să rămână la țărm, şi n-o să poți vâsli la întoarcere cu mâinile pline de tăieturi.

— Asta o să fie mâine. O să mă descurc.

Se întoarse agitat spre *bocor.* Amintindu-şi măcar o dată că era surd, făcu un gest care voia să-nsemne „ia-o înainte”, arătând către balustradă şi către barca cu vâsle, care se legăna în gruie.

Va urma....

CITITI !

Online sau in format pdf, epub, mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro